

İngiltere'nin
ÇOK SATAN
kitabı

"Baştan Çıkarıcı, Açık ve Gerçek"
KASAP FIRINCI ŞAMDANCI
Suzanne Portnoy

EMG
ANI

18+

KASAP, FIRINCI, ŞAMDANCI

SUZANNE PORTNOY

İngilizceden Çeviren

Mayıs 2011

EME Yayıncılık: 2
KASAP, FIRINCI, ŞAMDANCI
Suzanne Portnoy 2006
Orijinal Adı: The Butcher, The Baker, The Candlestick Maker
İngilizceden eviren: Ceylan Ertung
Editör: Ferda Yaraő
Düzenleme: Evren Ayaz
Kapak Uygulama: Zelkif avuş Kandemir
EME YAYINCILIK
Birlik Mahallesi 410. Sokak No:1/3 ankaya / Ankara
Tel: 0 312 496 57 42-43 / Fax: 0 312 496 57 44
www.emeyayincilik.com / e-posta: info@emeyayincilik.com

Rio'nun Yeri'nde Bir Aperatif

Bay New York, İskoçyalı Antonio Banderas, Fransız Jigolo, Danimarka Pastası, Tantracı Andy, Operacı... Onları nadiren isimleriyle çağırırım. Arkadaşım Michelle ben onlarla üç kez yatmadan bir isme sahip olmamaları gerektiğini söyler. Aslında ona göre, birçoğu isimsiz kalmaya mahkûm. Fakat ben erkek arkadaş peşinde değilim. Seks peşindeyim. Bu benim hafta sonu kaçışım. İşte Rio'nun Yeri de burada devreye giriyor.

Çocuklarım olmadan geçirdiğim hafta sonlarım hep arabamda başlar. Akşam 17:30'da aceleyle ofisimden çıkışım, yoğun trafikten kaçmak için Hamstead'in arka sokaklarında zigzaglar çizerek ilerlemem, en yeni *playstation* oyunlarına gömülmüş ve benim farkıma bile varmayan çocuklarıma çabucak bir merhaba demem. Ardından çamaşır sepetinden kıyafetlerimi çıkarmam, yeterli sayıda bluz, pantolon ve pijama aldığımdan emin olduktan sonra havanın aniden soğuma ihtimaline karşı kalın; kırk yılda bir yaşanan İngiltere sıcak hava dalgası ihtimaline karşı da ince bir giysi eklemem.

Boşanalı neredeyse beş yıl oldu ama çocuklarımin eski kocamın evinde hâlâ kıyafetleri bulunmaz. Bu yüzden dönüşümlü kıyafet planı uyguluyoruz. Bu da, çocuklar eski kocamdayken, çanta dolusu giysiyi kocamın kusursuz teras katına taşımam, onun da Pazar günü çocukları almaya gittiğimde aynı giysileri yıkanmış olarak bana iade etmesi anlamına geliyor.

Çocukları 18:30'da arabaya bindirmiş ve birkaç dakika sonra babalarına teslim edebilmişsem, hafta sonum güzel başlar. Eğer Rio'nun Yeri'ne 7'den önce varırsam, bu bedava seks yapacağım anlamına gelir. Aksi hâlde giriş ücreti kuralı devreye giriyor ve seks yapabilme ayrıcalığına erişebilmem için 11 pound vermem gerekiyor. Londra'ya döndüğüm Pazar akşamına kadar, bu süre tamamen bana ait.

Çoğu cuma günü içimden bir ses bana, nakliye aracı gibi servis hizmeti vermek yerine, evde kalıp bir kadeh şarap koyup ayaklarımı uzatmamı söyler. Şehre inmek için hazırlanmak başlı başına bir dert. Yoğun geçen bir haftadan sonra oldukça yorgun oluyorum. Kocaman yatağım beni çağırıyor; bu içinde yalnız uyuyacağım anlamına gelse de... Tam o sırada kendi kendime bu kadar acıklı davranmayı bırak diyorum. 44'üne daha yeni bastın ve dışarıda bir sürü adam var. Ve benim onlarla tanışmak için ayda sadece dört gün, iki gecem. Çocuklar babalarındayken özgürüm. Ve özgürlük seks demek.

Evde kalma fikrinden bu akşam çabuk vazgeçtim. Rio'nun Yeri'nin tahrik edici atmosferi ve tanımadığım bir adam tarafından baştan çıkarılma fikri daha ağır bastı.

İnternette tanıştığım bir adamla randevum var ve her cuma olduğu gibi, bir yanım mesaj atıp randevuyu iptal etmek istiyor ama yapamıyorum. Tanışacağım adam beni görmek için Winchester'dan geldi. Son dakikada, hem de iki buçuk saatlik bir yolculuktan sonra iptal etmek kabalık olur. Ben ailemden böyle terbiye görmedim.

TotallyGorgeous.com'daki resmi ve profili oldukça iyi. Resimde açık renk saçları ve geniş omuzları görünüyor. Üzerinde mavi bir *Lacoste* tişört var. Sıradan okul çocuklarının giydiği türden ama uzun boylu ve atletik görünüyor; geniş omuzları tişörtünün göğüs kısmını ve kollarını tamamıyla germiş. Oldukça hoş. Yani sitenin isminin vaat ettiği gibi 'her şeyiyle harikulade.' Süper model olmasa da, bir gece için hiç fena değil.

Maliyeci olduğunu söyledi. İş yeri şehir merkezinin oldukça güneyinde. Acaba emeklilik sigortası mı satıyor? Ne kadar sıkıcı!

Birkaç kez mesajlaştıktan sonra telefonda: “Nelerden hoşlanırsın?” diye sordu. “Gece kulüplerine gider misin?”

Arada sırada fetiş kulüplerine gittiğimi söylediğimde heyecanlandı. Hatta nefesi kesildi. Bu da bana *Lacoste* tişört giyen birinden cinsel deneyim açısından ne kadar derinlik bekleyebileceğim sorusunu düşündürdü. Fetiş kulübüne gitmenin eğlencenin son noktası olduğunu düşünen adamlarla karşılaştığımda hep endişelenirim. Yani *Torture Gardens*’da on dakika geçirmiş olan herkes, bu tür yerlerin yetişkinler için kostümlü partiden ibaret olduğunu bilir. Sahne hep aynıdır: Ortada oldukça kilolu baskın partneri tarafından tokatlanan deri pantolonlu orta yaşlı bir adam vardır. Etraflarında da bütün taş tipler durur ve şovu izler. Bay *Lacoste*: “Randevunun olmadığı bir akşam seninle fetiş kulübüne gelmeyi çok isterim,” dedi. Fetiş kulübü akşamlarına hep aynı kişiyle katıldığımı söylediğimde, hayal kırıklığına uğrasa da yine de buluşmaya karar verdik.

TotallyGorgeous.com’dan tanıştığım diğer adam da maliyeciymiş. Açık saçık konuşmalara düşkün bir manik depresif. Tam onunla seks yaparken, üst tabaka İngiliz aksanıyla “Biliyor musun, on yıldır hiç orgazm olmadım,” dedi. Ben de onun rahatlamasını sağlamayı, Everest dağına tırmanmaya eş değer bir meydan okuma olarak gördüm. Ama başaramadım. Lityum kullanıyordu. Ama en azından bankacıdan güzel bir *steak frites* koparmayı başardım. Bu akşam üç ana yemek ve seksi bir aperatif umuyorum.

İnternette randevulaştığım adamla 22:00’da buluşacağım ve saat daha 18:30. Tüketmem gereken üç saatim var. Kocamın evinden dönüş yolundayım ve Tufnell Park İstasyonu ışıklarında durdum. Burası Kuzey Londra’nın pek de gösterişli olmayan bir bölgesi; ardı sıra dizilmiş fish & chips restoranları, Hint restoranları ve bir tane de Sainsbury’s marketi.

Düz gidersem Darthmouth Park yoluna çıkarım ve eve gidip randevu saatini beklerim. Ama sola dönersem Rio’nun Yeri’ne giden Kentish Town yoluna çıkarım. Aklıma birden Luke Rhineheart’ın *Zar Adam* romanındaki katil John karakteri geliyor: Her akşam zar atıp zarların gelişine göre çıkıp kurban arayan ya da bir demlik çayla evde oturan. Ben de bu oyunu kendime uyarlıyorum. Eğer Rio’nun Yeri’nin önünde park yeri varsa içeri gireceğim, yoksa eve gideceğim. İki dakika sonra en önde bir park yeri görüyorum. İşte aradığım işaret!

Rio’nun Yeri’nin önünde sadece sekiz park yeri var ve bu yüzden çalışma saatleri dışındayken bile yer bulmak zor olabiliyor. Kendini doğacı, sağlık ve rahatlama kulübü olarak tanıtan bu mekanın müdavimleri, belediye meclisinin, Rio’nun Yeri’nin müşterilerinin caddeyi tekellerine almalarını önlemek için park sayaçlarının süresini tüm günden, iki saate indirdiğini söylerler. Rio’nun Yeri’nin sabah 11’de açılışından ertesi gün sabah 7’de kapanışına kadar kalan müşteriler gördüm. Bornozlarıyla dışarı koşup park sayacına bozuk atmak zorunda kaldıkları için sürekli homurdanan müşteriler.

Tam jakuzideyken park sayacında sadece 5 dakikası kaldığını hatırlayıp ereksiyonunu kaybeden bir adam “Allah’ın belası Cambden Belediyesi! İnsana hayatı zehir etmeyi çok iyi biliyorlar!” demişti.

Dış kapının plastikten yapılmış kolunu çeviriyorum ve resepsiyona giriyorum. Ancak beş kişinin sığabileceği minimalist tarzda döşenmiş bir yer burası: Bir köşede hasır bir koltuk; duvarda da

Polinezya'da bir kumsalda uzanmış peştamallı, üstsüz bir kadının resmi var. Ayrıca müşterilerin en temel ihtiyaçlarını -sonradan çok işe yarayan beyaz yumuşak bir havlu- aldıkları camdan bir bölme. Aslına bakarsanız bugüne kadar ne hasır koltukta oturan ne de resepsiyonda bekleyen birini gördüm. İnsanların çoğu içeriye -yani aksiyonun başladığı yere- girmek için sabırsızlanırlar. Resepsyonist cam bölmenin arkasındaki ofiste durur. Bugün çok kızgın görünüyor, hoş o zaten hep kızgın görünür. Asık suratlı hâliyle benim sıkça tekrarlanan geliş gidişlerime hep şahit olmuştur. Çiftleri ya da benim durumumda olan birbirine yabancı bekârları üst kata -rahatlama odalarına- çıkardığında, çoğu kez acaba bu duruma içerliyor ya da kıskanıyor mu diye düşünürüm. Belki o da böyle maceralar yaşamak istiyordur.

Yeni giriş ücreti -pazardan cuma'ya sabah 11 akşam 7 arası kadınlara ücretsiz- mekâna daha çok kadın çekebilmek için tasarlanmıştı. Bu yüzdendir ki erkekler içeri girebilmek için hâlâ 18 pound ödüyorlardı. Göğüslere bakmanın bedeli biraz pahalı. Paralarının karşılığını aldıklarını da pek sanmıyorum. Artık buraya gelen kadınların çoğu mayo giymekte ısrarlılar, erkeklere dikizleme fırsatı bile vermiyorlar. Zaten kadınların birçoğu Rio'nun Yeri'ne gitmeyi, kuaföre gitmekle eş görüyorlar ve zamanlarının çoğunu buhar odasında saçlarını kremleyerek geçiriyorlar. Kadınlara giriş ücretsiz yapılmadan önce -yani benim altın çağım- Rio'da bekar bir kadına nadir rastlanırdı. O zamanlarda bile kadınlar burayı daha çok sağlık ve rahatlama merkezi olarak kullanırlardı. Broşürde yazan da tam olarak bu zaten ama ben yine de bu tür kadınların ortamın havasını bozduklarını düşünüyorum. Onların geliş sebebi Rio'nun Yeri'nin gönülden bağlı olduğu şeyle hiç alakası yok : Seks.

Rio'nun Yeri'ne genelde gündüzleri gittiğim için burada nadir rastlanan bir türüm. Ayrıca, etrafta çıplak dolaştığım için tablodaki Polonez kız kadar egzotığım. Ve kadınların çok azı erkeklerle iletişim hâlinde olduğu için en azından gündüz saatlerinde, bu kumsal neredeyse tamamen bana ait.

Diğer kadınların yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, çıplaklığı çok saygın bulmuyorlar. Bakışlarından beni tasvip etmediklerini anlıyorum. Bugüne kadar kimse açıkça bir şey demedi ama belli ki çıplaklığı bir ihlal olarak görüyorlar. Ancak kapıdaki levhada natürist^[1] kulüp yazdığına göre, bence onlar da çıplak olmalı. Rahatsızlıkları kadın erkek sayısındaki eşitsizlikten kaynaklanıyor olabilir mi acaba? Günün hangi saati olursa olsun, burada erkeklerin kadınlara oranı hep 10' a -1' dir. Burada olduğum zamanlarda ortamda tek bir çıplak kadın olur: Ben. Belki de bu kadınlar Rio'nun Yeri'nin gerçekten bir sağlık merkezi olduğunu düşünüyorlar. Ya da on tane çıplak erkekle aynı odada bulunan bir kadın olarak ve erkeklerin bazılarında gözlemlediğiniz tahrik olma belirtilerine de bakarak, burada birlikte olmanın kolay olduğunu kavrayabilmiş birkaç tane başka kadın da vardır.

Her ne olursa olsun, çıplak olmayı seviyorum. Vücutum konusunda hiç de utangaç değilim. 1.65 boyunda sarışın mavi gözlüyüm ve özel antrenörümle yıllar geçirdikten sonra, sonunda 46 bedenden hayallerimin ölçüsü olan 42 bedene düştüm. 95 numara sütyen giyiyorum. Belim ince, bir kadına yaraşır kalçalarım, düz bir karnım var. Bacaklarım son on yıldır yaptığım binlerce egzersizden sonra taş gibiler. Kendini beğenmiş biri değilim ama dikkat çekmek hoşuma gider. Böyle görünebilmek için kırk yılımı harcadım ve görünüşüme güveniyorum.

Resepsiyondaki kız bana beyaz yumuşak havlumunu verdikten sonra kadınlar soyunma odalarına giderken, iyi bir şey var mı diye dinlenme salonuna bir göz atıyordum. Rio'nun Yeri biraz eski püsküdür. Burada teknolojinin son harikalarından hiçbirini bulamazsınız. Aslına bakarsanız, burada tasarımdan eser yoktur; istemeden ironik bir anlam kazanan ve insanı ağırlatacak kadar modası geçmiş bir tropikler temasından başka. Ama bana istediğimi sunuyor: Bir kullanımlık seks.

Bugün içeride, ucuz plastik koltukların üzerine yayılmış duvara bakan iki sıradan tipli adamdan başkası yok. Salonunda üç sıradan oluşan, her biri duvara monte edilmiş ve sürekli ya futbol maçı ya da beyaz dizi gösteren bir televizyona bakan 10 tane koltuk var. İnsanların rahatlıkla seks yapabileceği böyle bir kulüpte bu durum bana çok garip gelmiştir. Erkekler bana bakıyorlar. Her zaman olduğu gibi içlerinden birinin benimle ilgilendiğini hissediyorum. Görmezden gelerek soyunma odasına doğru ilerliyorum.

Geniş bir cam, dinlenme salonu ile barı birbirinden ayırıyor ve burada alkol yerine bütün müşterilere bedava buzlu portakal suyu, limonata, su, kahve, çay ve hazmettirici bisküviler servis ediliyor. Daha iştahlı olanlar ısıtılmış sandviç satın alabilirler. Benimle ilk kez Rio'nun Yeri'ne gelen bir erkek arkadaşım "güzel fikir," demişti. Odanın öbür ucunda bir bar taburesine oturmuş yaşlı adamı fark ediyorum. Kıvrışmış üst bedenine, eşit derecede kıvrışmış yüzüne, kafasında kalmış yedi tane beyaz saça bakılacak olursa, 80'lerinde olmalı. Bu adamı daha önceki gelişerimden de hatırlıyorum. Buranın daimi yüzlerinden biri. Genelde hep barda oturur. Sarkan belinin etrafına sardığı beyaz havlu dışında hep çıplaktır ve hep rengarenk bir peştamal, iç gıcıklayıcı uzun eldivenler giyen, kötü silikon göğüsleri olan üstsüz barmaid ile konuşur. Hep acaba buranın sahibi bu ihtiyar mı diye düşünürüm ama sormak hiç aklıma gelmedi. Belki de Rio'nun Yeri bu adamdan 18 pound almaktan son derece mutludur.

Soyunma odasına giriyorum. Üç metre karelik odanın dört duvarında sarı dolaplar dizili. Köşelerden ikisinde genelde dışarıda mangal yaparken görebileceğiniz yeşil plastik bahçe sandalyeleri duruyor. Bir üçüncüsünde ise kullanılmış havlular için mavi plastik bir kova. Üzerinde anahtar asılı plastik bilekliklerden birini kapıyorum, çeviriyorum ve dolaplardan biri açılıyor. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, havluma sarınıyorum, anahtarı çıkarmak için dolaba 1 Euro'luk bozuk para atıyorum, bilekliği koluma takıyorum ve boy aynasında çabucak kendime bakıyorum. Nefes kesici olmasam da bence oldukça iyi görünüyorum. Evet pek de nefes kesici olduğum söylenemez özellikle lastik çoraplarımın ayak bileklerimdeki lastik izleri ve dar kotumun belimde yarattığı izlere bakacak olursak. Pek de iyi bir görüntü değil ama tecrübelerime dayanarak buhar odasında ve jakuzide geçireceğim on dakikadan sonra izlerin kaybolacağını biliyorum.

Dinlenme odasından geçerken şezlonglardaki vücutlara daha iyi bakıyorum. Bir tanesinde sızmış koca göbekli bir Hintli var. Bir diğerinde vücudu kastan tamamıyla yoksun, zayıf, beyaz bir adam uyuyor. Bir üçüncüde ise, daha önceden tanıştığım, ticari bir hava yolları şirketinde pilot olan elli yaşlarında kısa boylu Yunan bir adam oturmakta. Bana başıyla selam veriyor ve banttan yayınlanmakta olan futbol maçını izlemeye devam ediyor. Hiçbiri ilgimi çekmediğinden, yanlarından geçerek kaplıca odasına gidiyorum. Sağ tarafta, her birine altı kişinin sığabileceği iki tane jakuzi var ve ikisi de boş. Sol tarafta küçük bir buhar odası, daha ileride iki sauna ve iki buhar odası daha var. Koridorun daha ilerisindeki bir koridordan geçince, küçük bir yüzme havuzu ve içine yirmi kişinin sığabileceği henüz kapalı olan bir jakuzi daha var. Onun ilerisinde genelde boş olan sigara odası ve onun yanında da grup sekslerin yaşandığı (müşteriler iki zevki bir arada yaşamayı tercih ettikleri için) içerisi sigaradan geçilmeyen rahatlatma odaları bulunuyor. Sıkı bir sigara karşıtı olduğum için koridorun bu tarafına hiç geçmem. Benim zaafımlarım daha farklı türden.

Saunalardan birine giriyorum ve içeride bir sene evvel üst üste iki öğle yemeği arasında birlikte olduğum yakışıklı ve güzel vücutlu adamı görüyorum. 35 yaşlarında, dazlak, muhteşem karın kaslarına sahip bir adam. Onu çok iyi hatırlıyorum ama o, ya içeriye girdiğimi görmedi ya da beni tanımamazlıktan geliyor. Bu garip bir durum çünkü genelde saunaya yeni biri geldiğinde bütün yüzler

o yöne döner, yani seks peşinde olmayanlar bile saunanın içine dışarıdan soğuk hava girdiğinde kimin geldiğine bakarlar.

Bay Tanıdık bikini giymiş bir kadına sırt masajı yapıyor. İkisi için de çok özel bir an olduğu belli ama bu benim umurunda değil. Adama gözlerimi dikiyorum. Hâlâ benim olduğum yöne bakmamaya devam ediyor ve bir yanım acaba “beni görmezden geldiğin için Allah belanı versin,” deyip, bu özel anlarını yarıda keserek bir merhaba desem mi diye düşünüyor. Sonra da acaba aslında söylemek istediğimin “beni hatırlamadığın için Allah belanı versin” mi olduğunu düşünüyorum. Bu ego ikilemi arasında gidip gelirken, hiçbir şey demeden ona bakmaya devam ediyorum, o da beni görmezden gelmeye devam ediyor. Sonunda bunun, ona bir sene kadar önce birbirimizin öğle yemeği olduğunu hatırlatmak için iyi bir zaman olmadığına karar veriyorum.

O iki cuma günü boyunca aramızda gerçekten de iyi bir bağ oluşmuştu. Seks muhteşemdi, o kadar muhteşemdi ki Rio'nun Yeri'nde tanışıp, ikinci bir buluşma ayarladığım tek adam oydu. Beni gerçekten unutmuş olması da bir ihtimal tabii. Bu gibi yerlerde hep olan bir şeydir bu. Eğer yeterince insanla beraber olursanız, bir noktadan sonra ucunu kaçırsınız. Beynin saklayabileceği bilginin de bir sınırı var. Bir zaman sonra unutulup gidecek olan bazı hatıraları ufak tefek bölmelere saklar. Elleri kadın arkadaşının bikinisinin üst parçasının altına kaydığı zaman bir anlık kıskançlık yaşıyorum.

Saunanın kapısı açılıyor. İçeriye daha önce hiç görmediğim bir adam giriyor. Beyaz, kırk yaşlarında, 1.80 boylarında, ince, az kaslı ve dik dik koyu sarı saçları var. Bronzlaşmış teni ile oldukça yakışıklı, köşeli bir yüzü, güzel gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle Ed Harris'in saçlı hali gibi. Havlusunu çıkararak yanımdaki sıcak tahta banka oturuyor. “selam,” diyor. “Seni bir süredir buralarda görmüyordum. Ben John.”

Birkaç saniye onunla konuşmak isteyip istemediğimi düşünüyorum. Son görüşmemizde John tam bir baş belasıydı. Ama bugün en azından biri beni hatırladığı için neredeyse şükran doluydum. İyi seviştiğini düşünen ve hatta bunu karşı taraftan da duyan biri için hatırlanmamak insanda garip hisler uyandırıyor.

“Haklısın,” diye cevap veriyorum. “Yaklaşık bir aydır buraya pek uğramadım.” Ardından “Seni yeniden görmek güzel,” demiyorum. İlgisi egomu okşamış ve beni rahatlatmış olsa da bu sohbe devam etmek isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyorum. Rio'nun Yeri'nin bugünlük sadece bir mola yeri olması gerekiyordu. Ne de olsa bu akşam internetten Bay *Lacoste* ile randevum var ve bana atmış olduğu seksi mesajlara ve telefon konuşmalarımıza bakacak olursak, bu akşam yemekten sonra onu eve bile götürebilirim.

Bu akşam Rio'nun Yeri'ne gelme amacım, sadece biraz sakinleşmek içindi ama John şu anda kesinlikle bana asılıyor. Nereden mi biliyorum? O, tamamıyla çıplak ve uyarılmış bir hâlde olduğunu görüyorum.

Bir an “Ya internet randevum yolunda gitmezse?” diye düşünmeye başlıyorum. Aniden, tıpkı *Zar Adam* gibi seçeneklerim olduğunu fark ediyorum: Ya önüme çıkan fırsatı değerlendirebilir ve ardından büyük bir açgözlülükle birkaç saat içinde gerçekleşmesi muhtemel ikinci turu bekleyebilirim ya da şu anda bu adamı reddedip, akşamki randevum tarafından reddedilebilirim. İnternet randevularının güvenilmez olmak gibi kötü bir ünü vardır ve aklıma *TotallyGorgeous.com* sitesinden tanıştığım son adamla buluşmamızın hiç de parlak geçmediği geliyor. Bay *Lacoste*'un işe

yaramaz biri olabilmesi ya da daha kötüsü randevuya hiç gelmemesi için yüzde ellilik bir ihtimal var. Ama kesin olan bir tek şey var ki, o da bu akşam seks yapmamam gibi bir durum söz konusu değil. Sekse bayılıyorum. Ve çocuklarımın olmadan geçirdiğim cuma akşamlarım ayda sadece iki kez oluyor ve bu günlerin tadını sonuna kadar çıkarmak istiyorum.

“Masaj ister misin?” diye soruyor. Bu müessesede masaj seks yerine kullanılan bir paroladır.

“Tabi ki,” diyorum. Ve böylelikle birinci şıkkı seçiyorum.

Allahtan John, onun garipliklerini göz ardı etmeme yardımcı oluyor. Onunla zaman geçirme konusunda isteksiz olmama sebep olan bir geçmişimiz var. Bir keresinde Rio'nun Yeri'ne kendisini tantracı masör ve aygır olarak tabir eden Andy adında bir adamla gelmişim. O zamanlar tantrik seksle yabancılarla eş değiştirme konseptine bir alternatif olarak ilgileniyordum fakat henüz çok da yaygın olmadığı için ilk deneyimimin halka açık güvenli bir yerde olmasını istiyordum. Rio'nun Yeri spiritüel cinsel deneyim için çok da iyi bir yer olmasa da, halka açık bir yer, ben de Andy'ye burada buluşmayı teklif ettim. Onun da eş değiştirme konusunda deneyimleri olmuştu. O da üçlü seks ve grup seksten nasibini almıştı ve başlarda tereddütü olsa da sonunda benimle Rio'nun Yeri'nde buluşmayı kabul etti. Tantracı Andy ve ben jakuzideyken, Andy suya girerek yanımıza oturdu. Sürekli bana ve bir çift olarak ikimize bakıp duruyordu. Göğüslerime bakışından biseksüelden çok bir röntgenci olduğunu anladım. Ve sonra elini bacağımda hissettim.

Jakuzilerde, onun gibi çok adamla karşılaşmışım. Önce bacağıma okşamakla başlarlar... Kısa bir süre sonra vücudumun her noktasını okşarken kendilerinden geçerler. Ne kadar ileri gidecekleri onları ne kadar çekici bulduğuma bağlıdır. Çoğu zaman, ellerini bacaklarımdan çekerim ve orada biter.

Başlangıçta, John'un boş elinin suyun altında bir aşağı bir yukarı gidişinden, bir yandan sağ bacağıma okşarken bir yandan da mastürbasyon yaptığını düşündüm. Bu arada Tantracı Andy de elini, sol bacağıma üzerine koymuştu. John'un bana bakarken mastürbasyon yapıyor olabileceği fikri ama bundan tam anlamıyla emin olamamak bana çok erotik geldi.

Sonra John'un elinin, bacağımdan daha yukarılara kaydığını hissettim. Elini uzaklaştırdım. Kısa bir süre sonra elini tekrar bacağıma koydu. Ben yine uzaklaştırdım. Bu bir süre böyle devam etti. Eğer yalnız olsaydım ya da ilk buluşmam olmasaydı ve buluştuğum kişi yanımda oturuyor olmasaydı, büyük ihtimalle John'un elinin olduğu yerde kalmasına izin verirdim. Eğer çekici olmasaydı ve yine de bu kadar ısrarcı olsaydı büyük ihtimalle bileğini büküp yönetime tacizden şikâyet bile ederdim. Rio'nun Yeri cinsel olarak her şeyin yaşanabileceği bir yer olsa da, bütün kulüplerde olduğu gibi burada da kurallar var ve bunların en önemlisi 'dokunmadan önce izin al,'dır.

John beni sinirlendirmeye başlamıştı ben de Tantracı Andy'ye bana gitmemizi önerdim. Andy sınavı çoktan geçmişti. Çok tatlı hatta sevimli biriydi ve bana söylediğine göre bana çok iyi masaj yapabilirdi.

Jakuziden çıktığımızda John da peşimizden geldi. Duşların girişinde kendini okşayarak duruyordu. Fark etmemiş gibi davrandım. Bir keresinde aynı yerde, benzer şartlar altında çıkan bir kavgayı ayırmıştım. Adamlardan biri diğerinin sertleşmesini üstüne alınmıştı. Diğer adamın ereksiyonunun sebebinin kendisi olduğunu sanmıştı. O zaman olaya açıklık getirmek için müdahale etmişim. Bu kez Andy'nin de benim gibi, kapının önündeki röntgenciye görmezden gelmesi içimi rahatlatmıştı.

John beni kurulanma odasına kadar takip etmişti ve ben saçlarımı kuruturken mastürbasyon yapmaya devam ediyordu. Kadınlar soyunma odasından çıktığımda, o da erkekler soyunma odasından çıktı. Zamanlaması acaba beni takip mi ediyor diye düşünmeme sebep oldu. Bu çok can sıkıcı bir durumdu. Biriyle olduğumu fark etmemiş olmasına imkân yoktu.

“Külotlu çorap mı giyiyorsun,” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Sonra da işini bitirebilmesi için yeterli olacağına inandığım kadar bilgiyi verdim. “Jartiyer ama külot giymiyorum. Şimdi beni yalnız bırak.”

“Jartiyerini görebilir miyim,” diye sordu.

“Tabi,” dedim.

“Yeterince gördün ama abartıyorsun artık.”

“Hadi ama,” diye yalvardı.

“Gördün zaten,” dedim. “Bak, buraya biriyle geldim tamam mı? Durman gereken yeri bilmen gerek.”

Tam o sırada Tantracı Andy erkekler soyunma odasından çıktı ve biz kapıdan çıkarken John da birkaç adım arkamızdan bizi takip ediyordu. Onu hâlâ görmezden geliyordum ve bu sefer asılmak yerine çizgiyi aştığı için özür diledi. “Üzgünüm. Umarım çok kaba davrandığımı düşünmemişsinizdir.” “Teşekkür ederim. Ama öyle davrandın,” dedim. Andy onunla hiç ilgilenmedi bile.

Üst kata rahatlama odalarından birine gidiyoruz. İsim tabi ki sadece bir şaşırtmacadan ibaret. Burası rahatlamak için tasarlanmış bir oda değil. İçeri girer girmez esas amacı anlaşılıyor. Yerde bir jimnastik şiltesi duruyor. Duvarlar beyaz fayans kaplı, dekordan çok pratiklik için tasarlanmış, olası sızramaları temizlemek için. Duvarlardan birinde kağıt mendiller, kullanılmış prezervatifler ve diğer çöplerin atılması için metal bir kutu duruyor. Odanın tek dekoru bu kutu.

John yere koruyucu katman vazifesi görmek üzere birkaç havlu seriyor. Havlu “kim bilir daha önce aynı yerde neler yaşanmıştır” düşüncesinin de üstünü de örtüyor. Aynı zamanda konfor da sağlıyor. Uykusuz birkaç gün geçirmemişseniz, bu kadar sert bir yerde uyumak zor olsa gerek. Ucuzluğu pratiklikle bir araya getirmesi açısından rahatlama odalarını çok seviyorum.

Yüzüstü uzanıyorum ve John bebe yağıyla sırtıma masaj yapmaya başlıyor. Sonra bacaklarıma ve bacaklarımin arasına doğru iniyor. Sağ eli bacağımın içini ovarken sol eliyle kendi vücuduna dokunuyor. Sol elinin ritmik olarak sol bacağıma temas edişinden ne yaptığını anlıyorum. Başka bir deyişle, tipik bir Rio’nun Yeri masajı. Başım eğik, gözlerim kapalı, kendimi dokunuşların rahatlatıcı etkisine bırakıyorum. Zaman geçiyor...

“Sevişmek ister misin?” diye soruyorum.

Cevabın evet olacağını düşündüğümünden, makyaj çantamdan bir prezervatif alıyorum. Ve bir anda onu içimde buluyorum. Ama birkaç dakika sonra yumuşadığını hissediyorum.

Bir erkek sertliğini kaybettiğinde, kadın sorunun kendisinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak eder. Sorun ben miyim? Yoksa prezervatif taktığı için mi oldu? Prezervatiflere alışık olmayabilir,

sevmiyor olabilir. Yoksa izlemeyi sevişmeye tercih mi ediyor? Cevabın sonuncusu olduğuna neredeyse eminim.

Yine de John devam ediyor ve sanırım sert kalabilmek amacıyla sürekli konuşuyor. Her zamanki şeyler. “Tam bir kaltaksın,” diye bağıyor. “Eminim erkeklerle sevişmekten çok hoşlanıyorsun. Bir sürü erkek. Bir sürü, bir sürü erkek.”

Hiçbir şey demiyorum.

“Daha çok sevişmek ister misin?”

Hâlâ susmaya devam ediyorum ama evet diye düşünüyorum. İsterim, tercihen şu an olduğundan daha sert olsun. Yani, nereden baksan özel bir odada baş başayız.

Seks sırasında konuşmak, benim ilgi alanıma pek girmese de, John için işe yararıya benziyor. Yeniden sertleşiyor. “Hoşuna gidiyor mu?”

Sorularının ardı arkası kesilmiyor. Bir cevap beklediği de yok. Daha önce duymadığım şeyler değil ve hepsi birer klişeden ibaret. Erkekler bu tür konuşmaların kadınları tahrik ettiğini düşünürler. Ama benim durumumda, çok seks yapmış ve gereğinden fazla porno izlemiş biri olarak, bana sadece saçma geliyor. Artık hiçbir şey orijinal değil.

Bu tarz konuşmaların bir yeri ve zamanı vardır. Bu tür bir monolog sadece dikkat dağıtır. İlgi odağı aksiyondan çok kelimeler olur. Dozunda ve hoşlandığım biriyle olduğu zaman, gerçekten tahrik edici olur. Söylediklerinin hepsinin gerçekten de benimle ilgili olduklarını düşünüp, daha önceden John gibi, aslında beni çok da çekici bulmayan adamların ağızlarından çıkan laflarla aynı olduklarını unutabilirim. Bir sertleşip, bir yumuşuyor ve artık benimle kendisinden çok benim zevk almam için seviştiğini düşünüyorum.

Neredeyse kırk beş dakika oldu ve hâlâ rahatlamamıştı. Bir saat sonraki internet randevumu düşünüyorum. Bu hiç de iyiye işaret değil. Eğer bu adam elini çabuk tutmazsa, sanırım geç kalacağım. Onu utancından kurtarmak ve kendime zevk vermek için kontrolü elime alıyorum. “Uzan.” Yüzde doksan dokuz ihtimal dünyaca ünlü tekniğim ikimiz için de harikalar yaratacak.

Prezervatifi çıkarıp çöpe atıyorum.

Bacağının üzerine oturuyorum, klitorisim bacağına temas ediyor ve sağ elimle ona mastürbasyon yapmaya başlıyorum. Biraz daha zaman geçiyor. Şu iki dakika beni, son kırk beş dakikadan daha çok heyecandırmış olsa da artık sıkılmaya başlamıştım.

“Bacaklarını kapat ve yere uzan,” diyor. Ayaklarımın ucunda ayakta duruyor ve mastürbasyon yapmaya başlıyor. “Bacaklarını aç.” Açıyorum. “Hayır, çok fazla oldu. Sadece arala.” Ben de kapatıyorum. “Şimdi aç. Kapat. Kendine dokun. Yavaşça.”

Kafamda yarın akşam yemeği için kitapta işaretlediğim sebzeli köriyi hazırlamaya başlıyorum. O akşamki randevumu düşünüyorum, geç kaldığımı ve içimden Tanrı aşkına biraz acele eder misin? diyorum.

“Rahatlamak istiyor musun?” diye soruyorum ardından “Birazdan gitmem gerek,” diye ekliyorum.

Onu izlemiyorum bile, sadece verdiği komutlara göre bacaklarımı açıp kapıyorum ve bitmesini bekliyorum. Tamam, seks eğlenceliydi de artık bu iyice garipleşmeye başladı. Bu kadar spesifik bir fanteziye sahip olmak berbat bir şey olsa gerek diye düşünüyorum. Kim bilir daha kaç kız bu boktan duruma tahammül etmek zorunda kalmıştır. Acaba benim kadar sabırlı ve onu şımartmaya kararlı biriyle karşılaşmakla turnayı gözünden vurduğunun farkında mıdır diye düşünüyorum. Başka bir kız olsa yarım saat önce eve gitmiş çoktan o köriyi hazırlamaya başlamıştı.

Yani durumdan ne nefret ediyorum ne de hoşuma gidiyor. Sadece sıkıldım. Son bir saattir kafa derimi beslemekte olan saç kremini yıkamak ve makyaj yapmak istiyorum.

Artık elinin aşığı yukarı hareketi birbirine karışıyor. Bu onunla geçirdiğimiz en güzel an; sonunda bir sonuca ulaşacağız. Bu sefer konuşmuyor. Konsantre olmuş durumda. Bu adamda fazlasıyla bastırılmış ve umutsuz bir taraf var: Sanırım orgazm olabilmek için bu kadar kızgın bir şekilde mastürbasyon yapmak zorunda olmasıyla alakalı bir şey. Çoğu adam ilk beş dakikada boşalmamak için uğraşır. Sanırım John'un tek rahatlama şekli bir porno dergisine bakarak kendisini tatmin etmekten ibarettir.

Nihayet sonuca ulaşıyoruz.

Havluya uzanıp temizlenmeye başlıyorum.

“Bir seks bağımlısısın öyle mi?” diyor. “Bunu çok sık yapar mısınız?”

Bir anda John'un belki böyle bir şeyi daha önce çok yapmamış olabileceğini fark ediyorum. Sanki bir fantezisini gerçekleştirmiş ama sonuç onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor. Rahatlamış olmasına rağmen sanki sonuç umduğundan çok farklı olmuş gibi. Cinsel açıdan çok tecrübeli olmadığını fark ediyorum. Jakuzide o kadar girişken biri için fazlasıyla tutucu biri.

“Ee, bir seks bağımlısı mısınız? Bunu sık yapar mısınız?” diye soruyor yine.

“Yeterince sık,” diyorum. “Seks bağımlısı olup olmadığını bilmiyorum. Sadece seks yapmayı seviyorum. Sen sevmiyor musun?”

Susuyor...

“Kimseye bir kötülük yapmıyorum değil mi? Sen?”

“Ama sekse bağımlı olduğunu düşünüyor musun?”

“İki haftada iki ya da üç farklı adamla beraber olmak, ayda bir grup seks yapmak ve günde iki kez mastürbasyon yapmak seks bağımlılığı sayılır mı? Bilmem,” diyorum. “Ama uyuşturucu almaktan, sarhoş olup arabayla bir ağaca arpılmaktan daha sağlıklı olduğu kesin. Hayatta seksten zevk almaktan daha kötü şeyler var sence de öyle değil mi?”

“Yıllardır bir yabancıyla birlikte olmamıştım,” diyor. “Sanırım numaranı vermezsın?”

“Hiç tarzım değil,” diyorum ve soyunma odalarına doğru ilerliyorum.

Cep telefonuma bakıyorum. İnternette randevulaştığım adamdan, bütün gün golf oynadıktan sonra bitkin olduğunu ve bugün gelemeyeceğini söyleyen bir mesaj var. “OOOOKKK ÜZGÜNÜM.”

Eve gidiyorum ve gece yarısı olmadan yatağa giriyorum.

Hayatta Yapmayacak Kız

Kız arkadaşlarım arasında hep ‘hayatta yapmayacak kız’ olarak tabir edilmişimdir. Önüme gelenle yatmaktan büyük zevk aldığım için ‘hayatta evlenmeyecek kız,’ hiçbir zaman çocuklara ilgi göstermediğim ve anaç bir yapım olmadığı için ‘hayatta çocuk yapmayacak kız.’ Ve hep sıra dışı olmakla övündüğüm için ‘hayatta oyunu kuralına göre oynamayacak kız.’

Arkadaşlarım kendilerini evlenecekleri adama saklarken, ben başucumda yattığım adamların çetelesini tutmaktaydım. Amerika’da öğrenci olduğum yıllarda bir gün, arkadaşım Martha bekaretimi kaybettiğim günden bugüne kadar yattığım adamların listesini yapmamı istedi. Fazlasıyla yoğun geçen o beş yılı hatırlamaya çalıştım ve sonunda listeye 60 isim yazmayı başardım. Daha başkaları da vardı ama aklıma gelen yüzlerin hiçbirine bir isim koyamıyordum.

İlişkiler konusunda pek de iyi bir sicilim yoktu. Bunun sebebi, o yıllarda bir sevgili istememem değil, tanıştığım adamların benim yanımda uzun süre kalmamalarıydı. Ama seksi seviyordum ve ne zaman bir ilişkim sona erse önüme gelenle yatar ya da kısa süreli bir sevgili edinir ve düzenli bir seks hayatım olmasını garantilerdim. Tabi bütün bunlar internet icat edilmeden önceydi. Bugün olduğu gibi, o zamanlarda tanışacak erkek sayısı sonsuzdu ama tanışmak için ortam çok yoktu. Ben de o yıllarda yirmili yaşlarında olan bütün kızlar gibi, barlara, kulüplere ve partilere giderdim. Erkekler hakkında bekaretimi kaybettiğim günden beri bana sunulanla yetinmeyi öğrendim. 17 yaşında Londra’da bir Amerikan lisesi’nde öğrenciyken, okulun düzenlediği bir geziyle Old Vic^[2]’e gitmiştik. Derek Jacobi’yi Hamlet oyununda izledikten sonra tiyatro sınıfımla beraber oyuncular ve diğer sahne görevlileri ile tanıştırmak üzere sahne arkasına davet edildik. Rehberimiz dramatik görünüşlüydü. Siyah deri pantolon ve dökümlü beyaz gömlek giymiş bir adamı işaret ederek “işte bu da Micheal,” dedi. Michael oyunun ışık teknisyeniydi. Benden on yaş kadar büyük, iki metreden biraz kısa ve zayıftı, David Bowie’yi andıran kum rengi sarı saçları vardı. İçimden ne kadar da büyüleyici bir havası var diye düşündüm. Çok da sevimliydi. Bir kez göz göze geldik ve ben hemen Jacobi ve diğer teknisyenlerle ilgilenmeyi bıraktım. Michael’la işi hakkında konuşmaya başladık ama ben işiyle ilgilenmiyordum. Diğer sınıf arkadaşlarım turlarına devam ederken, Michael, arkadaşım Laura ve beni üst katta peruk odasında gizlice sigara içmeye davet etti. Kendimizi çok ayrıcalıklı hissettik. Tam çıkarken de iki gece sonra tiyatronun yanındaki barda buluşmayı önerdi. Laura ve ben gibi yeni yetme iki tiyatro âşığı için gerçek tiyatro yıldızlarıyla takılabilmek fırsatı bulunmaz bir nimetti. Benim açımdan ise daha fazlası bile olabilirdi.

Laura ve ben kararlaştırdığımız gibi bara gittik ve Michael’ı başka bir adamla köşede yuvarlak bir masada otururken bulduk. Bulduğumuz yer sıradan, koyu ahşaptan duvarları olan, dumanlı; içerisi izmarit ve alkolden geçilmeyen, eski stil bir Londra barıydı. Hepimiz biraz kafayı bulduk ve Michael beraber ona gitmemizi teklif ettiğinde Laura ve ben hiç düşünmeden kabul ettik. Çok heyecanlanmıştım. Sonunda büyük gecem gelip çatmıştı.

Önceki sene bütün kız arkadaşlarım seksten bahsetmeye başlamışlardı. Sürekli bekaretlerini nasıl kaybettikleri konusunda böbürleniyor ve okuldaki erkeklerle yaşadıkları maceraları anlatıyorlardı. Anlattıklarına bakılırsa, seks alışverişi yapmaktan bile daha zevkli bir şeydi. Bekaret kaybetme üzerinde o kadar çok duruyorlardı ki, ben bunun altında eziliyordum. Sanki hâlâ bunu yapmamış olmak, beni işe yaramaz biri hâline getiriyormuş gibi geliyordu. Bu yükten en kısa zamanda kurtulmak istiyordum. Michael’ın dairesi Regent Park manzaralı eski bir binanın giriş katındaydı. Evin bütün

duvarları siyaha boyanmıştı. Hint işi yastıkların üzerine oturup, birbirimize sarılarak sigara içtik. Kafam çok iyi olmuştu ve bir anda kendimi Michael'la ateşli bir şekilde öpüşürken buldum. Eli göğüslerimi ellemek için sütyenimin altına kayd. Laurie, Michael'ın uzun saçlı, hipi kılıklı ve sivilceli arkadaşından hoşlanmamıştı. Ama benim bütün düşünebildiğim Michael'la seks yapmaktı. İçimden umarım bakire olduğumu anlamaz diye düşünüyordum.

Michael beni iki kişilik dağınık bir yatağın olduğu küçük bir odaya götürdü. O anda sadece Michael, ben ve yatak vardık. *Brutus* marka kotumun fermuarını açtı ve ayak bileklerime kadar sıyırdı. Pamuklu bluzumun düğmelerini açtım, korkmaktan çok heyecanlıydım ve vücudumda dolaşan adrenalini hissedebiliyordum. Ön sevişme olduysa bile çok kısa sürdü. Uzun uzun öpüştüğümüzü hatırlıyorum. Bir saat kadar sevişmiş olmalıyız ama rahatlayamamıştım.

Bir sonraki sene, Cornelle'e, Tony adında eskiden hoşlandığım bir arkadaşımı ziyarete gidene kadar ve ikimiz için de unutulması zor, bekaretini kaybettiği o geceye kadar hiç orgazm olmadım. Kendi bekaretimi kaybettiğim gece ise o kadar heyecanlıydım ki, rahatlayıp rahatlayamamanın hiçbir önemi yoktu.

Ertesi gün her tarafım ağrıyordu ama çok keyifli bir histi. Birkaç yıl önceki Bat Mitzvah^[3]'mdan sonra yaşadığım huzura benzer bir rahatlama hissediyordum. 13 yaşındayken, beni Yahudi dininin resmi üyesi yapacak o büyük güne hazırlanmak için İbranice öğrenmem ve Tevrattan bir pasaj ezberlemem gerekmişti. Uzun çalışmalar ve o kadar beklentiden sonra Bat Mitzvah günüm geldi geçti ve benim sonrasında tek düşünebildiğim "Tanrıya şükür bitti. Artık yeniden arkadaşlarımla takılabiliyim," olmuştu.

Michael'la iki kez beraber olduk. İkincisi oturma odasında BBC'de tavşanlarla ilgili bir belgesel izlerken gerçekleşen 5 dakikalık bir sevişmeden ibaretti. Beni bir daha hiç aramadı. Tamamıyla yıkılmıştım. Tabi ki kollarında teselli bulduğum başka çocuklar vardı, bir sürü rom kola içtikten sonra sınıf arkadaşlarımla yaşanan sevişmeler...

Bir sene sonra 18 yaşındayken, belki Michael'la karşılaşırım umuduyla Regent's Park'da dolaşıyordum. Onun sokağında yürüyor ve bütün o olayların tam olarak nerede gerçekleştiğini hatırlamaya çalışıyordum. Hatırlayamadım. Bütün binalar birbirine benziyordu.

29 yaşına geldiğimde ve evlenmeme çok az bir süre kalmışken yattığım adamların listesine 40 isim daha eklenmişti.

Bir gün arkadaşım Martha'yı aradım ve üniversitedeyken yaptığımız listeye ne olduğunu sordum. "Umarım bana şantaj yapmak için saklamamışsındır, çünkü biriyle tanıştım. Adı David," dedim.

Martha büyük ihtimalle kanıtı yok ettiğimizi ve şimdi bundan pişmanlık duyduğunu söyledi. "Keşke saklasaymışım. O tarihi belgelere eminim çok para verirdin," dedi.

Ona David'in daha önce erkeklerle beraber olduğumu bildiğini söyledim. Söylemediğim David'in sadece -tıpkı benim gibi- tam sayıyı bilmediğiydi.

David ile aktör/müzisyen Richard Strange'in verdiği bir partide tanıştım. Parti'nin sebebi Richard'ın her yıl verdiği Burn gecesi yemeğiydi ve ben partiye bir müzik dergisi için Richard'la röportaj yapmış arkadaşım Adair ve kostüm tasarımcısı olan aynı zamanda da Richard'ın kız arkadaşının kapıkomşusu Lora ile katıldım. O zamanlar televizyon yapımcısı olarak çalışmaktaydım,

ve Amerika'da üniversiteyi bitirmiş biri olarak, bu gibi ortamlarda bulunmanın doğal hakkım olduğunu düşünerek davet edilmediğim hâlde arkadaşlarıma takıldım. Misafirlerin geri kalanını müzisyenler, sanatçılar ve gazeteciler oluşturmaktaydı. O zamanlar Brixton ve Herne Hill sanatsal yaratıcılıkla dolup taşmaktaydı ve Richard Strange bu grubun popüler simgesiydi.

Tam biz içeriye girerken, yazar Kathy Acker'in çıktığını görmek hepimizi derinden etkiledi. İçeride A grubu ve B grubu olmak üzere iki tip davetli olduğunu fark ettik. A grubunu birkaç tane tanınmış yazar oluşturmaktaydı ve onlara yahni servisi yapılmaktaydı. B grubu o kadar kalabalıktı ki, sanki Richard uzaktan yakından ne kadar tanıdığı varsa hepsini davet etmişti. Bizim gibi B grubuna dâhil olanlara yemek servisi yapılmıyordu ancak sonradan içkilerle ve arta kalan yemeklerle idare etmemiz bekleniyordu.

Hoparlörlerden bangır bangır Richard'ın grubu Cabaret Futura şarkıları çalınıyordu. Sırtımı duvara dayamış, elimde içinde ucuz şarap bulunan kadehimle dururken, odanın öbür tarafında elinde bir bira şişesiyle dikilmekte olan olağanüstü yakışıklı adamı fark ettim. Üzerinde uzun kollu krem renginde helezon desenli bir gömlek, boru paça kot pantolon vardı ve ayağında bilek hizasında bağcıklı *Doc Marten* botları. Saçları siyahtı ve tepede dikleştirilmişti. O güne kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı. Ve Lola ile konuşuyordu.

Tanıştırılmamızı sağlamak için hemen manevra yaptım.

Lola, "Bu, arkadaşım Suzanne," dedi. "Suzanne, David." Ardından yanımdan kibarca ayrıldı.

Siyah, dik yakalı klasik bir elbise giymiştim. Kendimi iyi hissediyordum ama seksi hissetmiyordum. Ben bu adama ayak uyduramam diye düşündüm. Ama o benimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu. Sonradan David bana sebebin göğüslerim olduğunu söyleyecekti. Bütün itirazlarıma rağmen "neredeyse elbisenden fırlamak üzereydiler," derdi. "Üzerine giydiğin o beyaz dekolte elbiseden açıkça görünüyorlardı hatta fırlamak üzereydiler." Sanki bir kehanetmişcesine daha en baştan en basit gerçekler bile çelişkiydi. Ortak hatıralarımız örtüşmüyordu.

Görünürde çok ortak noktamız vardı. İkimiz de Amerikalıydık. O, Detroit'in biraz dışında büyümüştü ben New York'luydum. İkimiz de medyada çalışıyorduk. Ben 4. Kanal için dizi film çeken bir yapım firmasındaydım; o ise bağımsız müzik yapan bir grubun menajeriydi. İkimizin de müzik zevki çok çeşitliydi, seyahat etmeyi ve Londra'yı seviyorduk.

Lola bizi bölene kadar bir iki saat konuştuk. "Hadi gidiyoruz," dedi. "Taksi çağırdım."

O akşam Lola'da kalacaktım, bu yüzden David'e gitmem gerektiğini söyledim, içimden telefonumu istemesini umuyordum. İstedim.

David'in gözlerinin içine baktım ve "beni öpmek istemiyor musun?" dedim. Ardından cevap vermesine fırsat vermeden onu öpmeye başladım. Unutulmaz bir öpücük olmalıydı, öyle sıradan yanağa kondurulan klasik bir öpücük değil.

Böyle bir şeyi hiç beklemediğini hissettim. Başta hafifçe geri çekilir gibi oldu, sonra kendini bana bıraktı ve birkaç dakikalığına kovalamaca oynadık. Adair bana taksinin geldiğini söyleyince geri çekildim.

"Hoşça kal."

“Seni arayacağım,” dedi.

Aramasını gerçekten istiyordum ve kapıdan çıkarken arkama bakmamak için kendimi zor tuttum.

David beni birkaç gün sonra aradı ve Royal Festival Hall’daki Glenn Branca konserine davet etti. Çok orijinal bir fikir diye düşündüm. İlk buluşmaların çoğu romantik bir restoranda yenen sakin bir yemekle başlar, tüm dokuz enstrümanın aynı anda çalındığı bin desibellik elektro gitar sesleri arasında değil. İlişkimiz için çok ilgi çekici bir başlangıçtı.

Birbirlerimizin vücutlarını henüz göremesek de sonraki altı hafta boyunca görüşmeye devam ettik. Birkaç günde bir buluşuyor ve ağırdan alıyorduk. Ona akşam yemeği yapardım ya da dairemde oturur televizyon izlerdik. Sinemaya gittik, arabayla Cambridge’e gidip üniversite binaları arasında dolaştık, Brighton plajında takıldık, yani seks dışında her şeyi yaptık.

Eski zamanlardan kalma bir kur gibiydi âdeta. Daha önce benimle ilk, en fazla ikinci buluşmada yatmak istemeyen kimseyle tanışmamıştım. Sabahın üçündeki seks arkadaşlarımdan aksine, David bana çok saygılı davranıyordu. Başlarda birkaç buluşmadan sonra hâlâ bir hamle yapmaması garip gelmişti ama fiziksel ilginin eksikliğini, komiklikleri ve beni kalbimin taa derinlerinden etkileyen, birkaç günde bir yolladığı kartlarla telafi ediyordu. “Güller kırmızıdır, menekşeler mor, cumaya kırmızı şarap getiriyorum, masaya iki kadeh koy.” Tabi bir de çok yakışıklıydı. Benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve geçmişiyile anlattıklarına bakılırsa, hiç de havai bir tip değildi. Bugüne kadar her biri en az bir sene sürmüş sadece beş ilişkisi olmuştu. Önüne gelenle yatmayan biriyle tanışmak, aslında benim için de çok değişik bir histi.

Ama yine de ilişkimizin üçüncü haftasında eş cinsel mi acaba diye düşünmeye başladım. Bundan üç hafta sonra da sorunun cevabını bulmaya karar verdim. Tek başıma bir şişe şarabı devirdikten sonra ona yanaşım. Yerde oturmuş televizyon izliyorduk. Yetti artık bu saçmalık diye düşündüm. David’in üstüne çıktım, gömleğini parçalayarak çıkardım ve kotunun fermuarını açtım.

Eş cinsel değildi. Hem de hiç. Erkek arkadaşımın çok seksi bir vücudu vardı ve beraber çok hoş bir gece geçirdik. Bir saat falan seviştik. Genelde çok sıradan bir seksti. Sadece birkaç pozisyon ama bu diğerlerinden farklı olarak çok özeldi. Ve daha önce birçok kişiyle beraber olmama rağmen aslında hâlâ seksi çok bilmiyordum. Kolayca rahatlıyordum ve seksin sadece bundan ibaret olduğunu sanıyordum.

Altı ay sonra David yanıma taşındı. Açılır kapanır koltuğumu attık ve en büyük boy Vispring Herald Supreme yataklarından aldık. Fiyatına bakılacak olursa bize bir ömür yeter de artardı bile.

Birlikteliğimizin ilk altı ayında seks iyiydi ama beraber olduğumuz ilk gecede olduğu gibi, ilk hamleyi yapan hep bendim ve bir süre sonra seksi başlatan kişi olmak o kadar da eğlenceli gelmemeye başladı. Bir de pozisyonlar hep aynı olduğundan seks sıkıcı bir hâl aldı. Ama çok da kafama takmıyordum. Sonunda kurulu bir düzene geçmek isteyen birini bulduğum için mutluydum. Cinsel heyecanın yokluğunu da çok umursamıyordum. Lise, üniversite ve yirmili yaşlarım boyunca bir ömür boyu yetecek kadar seks yapmış olduğumu düşünüyordum.

David yanıma taşındıktan kısa bir süre sonra Spetses adında küçük bir Yunan adasına son dakikada bir tur ayarladık. O zamanlar ikimizde de çok para yoktu ama Londra’nın o yapış yapış yaz sıcağından uzaklaşmak istiyorduk. Ortak noktalarımız arasında ikimizin de daha önce Spetses adasını hiç

duymamış olmamız vardı. Ve sonradan neden olduğunu anladık. Ama nereye gittiğimizin bir önemi yoktu. İçten içe bu romantik tatilin bizi monotonluktan çıkarıp, seks hayatımızı canlandıracağını umuyordum.

Yolculuğumuz daha en başından bir felaketti. Hatta İngiltere'den ayrılmak başlı başına bir sorun haline geldi. Öğleden sonraki Gatwick uçuşumuz ertelenmişti, ve üç saatlik bir beklemeden sonra David yolculuğu iptal edip eve gitmek istediğini söyledi. "Saçmalık bu," dedi kapıdaki gergin görevliye bakarak. "Bu hiç de profesyonelce değil. Hemen gidip paramı geri isteyeceğim. Hem de tamamını."

Dur bir dakika dedim elimdeki bilete bakarak. Para iadesi talep edebiliyorduk ama ancak eğer uçak 5 saatten fazla gecikirse. "Daha iki saatimiz var canım. Üzgünüm."

Deniz kenarındaki otelimize geldiğimizde, David üzerine oturur oturmaz yatağımız çöktü. Ertesi gün, tuvalet bozuldu. Broşürlerde o kadar göz alıcı görünen plaj da sıkıntımızı hafifletmedi. Her taraf çoğunun İngiliz olduğunu düşündüğümüz bizden önce hayal kırıklığına uğramış turistler tarafından bırakılan boş pet şişeler, bira tenekeleri ve güneş kremi şişeleriyle doluydu. Yunan hayatını tecrübe etmeye gelmiş fakat Akdeniz'in ortasında bir İngiliz tatil köyü bulmuştuk. Nereye gidersek gidelim, her yer İngiliz barları, İngiliz aksanı ve İngilizler'le doluydu. Başka çiftler belki de güler geçer, tatildeki hayal kırıklıklarını sevişerek telafi ederlerdi. Ama tatilde yaşadığımız gerginlikler bir anti-afrodizyak etkisi yarattı ve tatilin sonuna geldiğimizde birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorduk bile.

Son günümüzde David arabada yolumuzu bulmaya çalışırken patladı. Öfkesi o kadar yersizdi ki, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve bu ilişkinin bu kadar strese değip değmeyeceğini düşündüm. Hâlâ başka alternatiflerim olabileceğini düşünmediğim için ilişkide kaldım.

"Çoğu kez o zaman çıkıp gitsem hayatımda ne gibi değişiklikler olurdu acaba," diye düşünürüm. O zamanlar daha 28 yaşındaydım ve hâlâ kendime belki aynı zamanda bana seks partnerliği de yapabilecek bir hayat arkadaşı bulabilecek kadar gençtim. Ama benim için sıraya girmiş adamlar yoktu. Ben de sıradan rutin bir hayatın altına imzayı attım, evlendim, iki çocuk yaptım ve kilo aldım.

Evlenmemizin üzerinden birkaç sene geçmişti ki, bir gün giyinirken aynada kendime baktım ve bir zamanlar hiç yapmayacağımı düşündüğüm her şeyi yapmış olduğumu fark ettim. Tüm hayatım boyunca marketlerde karşılaştığım bakımsız, kilolu, yeterince seks yapmayan annelere dönmüştüm. İdeal kilomdan 12.5 kilo fazlam vardı ve sarkan karnımı saklamak için üzerime bol gelen *Marks and Spencers* kıyafetleri giyiyordum. David'le tanıştığımda hayat dolu, girişken Londra'da bir punk olmuş New York'lu Yahudi bir hatundum. Herhangi bir partide ortamdaki en yakışıklı adamla flört etmekten ya da onunla öpüşmekten çekinmezdim. Amerika'da üniversitedeyken, moda olan bütün kıyafetleri altı ay öncesinden giyen, mor saçları, yırtık file çorapları ve mini İskoç eteğiyle karşıdan gelen birçok kişinin caddenin öbür tarafına geçmeye sevk eden Londra'lı hatundum. Şimdi ise hayatını kendisinden başka herkesin mutluluğuna adanmış, kendi mutluluğunu tamamıyla unutmuş klasik bir anne ve kocasından ilgi görmeyen bir eştim.

Eğer daha sık seks yapıyor olsaydım belki bütün bunlar daha katlanılır olabilirdi. Ama tatminsiz seks yaşantım artık değişmeyeceğinden emin olduğum tek şeydi. Evliliğimizin altıncı senesinde artık ayda bir gerçekleşen sevişmelerimiz bile son bulmuştu. Bunun sebebi çok yüksek sesle orgazm olduğum ve David'in bana güldüğü geceydi. Her zamanki gibi o alttaydı ve benim orgazmım onunkini

engellediğinde tam rahatlamak üzereydim. Tamam kabul ediyorum biraz fazla bağırmiş olabilirim. Gülerek yukarı bana bakıyordu. Sinirden gülüyordu, sanki bir hata işlemiş onu utandırmışım gibi. O an, kocamın bana zevk yaşatmasındaki güzelliği göremediğini fark ettim ve daha da kötüsü benim zevk alıyor olmamın onu mutlu etmediğini anladım.

Tabi ki bu bana yaşattığı ilk orgazm değildi. Aslına bakarsanız seks sırasında hep rahatlarım. Daha en başlarda öğrendiğim şey, beraber olduğum insanların benden aldıkları haz kadar benim de onlardan haz alabilmem gerektiği idi. Belki o gece her zamankinden daha çok ses çıkarmıştım ama David bana gülüyordu ve gülüşü beni rahatsız etti. O gece duygularımın önüne bir set çekildiğini fark ettim. Bir daha kocamla hiç sevişmeyeceğimi biliyordum. Artık seks sırasında kendimi nasıl rahat bırakabilirdim ki? Ben rahatladığımda bana gülen bir adamı nasıl arzulayabilirdim? O an yatağımı paylaştığım adama karşı hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Arkamı döndüm ve uyudum.

Zamanla bütün arzumu kaybettim. Çoğu kez kendi kendime Richard Gere bile gelse pantolonunu indirip bana hadi dese “bu akşam olmaz Richard,” derim herhalde diye düşünürdüm.

Sıra dışı kız, tüm kadın dergilerinde en ince detaylarıyla ele alınan en sıradan sorunların envanterine sahipti artık. Bu o kadar acıklı bir durumdu ki, -adeta yarama tuz basarmışçasına- bir zamanlar eğlence düşkünü her şeye hazır olan o kız artık bir rahibe hayatı sürüyordu.

Tarihleri hatırlamak konusunda çok kötüyümdür. Tamam, aile fertlerinin doğum günlerini, evlendiğim günü hatırlarım. Ama ne annemlerin evlilik yıl dönümünü ne de boşandığım günü hatta mezun olduğum ayı bile hatırlayamam. Ama 14 Mayıs 2000 tarihi, aynı çocukken öğrendiğim 4 Temmuz 1776 ve 25 Aralık tarihleri gibi kafama kazınmış durumda.

Aslında o günün diğerlerinden hiç farkı yoktu. Her zaman yaptığım gibi işe gittim, eve geldim, çocuklara akşam yemeklerini yedirip, yatırdım. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde benim için her şey değişti.

Gece şehrin batı yakasında bulunan sadece üye olanların girebildiği ve müdavimleri arasında iki senelik bekleme listesinin önüne geçebilmiş pop yıldızları, yazarlar ve hippilerin bulunduğu Groucho'nun Yeri adında bir kulüpte içilen kokteyllerle başlamıştı. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ve o gece yanımda Aidan adında mesleği dans yapımcılığı olan bir müşterim, gazeteci arkadaşım Janie ve Aidan'ın bize Nigel olarak tanıştırdığı bir arkadaşı vardı. Groucho'nun Yeri rahat ve yumuşak koltukları, duvarlarında *Illustrated London News*'dan kesilmiş 19. yüzyıla ait gazete kupürleri olan ve bir köşede koyu cevizden bir barın durduğu, loş bir yerdi.

O gece, bu kadar çok ünlü insanı yakından görebildiğim için kendimi çok mutlu hissediyordum. Aynı zamanda bu kadar gösterişli ve yetişkinlerin bulunduğu bir ortamda, evden başka bir yerde olmak harika, rahatlatıcı bir duyguydu. Anne olduğumdan beri iş ve Sainsbury'nin bebek reyonundan başka hiçbir yere gitmemiştim.

O akşam yan masalardan birinde Robbie Williams oturuyor, Keith Allan piyanoda çaldığı bilindik şarkılara kendince sözler uydurarak arkadaşlarına serenat yapıyor; hepsini gülmekten kırıp geçiriyordu.

Jannie, Robbie Williams'a gidip ona bir seks tanrısı olduğunu haykırmak istediğini söyledi. Jannie'ye eğer böyle bir şey yaparsa onunla bir daha hiç konuşmayacağımı, bin yıldır evden

çıkmamış olsam da hâlâ neyin salakça olup olmadığını bildiğimi söyledim. Günlerden cumaydı ve Aiden, Janie ve ben bitirdiğimiz bir projeyi kulübün restoranında yediğimiz bir akşam yemeğiyle kutluyorduk. Nigel sırf eğlence olsun diye bize katılmıştı.

Aidan'ın keşfettiği bir dansçının reklam işleriyle ben ilgileniyordum ve Jannie de ülke genelinde yayınlanan gazetelerden birinde dansçı hakkında bir yazı yazmıştı. Eleştiriler çok parlak olmasa da, şovun bütün biletleri şimdiden satılmıştı bu yüzden herkesin keyfi yerindeydi.

Biraz sarhoş olmuştum ve kendimi rahat ve şehvetli hissediyordum. Aidan'ın arkadaşına döndüm ve

“Ee Nigel, anlat bakalım sen ne işle meşgulsün?” dedim.

“Bu aralar dinleniyorum.”

“Dinleniyorum derken?”

“Çalışmıyorum. Bir süreliğine dinlenmeye karar verdim.”

Daha fazla detaya girmedi ve konuşmaya devam etmek için çok da istekli görünmüyordu. Ben de o tuvalete gidene kadar bekledim ve ardından masadakileri soru yağmuruna tuttum.

“Daha kırkında bile göstermeyen biri nasıl olur da ‘dinlenecek’ parayı bulabiliyor?”

Aidan bana Nigel'in bir zamanlar ünlü bir müzik grubunun menajerliğini yaptığını, işler bozulmaya başladığında da gruba menajerlik ücreti hakkında dava açtığını ve davanın sonunda on milyon pound kazandığını söyledi. Nigel bir anda gözüme çok seksi görünmeye başlamıştı.

“İyi iş çıkardı,” dedi Aidan. “Ardından vergi ödememek için ülkeyi, karısını ve çocuklarını terk ederek bir senelik yolculuğa çıktı. Dediğine göre, bir gün havaalanında gidiş panosuna bakarken artık görmek istediği başka ülke kalmadığını fark etmiş. Hemen bir uçağa atlamış ve eve dönmüş.

“Ukala herif şimdi de Groucho'nun Yeri'ne takılıyor öyle mi,” dedim.

Neredeyse hiç konuşmamasına rağmen yemek sırasında içtiğim *Mersault'un* da etkisiyle Nigel bana gittikçe daha çekici görünmeye başlamıştı. İlgimin asıl sebebinin, tanıdığım en zengin adam olduğunu düşündükçe kendimden nefret ediyordum.

David'le tanıştığımndan beri onu aldatmak hiç aklıma gelmemişti ama masanın öbür ucunda oturan Nigel'a baktıkça o kadar parayla yapabileceğimiz binlerce şey aklıma geliyordu: *Harvey Nichols'da* deliler gibi alışveriş, Paris George V'de bir hafta sonu ve New York'ta ufak bir daire.

Nigel, o fazlasıyla ketum ve gizemli haliyle zihnimde belki de on milyonluk servetinden daha başka şeylere de sahip olabileceğine dair fanteziler düşünmeme sebep oluyordu. Bana olan ilgisinin masadaki diğer insanlara olan ilgisinden hiçbir farkı olmamasına rağmen acaba o sessiz dış görünüşünün ardında bana yatakta çılgınlık atılabilecek bir adam mı var diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Kocamdan başka bir adamı arzulamak bir yana, düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

O gece Nigel ya da benim hayallerimdeki Nigel, bana neredeyse on yıldır hissetmediğim bir şeyi hissettirdi: Cinsel arzu.

Eve gittiğimde saat sabahın üçüydü ama ben yatmak yerine bilgisayarı açtım. MSN arama motoruna 'bedava porno' yazdım ve içimden umarım bolca çıplak zenci erkek resimleri, grup seks, oral seks ya da gizli kamera görüntüleri çıkar diye geçirdim. Resimlere beş dakika baktıktan sonra huzurlu bir şekilde uykuya dalabiliyordum. Üç sene önce kocamla sevişmeyi kestiğimden beri, kendi kendime yaşadığım orgazmlar benim için uyku ilacım haline gelmişti.

Gecenin bir yarısı yatakta, ya yavaşça internette gördüğüm fantezileri kafamda canlandırır ya da kendi kendimi rahatlatırdım. Porno bana zaten hep seksi gelmiştir. Hem ucuz, hem tahrik edici; hem yasak, hem de çok sıradan. David'le seks hayatımız kötü gitmeye başladığında ona bir gün, "eğer beni gerçekten heyecanlandırmak istiyorsan yapman gereken tek şey güzel bir porno film bulmak," demiştim. O da bana "Ne kadar iğrenç bir fikir," demişti. Ben de bir daha bu konuyu açmadım.

Microsoft, o donuk kuruluş kimliğiyle, kocamdan daha maceraperest sayılmazdı. 14 Mayıs gecesi 'bedava porno' kelimelerini yazdığım da karşıma çıkan listenin en başında internet üzerinden yayınlanan *Nerve* adlı erotik bir dergi vardı. Benim ihtiyacım olan şey kesinlikle bu değildi. -Ne gizli kamera görüntüsü, ne çıplak zenci erkekler vardı-. İşin kötüsü burada pornoya dair hiçbir şey yoktu.

Sadece şiirler, hikâyeler ve güzel göğüslü kadınların olduğu siyah-beyaz sanatsal resimler vardı. Tamam güzel resimlerdi ama hiç bana göre değildi. En azından biseksüel dönemimi atlattığım 22 yaşımdan beri.

En azından yakışıklı, çıplak bir erkek resmi görürüm diye sitede gezmeye başladım. Onun yerine karşıma insanların kişisel sayfaları çıktı. İnternette böyle sayfalar olduğundan haberim yoktu. Nasıl insanlar olduklarını görmek için biraz daha incelemeye karar verdim.

Sayfaların hepsi anket şeklinde düzenlenmişti. Herkesin on tane soruya cevap vermesi gerekiyordu. Sorulardan biri, "Sizce en etkileyici seks sahnesi hangisidir?" Bir diğeri "Sizi en çok hangi şarkı heyecanlandırır?"

Sorular erotik olmaktan çok yavandı ama bir mektup arkadaşı edinmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Tıpkı on yaşımıdayken olduğu gibi. Nihayetinde, ben de kendime kişisel bir sayfa hazırlamaya karar verdim. Başlığa "Arkadaşlık ve Aşk" yazdım. Arkadaşlık yazmamın sebebi olası sapıkları uzak tutmak içindi. Siteye üyeliğimin tamamlanabilmesi için bir posta kodu yazmam gerekiyordu ve site sadece Amerika'daki posta kodlarını içeriyordu. Ben de beni kim bilir Amerika haritasının hangi noktasına attığını bilmeden rastgele birkaç rakam yazdım. Yerin önemi yoktu zaten kimseyle tanışmayı planlamıyordum. Tek isteğim bir mektup arkadaşı edinmekti ve siteye kayıtlı bütün insanların Amerika'da yaşıyor olmaları işime geliyordu.

Neredeyse tüm vaktini işinde geçiren ve işten başka hiçbir şeyden bahsetmeyen kocam dışında samimi olduğum hiç erkek arkadaşım yoktu. Dokuz sene önce evlendiğim günden beri, hiçbir erkekle doğru dürüst bir çift laf etmişliğim de. Saf saf, belki dışarılarda bir yerlerde benimle aynı durumda olan ve bir e-posta arkadaşı edinmekten mutluluk duyacak olan bir adam vardır diye düşündüm. Kişisel sayfamı siteye yükledim ve çıplak erkek vücutlarını bir kenara bırakarak yatmaya gittim.

Kurtarıcım

Nerve adlı siteye üye olduğum günün ertesi, yapmam gereken bir sürü iş vardı ama ben eve gidip posta kutumu kontrol etmek için sabırsızlanıyordum. Beş mesaj gelmişti. Vurguyu arkadaşlık üzerine yaptığım için bir mesaj bile gelmiş olması mutluluk vericiydi. On yaşındayken *Jackson 5* Fan kulübüne üye olduğumda hissettiğim duygulara benzer duygular yaşıyordum. Yazanlardan biri Los Angeles’da bir *Harley Davidson* dükkânı işleten 57 yaşında bir motorcuydu. Bir diğeri, Chicago’da yatırım bankacısı olduğunu iddia ediyordu. Üçüncüsü Seattle’lı bir grafik tasarımcısıydı. Dördüncüsüyse, New York’lu bir avukat. Beşinci adamın ne yaptığını hiç öğrenemedim çünkü tek yaptığı bana çıplak bir resmini göndermek olmuştu. İçimden dün gece neredeydin diye düşünüp, resme şöyle bir göz attıktan sonra mesajı sildim. Kısa bir süre sonra mektup arkadaşlarım bu siteye sadece sohbet amaçlı girdiğimi fark ettiler ve sayıları dörtten bire indi. İçlerinden sadece biri benimle yazışmayı sürdürüyordu. Bu New York’lu avukattı ve adı Frank’di. Yirmi senelik bir evliliği ve Times Meydanı’nda bir bürosu vardı. Onun da benim gibi ve benimkilerle aynı yaşta iki çocuğu vardı ve o da ilişki peşinde değildi.

Ortak çok noktamız vardı. Frank’in oturduğu mahalle büyük annemin oturduğu yere çok yakındı. - Queens’de birbirine tıpatıp benzeyen uzun binaların bulunduğu bir sokak-. Frank’in eşi ise, benim 13 yaşında İngiltere’ye gidene kadar yaşadığım sokağa beş dakikalık mesafede, sakinlerinin çoğunu işçi ailelerinin oluşturduğu bir Long Island mahallesinde büyümüşü. Hatta babalarımız bir ara aynı şirkette çalışmışlardı.

Frank, kafamda canlandırdığım hâliyle orta yaşlı, tıknaz ve seyrek gri saçlı biriydi. Çoğu zaman onu, Times Meydanı’nda kıyametler koparken, bürosunda koyu ceviz bir masanın ardında takım elbisesiyle sakın sakın otururken hayal ederdim. Benim gibi Frank de profiline resim koymamıştı ve bu durum benim umurumda bile değildi. Onunla herhangi bir buluşma planlamadığımdan neye benzediğinin pek önemi yoktu benim için. Biz sadece birbirini kelimeler aracılığıyla tanımaya çalışan iki kişiydik.

Frank benimle ilgili her şeyi öğrenmek istiyor ve söylediğim her şeye değer veriyordu. Her gün işten eve gelir gelmez hemen bilgisayarın başına geçer, ondan gelen e-postaları okurdum. İşten eve dönmeyi iple çeker olmuşum. Kocam benim geçmişimi hiç merak etmemişti bu yüzden beni tanımaya bu kadar istekli biriyle konuşmaktan hoşlanmam çok doğal bir şeydi.

Bir gün Frank’e kafamı çok karıştıran bir rüyamı anlattım. Tam da tüm cinsel isteklerimi kaybettiğimi düşündüğüm bir anda gördüğüm bir rüyaydı bu. Rüyamda kendimi insanların camekânlar ardında çalıştığı eski tip bir bankada, bankacı olarak gördüm. Yirmili yaşlarda çok yakışıklı bir çocuk da benimle beraber çalışıyordu. Birbirimizden hoşlanıyorduk ama aramızdaki cam birbirimize yaklaşmamızı engelliyordu. Bankada öpüşemeyeceğimiz için dışarı çıktık ve kendimizi bir çayırdaki bulduk. Uzun süre ateşli bir şekilde öpüştük. Rüyamda bunun bir rüya olduğunun ve uyanmak üzere olduğumun farkındaydım ve rüyam hiç bitmesin istiyordum. Uyandığımda rüyamın ne kadar gerçekçi olduğuna şaşırılmışım. Eminim rüyadayken yastığımı falan öpmüşümdür. Bu rüya kafamı çok karıştırdı çünkü gençken uzun süre gördüğüm öpüşme rüyalarına benziyordu. Frank’e rüyamı yıllardır hep içimde yaşattığım yabancı biriyle öpüşüp kendimden geçme arzusu olarak yorumladım. Ona, kocamla beraber olmayı kestikten sonra gençliğimdeki güçlü duyguları yeniden yaşayıp yaşamayacağımı düşündüğümü anlattım.

Frank bir gün bana “senin mektup arkadaşın olmayı çok seviyorum,” dedi. “Nasıl görüdüğünü, sesini, kokunu merak ediyorum.” Ben de onun nasıl görüdüğünü, sesini ve kokusunu merak ediyordum. Ama hâlâ neye benzediğini bilmediğim için hayal gücümü kullanmakta serbesttim. Ama hayallerimde bile, Frank e-postalarından birinde bana itiraf edene kadar, kolunca kocaman bir dövme olacağını düşünmemiştim.

“Deli gibi acıdı,” demişti. “Ama bence biraz acının kimseye bir zararı olmaz.” O zamanlar ne demek istediğini tam olarak anlamasam da bir dövmesi olması bana çok cazip gelmişti. Genelde dövmelemlerden çok hoşlanmam ama Frank’ın sırf bu dövme -tüm kolunu saran bir ejderha figürü- yaptırabilmek için dünyaca ünlü dövme ustası Vyvyn Lazonga’nın peşine düşmesi ve kolunda taşıdığı ejderhanın sembolik ve mitolojik anlamları üzerinde gerçekleştirdiği araştırmalar beni çok etkiledi.

Yani sonuçta o, kalp içine kız arkadaşının ismini yazdıran adamlardan çok farklıydı. Frank hakkındaki bütün düşüncelerim bir anda değişmişti. Artık nasıl görüdüğünü merak ediyordum.

Arkadaşlığımızın birinci ayında bana “Sürekli seni düşünüyorum. Benim için bir bağımlılık haline geldin. Ama seni bütünüyle tanıyamamak beni üzüyor,” diye yazdı. Ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Ertesi gün Frank’den kısa bir e-posta geldi. “İşte resmim. Umarım dosyayı açabilirsin.” Resmi açarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Tabi o zamanlar daha internetin ne kadar etkili bir araç olduğunu ve insanlar arasında nasıl sahte bir yakınlaşma sağladığını farkında değildim. Bir anda e-postaların ardında gerçek bir insan olduğu fikri kafama dank etti. İnternet bağlantım hâlâ çevirmeli olduğu için resim çok yavaş açılıyordu. Resimden bana bakan adam koyu renk kısa saçlı, ince dudaklı, derin bakışlı, zayıf biriydi. Bakışlarındaki hüznün çok belirgindi ama zaten Frank’ın evliliğinin çok iyi gitmediğini bildiğimden acaba bana mı öyle geliyor diye düşündüm.

Kocam kadar yakışıklı değildi ama yüzlerindeki ve vücutlarındaki benzerlik çok açıktı. İkisinin de atletik vücutları, koyu renk saçları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Aynı tipte ama birbirinden tamamıyla farklı iki adam. Artık kafayı Frank’e iyice takmıştım. Ama önce sesini duymam gerekiyordu.

Bir erkeğin ses tonu beni hep en çok etkileyen unsurlardan biri olmuştur. Bir keresinde, daha üniversitedeyken, okuldaki en yakışıklı çocuktan sırf ses tonu sinirime dokunuyor diye ayrılmıştım. İşin ilginç, ses ve diksiyon dersinde tanışmıştık. O da benim gibi iletişim öğrencisiydi. İlk ders gelip yanıma oturduğunda, “Tanrım! Ne hoş herif,” diye düşünmüştüm. Ta ki bana o ince, koyu Brooklyn aksanlı sesiyle “Sence burada sesimi değiştirmeme yardımcı olabilirler mi?” diyene kadar. Soğukça “Mucizeler yarattıklarını sanmıyorum,” diye cevap vermişim. Saygısızlığımı fark etmemiş gibiydi. O gün dersten sonra yurttan odamda beraber olduk.

Farklı tarzlarımıza rağmen sınıfın moda kralı ve kraliçesiydik ve ortak zaafımızın farkındaydık. Arkadaşım sadece çok yakışıklı değil aynı zamanda yatakta da çok başarılıydı. Ama maalesef sesi dayanılacak gibi değildi ve ben ancak üç ay dayanabildim.

Bu ilişkiden çıkardığım ders: Erkekler ağızlarını kapalı ve fermuarlarını açık tuttıkları sürece her şey yolunda. O günden sonra sesi bana itici gelen kimseye çıkmadım.

Frank’e “Sesini duymak istiyorum,” diye yazdım. “Lütfen numaranı gönder.”

“Bu hiç iyi bir fikir değil Suzanne. İkimiz de evliyiz. Bırak her şey olduğu gibi kalsın,” dedi. Telefon numarası için onu sıkıştırmaya devam ettim ve sekiz hafta süren bir e-posta trafiğinden sonra sonunda pes etti. Her gün yazdığımız iki sayfalık mektupların yerini bir iki saatlik telefon görüşmeleri almıştı. İşten eve gelir, yemek hazırlamaya başlar ve Frank’i arardım. Saat farkı yüzünden Frank o sırada öğle yemeği arasında olurdu.

Ağır bir New York aksanı vardı. Al Pacino’nun gırtlaktan gelen sesinden ziyade James Stewart’ın genizden konuşmasını andırıyordu. Sesi kafamda hayal ettiğimden çok farklıydı. Ben daha derinden, yumuşak ve baştan çıkarıcı bir ses hayal etmişim. Amerikalı bir DJ’in ya da gösterime girecek filmlerin arka fonundaki adamın sesi gibi. Yine sorun etmiyordum. İlk telefon konuşmamızın üzerinden iki hafta geçmişti ki Frank bana ev telefonunu verdi. Önümüzdeki ay boyunca ne zaman istersen arayabileceğimi, eşinin çocuklarla beraber Texas’a annesini görmeye gideceğini söyledi.

“Hey, yalnız başına geçireceğin koskoca bir ay. Arkadaş ister misin?”

“Ciddi misin?”

Ona çok ciddi olduğumu söyledim ve kafamda hemen şehir dışına çıkmamı sağlayacak bir plan oluşturmaya başladım. Ve on sene boyunca hiç yapmadığım bir şey yaptım: David’e yalan söyledim. Ona, New York’a yeni doğum yapan arkadaşım Martha’yı ziyarete gideceğimi söyledim. Martha’yla üç senedir hiç görüşmemiş olmamız ya da benim birden bire Martha’nın bebeğini görmek için bu kadar istekli olmam - hele Londra’daki arkadaşlarımdan neredeyse hepsi doğum yapmış ve ben onları bir kere bile ziyaret etmemişken- David’e hiç garip gelmedi. Bu durumu iki şekilde yorumlayabilirdim: Ya David bana sonsuz güveniyordu ya da beni hiç tanımamıştı. Yani kısaca, David yalanıma inanmıştı. Neden inanmayacaktı ki? Arada sırada aldığım *Sergio Rossi* ayakkabıların gerçek fiyatı ve kestirdiğim çılgın bir saç stilinin sebebinden başka ona hiç yalan söylememiştim.

Uçak biletimi ayırtır ayırtmaz bir mart kedisine döndüm. Frank’le her telefon konuşmamız beni fazlasıyla tahrik etmeye başlamıştı. Çocukları yatırdıktan sonra işim olduğunu bahane ederek ofise döner ve Frank’i iş yerinden arardım ve telefonda seks yapardık. Frank kapısını kilitler ve birbirimize 5000 km. uzaklıkta sevişirdik.

Yolculuk günüm yaklaştıkça artık günler geçmek bilmiyordu. Şehirdeki bütün iç çamaşırını mağazalarına gidip kendime bir sürü seksi kıyafet almıştım. Frank’in özlemiyle yanıp tutuşuyor; beraber olacağımız günü ipe çekiyordum.

Omuz hizasındaki saçlarımı katlı küt bir model kestirdim. Ardından sıkı bir ölüm rejimine başladım. Günde sadece iki öğün yiyor, akşam yemeğini de es geçiyordum. Almam gereken tüm gıda, fantezilerimde saklıydı. Her akşam koşu bandına çıkıyor, 45 dakika koşuyor ve uykudayken yakacağım kalorileri düşünüyordum. Dört hafta sonra New York’a gittiğimde on kilo vermiş olmam gerekiyordu. Frank’in beni çok seksi bulmasını ve görür görmez yatağa atmak istemesini umuyordum.

Arkadaşlığımızın başlangıcından tam üç ay ve yüzlerce mektup ve telefon görüşmesinden sonra, Kennedy Havaalanı’nda beni Times Meydanı’ndaki W Otel’ne götürecek taksinin gelmesini bekliyordum. Otelin yeri çok merkeziydi ve internetteki resimlerden şık ve romantik bir yere benziyordu.

Odadaki kocaman iki kişilik yatak neredeyse oda kadardı, yatağın iki tarafında ancak birkaç

metrelik boşluk vardı. Bence hiç sorun yoktu. Duşa girdim, saçımı yıkadım ve bütün vücuduma hoş kokulu kremler sürdüm. Ardından Frank'le buluşmamız için özel olarak aldığım pembe yelege, kot eteğimi ve mavi sandaletlerimi giydim.

Ben Londra'dan ayrılmadan önce Frank: "Seni ne tür kıyafetler heyecanlandırır?" diye sordu. Erkeklerin çoğuna siyah yakıştığı için ben de siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah kovboy çizmeleri diye cevapladım. Bir tür *Gece Yarısı Kovboyu* fantezisi. Uzun boylu, ince yapılı bir adama en çok yakışacak kıyafetin bu olduğunu düşünüyordum, aynı zamanda bana yirmilerimdeyken kulüplerde gördüğüm adamları hatırlatıyordu. Yani Frank'i, cinsel deneyimlerimin ilk yıllarında giysilerini çıkardığım adamların kıyafetlerine büründürmek mantıklı geliyordu. Beni görür görmez soyunmasını istesem de beni karşılamaya geldiğinde kareli gömlek, ucuz kot pantolon ya da işe giydiği takım elbise gibi saçma bir kılıkta olmasını istemiyordum.

Kafamda aramızda geçeceklerin hepsini hayal etmişim ve bunları gerçekleştirmek için elimden geleni yapacaktım. Otele gelişimden iki saat sonra kapım hafifçe vuruldu. Kapıyı açtığımda karşımda siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah kovboy çizmeleri giyen bir adam duruyordu. Frank ne resmindeki hâline benziyordu ne de kafamda canlandırdığım kişiye. Etraftaki çoğu adam gibi kocamla boy ölçüşmesine imkân yoktu. Düşük göz kapakları ve insanda bilgisayarın önünde gereğinden fazla zaman geçirdiği hissini uyandıran soluk bir cildi vardı. Bana üniversitedeki inek tipleri hatırlattı ve bir anda Frank'in de o inek tiplerden biri olduğunu fark ettim. Sonuçta üniversitede matematik okumuştum ve özel zevkleri arasında bilgisayara karşı satranç oynamak yer alıyordu. Bir an için her şeyi iptal etmek geçti içimden. Ama sonra kendi kendime "Suzanne 5000 kilometrelik yol tepip buralara geldin geri çevirme şu adamı," diye düşündüm.

Mahcup bir şekilde "Merhaba Suzanne," dedi.

"Hayatında bir kez olsun tipe önem verme," dedim kendi kendime.

Frank odaya girdi ve beceriksiz bir şekilde birbirimize sarıldık. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Nefesi sıcak, ağzı yumuşak ve ıslaktı. Kendini geri çeker gibi oldu, ben onu daha da kendime çektim. Onu bir kez daha öpmek istiyordum. Daha önce öpüşürken hiç böyle hissetmemiştim. Başım dönüyordu. Büyük ihtimalle feromon ve endorfin seviyelerimden kaynaklanıyordu. Ona karşı hissettiğim kimyasal, hayvani bir çekimden ibaretti.

Söz birliği etmişcesine yatağa uzandık ve öpüşmeye devam ettik. Frank elini eteğimin altına kaydırды ve beni okşamaya başladı. Hiç konuşmadık.

Bluzumu çıkardım. "Dur. Yavaş ol," dedi. "Ağırdan alalım. Her anın tadını çıkarmak istiyorum."

Yavaşça önce sütyenimin sol askısını, ardından sağ askısını indirdi. Elleri bir süre omuzlarımda kaldıktan sonra sütyenimi açmak için sırtıma yöneldi. Frank'in her hareketi, her dokunuşu beynime kazımaya çalıştığını görebiliyordum. Sanki sonraki günlerde her anı geri sarıp izleyebilmek için her şeyi kaydeden bir kameraman gibiydi. Sütyenim vücudumdan kayarak yere düştü. "Çok güzelsin," dedi. Bir erkekten böyle bir iltifat duymayalı on yıl olmuştu.

Eteğimi kaldırdı ve ipek külodumu çıkarmadan önce her şeyi zihnine kazımak istermişcesine bana baktı. Frank beni öpmeye başladığında o gün regl olduğumu hatırladım. Her kadın erkeklerin çoğunun böyle bir şeyi rahatsız edici hatta itici bulduğunu bilir.

Onun da çoktan keşfetmiş olduğu bir şeyi yineleyerek “Üzgünüm,” dedim. “Bugün regl oldum.”

“Umurumda değil,” dedi ve ben ona *Lotus*’taki akşam yemeği rezervasyonumuzu hatırlatana kadar yirmi dakika boyunca beni öpmeye devam etti.

Yarı mahcup, yarı tahrik olmuş bir şekilde birbirimize baktık. Beyaz çarşaflar kanlı el izleriyle doluydu. Daha bir araya geleli yarım saat olmuştu ama daha şimdiden bir suç mahallini andırıyordu.

“Tadın harika,” dedi Frank. “Daha sonra kaldığımız yerden devam ederiz.”

İşte yaptığı şeyden gerçekten zevk alan bir adam diye düşündüm. Yemeğe gitmeden önce beraber duş alırken, en sevdiği seks şeklinin bu olduğunu söyledi. Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum!

Yemek sırasında Frank, buluşmamızdan önceki korkularından bahsetti. “Attığım her adımda korkularım daha da artıyordu,” dedi. Şehirde yürürken, otele vardığında, asansörle yukarı çıkarken, koridorda odama doğru yürürken nasıl endişeli olduğunu, kapıma geldiğinde kapıyı çalmadan önce durup bir süre içeriyi dinlediğini itiraf etti.

Saat henüz erken olduğundan, *Lotus* çok kalabalık değildi ve garson bizimle pek ilgilenmiyordu.

Frank elini eteğimin altına kaydırduğunda bakışlarımız kilitlendi. İlk buluşmalarındaki liseli âşıklar gibiydik. Bir yandan utanıyor, bir yandan da ilgisinden çok hoşlanıyordum. Restoranda oturduğumuz süre içerisinde ellerimizi birbirimizin vücudundan alamıyorduk. “Eğer bu restoran boş olsaydı sana neler neler yapardım,” dedi sessizce.

Daha önce hiç teşhirci bir sevgilim olmamıştı. Frank beni yemek aralarında sürekli öpüyor ve beni okşamadığı zamanlarda da kulağımı ısırıyor ve eteğimi çıkarmakla tehdit ediyordu. Yüzündeki gülümsemeden diğer masalardaki insanların bize bakmalarından hoşlandığımı fark ettim. Tatlı servisini beklemeden W’ya döndük ve oradaki tatlı servisimiz üç saat sürdü.

Geri kalan üç günü sürekli sırt üstü kısa yemek ve uyku aralarıyla geçirdim. Üç senedir hiç seks yapmamış biri olarak doymak bilmiyordum. Kahvaltıda sevişiyor, çıkıp New York sokaklarında dolaştıktan sonra gelip yine sevişiyorduk. Ben birkaç saatlik bir uyku çekerken Frank işlerini hallediyordu. Akşam yemeğinden önce yine sevişiyorduk. Sevişmediğimiz zamanlarda ise sürekli birbirimizi öpüyor, kokluyor, okşuyorduk.

Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Frank’de benimle aynı duyguları paylaşıyordu.

O hafta sonu boyunca ikimiz de sürekli sevişmeye hazır durumdaydık. Mükemmel bir çift olduğumuzu düşünüyordum. Ama hayatta hiçbir şey mükemmel değildir. Frank bana ilk gün beş orgazm yaşatmasına rağmen kendisi bir kez bile rahatlamamıştı. Bir sorun olduğuna emindim. Başlarda bir şey demek istemesem de, son gün harika bir sevişmenin ardından yatakta yan yana uzanırken “İki gün boyunca hiç rahatlamadın. Bunu istemiyor musun?” diye sordum.

Sorum, onu rahatsız etmişe benzemiyordu. “Rahatlamama gerek yok. Seni mutlu etmek bana yetiyor,” dedi. Daha önce boşalmak istemeyen ya da buna ihtiyaç duymayan bir adamla hiç karşılaşmamıştım. Bir şekilde bunu kendi başarısızlığım olarak görüyordum.

“Peki, eğer rahatlamak isteseydin, benden ne yapmamı isterdin?”

“Bana benden nefret ettiğini söylemeni.”

“Ama senden nefret etmiyorum,” dedim. Kafam karışmıştı “Sana yalan mı söylememi istiyorsun?”

“Bana benden nefret ettiğini söyle,” diye tekrarladı. “Senden nefret ediyorum de.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Frank.”

Ne Frank’ın benden tam olarak ne istediğini ne de 5000 kilometre yol katedip kocamla bile hiçbir zaman başaramadığım şekilde neden bu adamla bu kadar yakınlaştığımı anlayabiliyordum.

Ona böyle bir şey söylememi nasıl isterdi? Madem ondan nefret etmemi istiyordu o zaman neden benimle buluşmak istemişti ya da neden bütün hafta sonu boyunca bu kadar sevgi dolu davranmıştı?

“Bana benden nefret ettiğini söyle,” diye yalvardı.

Benim bir ilişkiden, sevgiden ya da seksten anladığım bu değildi. Frank’i rahatlatmayı çok istiyordum ama bu şekilde değil.

Frank durumdan ne kadar rahatsız olduğumu anladı ve “üzülme. Bir daha senden böyle bir şey istemeyeceğim,” dedi.

O hafta sonu üç kez daha seviştik. Ben her seferinde orgazm oldum. O olmadı.

Ayrılırken “Seni bir daha hiç göremeyebilirim,” dedim. Frank’le buluşmak için kocama büyük bir yalan söylemem gerekmişti ve bir daha böyle bir şeye kalkışabileceğimden emin değildim. Hem de bir mazoşist için.

Londra’ya döndüğümde Frank’den bir e-posta aldım.

“Senden istediğim şey için özür dilerim. Seni rahatsız etmek istemezdim. İşleri zora koşmak konusunda üzerime yoktur. Ama ne yapabilirim, ben böyleyim işte.” Dediğine göre eşinin on beş yıl boyunca keşfetmeyi başaramadığı yönünü ben iki gün içinde anlamıştım. Frank hiçbir yönüyle kadınların hayalini kurdukları düzgün adamlardan değildi.

Tamam belki Frank rüyalarımın erkeği değildi ama kendimi çekici, arzu duyulan, özel bir kadın olarak hissetmemi sağlıyordu. İlişkimize devam ettik ve bir süre sonra yeniden New York’a gidip Frank’i rahatlatmanın bir yolunu bulacağıma dair kendime söz verdim.

Eşimden ayrılmadım. Aile hayatımı devam ettirmeye ve bir şekilde üç ayda bir New York’a gitmek için yeni bahaneler bularak Frank’i görmeye devam ettim. İkinci ziyaretimde Frank’i nasıl rahatlatacağımı keşfetmiştim.

Sevişiyorduk ve Frank üstteydi. Bana “Beraber olduğun adamları anlat,” dedi. “Nasıldılar? Sana neler yaptılar? Bir sürü adamla yattığını biliyorum.”

Kocam dışında biriyle yatmayalı on yıl olmuştu ama David’den önce bir sürü adamla beraber olmuşum. Yirmili yaşlarımı hatırlamaya çalıştım ve Frank’e şehrin batı yakasında tanıştığım yönetici asistanı Tim’den bahsettim.

“Ne zaman sarhoş olsa gecenin bir yarısı beni arardı. Ne yaptığımı sorardı, ben de uyduğumu söylerdim. ‘Neden gelip benimle ve arkadaşımınla sevişmiyorsun?’ derdi. Arkadaşından çok

hoşlanmazdım bu yüzden sadece Tim’le sevişir ama arkadaşının izlemesine izin verirdim. Yatak üçümüz için çok küçük olduğundan geceyi orada geçirmez; seks bitince bir taksi çağırırdım.”

Frank hızlanmaya başlamıştı.

“Büyük müydü?”

“Evet. Bu yüzden her çağırdığımda giderdim.”

Frank’in boyutları büyük sayılmazdı ama onun heyecanlanmasını görmek beni çok tahrik ediyordu.

“Bana diğerlerinden bahset.”

Ben de ona üniversitedeyken kampüste sürekli pahalı bisikletiyle gezen ve dar bisikletçi taytları giyen çocuktan bahsettim. Bu çocukla yatmamın tek sebebi bir züppe oluşuydu ve onunla yatarak egosunu az da olsa yaralamak istemiştim. Bisikletine onu beğendiğimi ve onunla yatmak istediğimi belirten bir not iliştiirmiştim. Yurt numaramı yazdıktan sonra o akşam saat 7’de odamda onu bekleyeceğimi söyledim. Tıpkı uysal bir köpek yavrusu gibi saat tam 7’de kapımdaydı. Seviştikten ve ben tatmin olduktan ve onu da bir şekilde rahatlattıktan sonra “Hadi bakalım. Artık gitmen gerek. Çok meşgulüm,” dedim.

“Ah, tam bir kaltakmışsın,” dedi Frank, nefes nefese. “Bir kaltak olduğumu anlamıştım. Beni kullanıyorsun.”

Hikâyelerim istediğim etkiyi yaratıyordu. “Senden nefret ediyorum,” diyemesem de Frank’e kullanıldığını hissettirecek başka şeyler yapabiliyordum. Beraber olduğum iki adamı daha anlattıktan sonra Frank zirveye ulaştı.

Başlangıçta hiç de kolay değildi. Sevişirken seks geçmişimi anlatmakta zorlanıyordum. Aynı zamanda kendimi ucuz bir fahişe gibi hissettiriyordu. Ama Frank’in boşalmasını sağlayacaksa, ben de hikâyelerime devam edecektim.

İkinci ziyaretimin sonunda bu duruma alışmıştım hatta sözlerimin Frank üzerinde yarattığı etkiyi görmek beni tahrik etmeye başlamıştı. 29 yaşında evlenmeden yüz adamla yatmış olsam da, on senelik evliliğimden sonra hepsi solmuş birer hatıra hâline gelmişti. Bu yüzden bir süre sonra bana bin bir türlü seks oyunları yaptıran adamlarla ilgili hikâyeler uydurmaya başlamıştım.

Sevişmediğimiz zamanlarda Frank benimle hava atmaya bayılıyordu. Sanki kasaba fuarında büyük ödülü kazanmış biri gibi davranıyordu. Yolda yürürken beni öpüyor, mağazalarda göğsümü okşuyor, restoranlarda masanın altından çok daha fazlasını yapıyordu. Sıcak bir öğleden sonra Frank’le Greenwich Village’da dolaşıyorduk. Üzerimde beyaz bir *Fruit of the Loom* erkek yeleği ve baldır hizasında kesmiş olduğum kot pantolonum vardı. Evlerden birinin önündeki merdivenlere oturup öpüşmeye başladık. Frank’in elleri yeleğimin altına kayarak sütyenimi çözmeye başladı. Tişörtümün altından sütyenimi çıkarmadan önce sertleşmiş göğüs uçlarımı okşadı. “Hadi otele dönelim,” dedim. Teşirci, mazoşist, tam bir zırdeliydi. Ama yatakta muhteşemdi.

“Tişörtünün içi görünüyor,” dedi. Yoldan geçenlerin sertleşmiş göğüs uçlarımı görebilecek olması onu tahrik etmişti. Okyanusun diğer tarafında evimden çok uzakta olduğum fikri beni rahatlatıyordu ama Frank’in nasıl olup da bu kadar rahat davranabildiğine, tanıdık birileriyle karşılaşmaktan korkmamasına şaşırıyordum.

New York'u üçüncü ziyaretimde Frank teşhirciliğini yeni bir boyuta taşıdı. İnsanların eş değiştirdikleri kulüplerden birine gitmemizi teklif etti. "Hep denemek istemişimdir ama bugüne kadar benimle gelecek biriyle tanışmamıştım."

Aynı şeyi bir aralar ben de düşünmüştüm. Ona üniversitedeyken bir gün grup seks yaptığımı anlattım. O zamanlar hâlâ üniversitedeydim ve Portsmouth New Hampshire'ın sanatsal mahalleleri'nden birinde bir ev partisindeydim. Yanımda partide tanıştığım ama çektiği kokainlerden iyice uçmuş yakışıklı bir çocuk vardı. Grup seks yapmamızı teklif etti. "Bakalım bize katılacak birilerini bulabilecek miyiz? Yarım saate burada buluşalım," dedi.

Bize katılabilecek birilerini bulma umuduyla bütün evi dolaştım. Kimse kabul etmedi. Sonuçta Amerika'nın Puritan bölgesindeydik. Böylece biz de vestiyerde üç saat seviştik. Aramızda yatak olarak kullandığımız mantolarını almak isteyen insanlar dışında bizi rahatsız eden olmadı.

Frank, "Başka bir adamla seviştiğini görmeyi çok isterim," dedi. Benim için çok tahrik edici olacağına eminim."

"Gerçekten de başkasıyla sevişmemi istiyor musun? Kıskanmaz mısınız?" dedim.

"Bilmem," dedi. Kıskanırsam çıkarız. Şehirde bu tür birkaç kulüp olduğunu, internetten araştıracağımı söyledi.

Bir sonraki akşam beni, yasal olduğundan şüphe duyduğum girişi çiftler için 60\$ olan -ki bu tür kulüpler için aslında ucuz bir fiyat- isimsiz bir kulübe götürdü. Baldır kısımları yırtmaçlı, leopar desenli üzerime yapışan plastik bir elbise giydim. Londra'dan ayrılırken, en yakın arkadaşım Bernadette hediye etmişti. Onunla sürekli Frank hakkında konuşuyorduk. Bana erkek arkadaşımın bir sonraki buluşmamda süper seksi görünmem gerektiğini söylemişti. 10 santimlik topuklu siyah ayakkabılarımla porno yıldızı görüntüme kavuşmuştum.

Taksi bizi eski bir binanın önünde bıraktı. Binanın dışı ne kadar sıradansa, içi de bir o kadar seksilikten uzaktı. Tam olarak ne umuyordum bilmiyorum ama en azından birkaç yatak, salıncak, kelepçe falan görmeyi bekliyordum. Ama içerisi boş bira sandalyeleri ve yine boş bir dans pistinden ibaretti. 15 dakika sonra içeri bir çift girdi ve arka kapıdan alt kata indiler. Az sonra bir çift daha aynı şekilde aşağıya inince eğlencenin alt katta olduğunu anladık.

Biz de diğerleri gibi alt kata indik ve depoya benzeyen, içeride birkaç sandalye ve kare masalar bulunan bir odaya girdik. Görünürde hâlâ yatak yoktu ama içeri girerken gördüğümüz heyecanlı tip doğru yerde olduğumuzu belli etti. Sanki her an basılacakmışız gibi heyecanla etrafına bakınıyordu. İçimden polis burayı bassa ne olur acaba diye geçirdim. Bizi uygunsuz davranıştan tutuklarlar mıydı acaba? Basılma fikri bile bizi oradan ayrılmaya ikna etmedi.

İçeride çoktan sevişmeye başlamış beş çift vardı. Odanın bir tarafında çıplak sarı saçlı bir kız hoş görünümlü kırklı yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim bir adama oral seks yapıyordu. Adam da bir yandan yanında oturmakta olan kıızı okşuyordu. Kız otuzlu yaşlardaydı ve üzerinde mor bir takım vardı. Onların yanındaki koltuklardan birinde farklı ırklardan bir çift sevişiyordu.

Oda duyulan nefes sesleri dışında sessizdi. Müzik yoktu. Kocaman bir koltukta oturup, sevişen çiftleri izleyen bir adamla kadının yanına oturduk. Diğer insanların seviştiklerini izlemek tahrik ediciydi. Yirmi-otuz metre uzaklıkta tam olarak ne yaptıklarını göremediğimiz bir çift vardı. Merak

ediyordum bu esmer adamla, iki kız arkadaşının durumu neydi acaba? Beraber miydiler?

Ben de katılmak istiyordum ama nereden başlayacağımı kestiremiyordum. Kuralları bilmiyorduk. Diğer çiftlerle konuşmanın uygun bir davranış olup olmadığından da emin değildik. “En azından burada bakir bir çiftiz,” dedim Frank’e.

“İlginç bir yenilik,” dedi. “Hadi bekâretimizi kaybedelim.”

Frank iki masayı birleştirip, bacaklarımı aşağı sarkıtarak üzerlerine uzanmamı istedi. Kendisi bir sandalyeye oturarak eteğimi kaldırdı ve bana oral seks yapmaya başladı. Gözlerimi kapayarak kendimi Frank’e bıraktım.

Tahrik olmama rağmen yarım saat olmuştu ve hâlâ orgazm olamamıştım. Kimse yanıma yaklaşmadı, ki bu olayı daha heyecanlı hâle getirebilirdi.

Frank’e “senin sıran,” dedim ve ona koltuğa oturmasını söyledim. Dizlerimin altına bir yastık koyarak Frank’in önüne oturdum. Pantolonunu çıkardım ve başladım. Yanımızdaki çift sanki bizi yeni fark etmiş gibi bize baktılar.

Geriye dönüp baktığımda bu tarz bir kulüpte yaşadığım bu ilk deneyimin çok acemice olduğunu anlıyorum. Bütün geceyi Frank’le geçirdik. Öyle herhangi bir eş değiştirme falan da olmadı. Başka kimseyle konuşmadık. Tek farkı biz sevişirken odada başka insanların olmasıydı. Bu açıdan Porthmouth New Hampshire’da başarısızlıkla sonuçlanan grup seks girişimimden bir farkı yoktu. Ama yine de çok cesurca deneyimdi ve tabii ki Londra’daki sıradan hayatımdan çok farklıydı.

Frank’le üçüncü buluşmamın üstünden bir ay geçmişti ki David benim gizli *Nerve* üyeliğimi keşfetti. Bir arkadaşımızın e-posta adresini bulmak için internete girdiğinde ilk karşısına çıkan şey *Nerve’den* bana gönderilen bir e-posta olmuştu. Mesajda “sizin için bir mesaj var,” yazıyordu. Aslında “belasını arayan belasını bulur,” yazsa daha doğru olurdu.

İşten eve geldiğimde benimle mutfakta yüzleşti. “Neden ayrı bir e-posta adresin var? *Nerve.com*’da ne oluyor?”

Karnıma ağırlar saplandığını hissettim. Ellerim titremeye başlamıştı. Sonunda yalanım meydana çıkmıştı. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştım ve bu ilişkiyi gizli tutmak benim için fazlasıyla zor olmuştu.

“İlgilenmem gereken bazı şahsi meseleler var. İş adresimi kullanmak istemedim,” dedim.

“Ne gibi şahsi meseleler? Benden ne saklıyorsun?” dedi.

Söyleyecek bir şey bulamadığım için doğruyu söyledim.

“Hayatımda biri var.”

“Gerçekten mi?” dedi. Çok şaşırmışa benziyordu. “Kim?”

Bağırmasını, kızmasını hatta hayal kırıklığına uğramasını bekliyordum. Ama o daha çok kafası karışmış görünüyordu. Benimle o kadar uzun zamandır sevişmiyordu ki belki de başka bir adamın benimle sevişmek istemesi ona garip gelmişti. Fazlasıyla sakın görünüyordu.

“New York’dan bir adam,” dedim. “İnternet üzerinden tanıştık. New York’a onu görmeye gidiyordum.”

“Vay. Ne kadar sinsiymişsin.” Sanki beni onaylıyor gibiydi. Sevgilimin adını, ne iş yaptığını sordu. Ona adının Frank olduğunu, avukat olduğunu Queens’de yaşadığını, evli ve iki çocuklu olduğunu söyledim.

“Vay be.”

Vay be demekten başka bir şey demesini umuyordum ama aynı zamanda rahatlamıştım da. En azından beni evden kovmamıştı. Belki, o da dürüstlüğe her şeyden fazla önem veriyordu. Aramızda başka bir adam olabilirdi ama en azından artık daha fazla yalan söylememe gerek kalmayacaktı. Başka bir şey demeden mutfaktan çıktı.

Birkaç gün sonra annemlerden çocuklara bakmalarını istedim. David’le akşam yemeğine çıkacaktık. Sonra birden ağlamaya başladım. Sorunun ne olduğunu sordular ben de onlara Frank’i anlattım ve mutsuz bir evliliğim olduğunu itiraf ettim. Babam David’le hâlâ sevişip sevişmediğimizi sordu. Ona yıllardır hiç sevişmediğimizi söyledim.

“Bitmiş bu iş,” dedi babam. Seks yoksa ilişki de yoktur. Bitmiş bu iş.”

David’le Edgware sokağındaki Lübnan restoranına gittik. Vakit hâlâ çok erkendi ve içerisi boştu. Birbirimize karşı oturduk. İnanılmaz derecede sakin görünüyordu. Bizi gören herkes, güzel bir evliliği olan sıradan insanlar sanabilirdi.

“Neler oluyor?” dedim. “Kızgın görünmüyorsun. Neler oluyor söylesene.” Kafamda bir sürü senaryo kuruyordum. Yoksa rahatlamış mıydı? O da benim onu sevmediğim gibi beni sevmiyor muydu? Umurunda bile değil miydi yoksa bütün bu olanlar? David’e baktım ve suratında suçlu bir ifadeyle sandalyesinde rahatsızca kıpırdandığını gördüm. “Tahrik mi oldun?”

Gözlerini kucağından kaldırmadan “Aslına bakarsan,” dedi. “Olabilir.”

“Lütfen beni başka bir adamla düşünmenin seni tahrik ettiğini söyleme.”

“Olabilir,” diye tekrarladı. Bir teoriden çok itiraf gibiydi sözleri.

Şok olma sırası bana gelmişti. 10 yıldan sonra kocamı aslında hiç tanımadığımı fark ettim. Yatakta utangaç olduğunu düşündüğüm adam benim başka bir adamla beraber olmamdan tahrik olabiliyordu. Bu benim hiçbir şekilde tahmin edemeyeceğim bir şeydi. Seksten, fantezilerimizden, arzularımızdan hiç bahsetmezdik. Ve diğer birçok genç çift gibi kısa sürede ilişkimizi partnerlerden birinin ilişkiyi başlattığı, diğerinde karşılık verdiği bir rutine oturtmuştuk. Ve bizim durumumuzda ilişkiyi başlatan hep bendim. Bunun dışında kocamın seksüel oluşumu hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Artık başka bir adamla yatmaya başladığına göre, belki benimle de yeniden yatmaya başlarsın,” dedi.

Amacının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Beni gerçekten istiyor muydu? Yoksa seksi, özel aşçısını, temizlikçisini, bakıcısını, yani beni elinde tutmak için bir koz olarak mı görüyordu? Emin olduğum tek bir şey vardı, o da Allah’ın belasası bu herifle artık beraber olmak istemiyordum. İlişkim, karşılıklı oturup konuşmamızı sağlamıştı ama artık ikimiz için çok geçti.

“Bu işler böyle yürümez David,” dedim. Düğmesme basıp açıp kapayabileceğin bir makine değilim ben. Bu adama aşığıım. Bu yüzden onunla yatıyorum. Seninle yatamam. Üzgünüm.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra “peki ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Boşanmak istiyorum.”

Yine hiç şaşırılmış ya da üzölmüş gibi görünmüyordu. “Tamam,” dedi. “Eğer istediğın buysa.” Ve bir anda kocam yeniden bir iş adamı kimliğine büründü. “Kusura bakma ama o kadar evrakla uğraşamam. Eğer boşanmak istiyorsan avukatı da sen tutacaksın, diğer işlerle de sen ilgileneceksin. Ve eğer bu Amerika’daki adamı görmek istiyorsan, hiç durma. Sadece çocukların haberi olmasın.” dedi.

Evraklar tamamlanana kadar mutlu aile tablosu çizmeye devam ettik.

Bu olaydan sonra Frank’i bir kez daha gördüm. Eşinin ve çocuklarının senelik Texas ziyareti, David’le aramızdaki yeni anlaşma, Frank’le bir sene boyunca süren hafta sonu kaçamaklarından daha uzun bir süre beraber olmamızı sağlamıştı. Çocuklar için New York’un kuzeyinde bir yaz kampı ayarladım. Çocuklar kamptayken ben de Frank’le görüşecektim.

Kampın başlama tarihi yüzünden New York’a planladığımızdan bir gün erken gitmem gerekiyordu. Ben de Frank’e çocuklarla onun evinde bir gün geçirip geçiremeyeceğimizi sordum. Daha önceki buluşmalarımız hep parasını benim ödediğim otel odalarında olmuştu. Artık Frank’in de benim için bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye sordu, çocukların ilişkimizi bilmediklerini hatırlatarak. İçimden cebime kalacak olan 300 doları düşününce “evet,” dedim. “Bence harika bir fikir. Eğer yeterince dikkatli olursak hiçbir sorun olmaz.” Ama eğer bu durum onun için sorun yaratacaksa, otelde de kalabileceğimizi söyledim.

“Yoo, benim için hiçbir sorun yok,” dedi. “Zaten evde benden başkası yok, çocuklar bizimkilerin ranzasında yatarlar. Sen bizi.. Ee.. Yani benim yatağında yatarsın. Ben de salondaki kanepede uyurum. Beraber olmamızın bir yolunu bulurum merak etme.”

Geriye dönüp baktığımda ne kadar çılgın bir fikir olduğunu anlıyorum. Evet belki param cebimde kalmıştı ama bu bizim ilişkimizin sonunu getirdi. Sayısız otel odasında sayısız fantezi gerçekleştirmiştik. Artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Frank’in dövmesine gösterdiği özenin evine de yansıtacağından hiç şüphem yoktu. Daha fazla yanılmazdım. Oturduğu bina, Queens’deki diğer birçok bina gibi kırmızı tuğladan sıradan bir yapıydı. Duvarlara serpiştirilmiş, eşinin yaptığı tablolar dışında burada bir aile yaşadığına dair en ufak bir belirti yoktu. Yemek odası yoktu ve evdeki tek masa girişteki holde duran dört kişinin beraber yemesine imkân vermeyecek kadar küçük olan kare masaydı. Mutfak küçüktü ve belli ki uzun zamandır kimse burada yemek pişirmemişti. Yatak odasında beyaz bir tuvalet masası ve mavi-beyaz karyola başı ve bir köşeye atılmış orta büyüklükte bir yatak vardı. Bu mobilyalar bana 1970’lerin başlarında oynadığım plastik *Barbie Rüyalar Evi* setini hatırlattı. Ama maalesef, burada ne ben kendimi *Barbie* gibi hissediyordum ne de bu eve rüya evi denebilirdi.

Manhattan’da çalışan başarılı bir avukat nasıl oluyor da böyle yaşayabiliyordu? Ve ne tür bir kadın

böyle bir şeye katlanabiliyordu? Aslına bakarsanız, âşık olduğunuz insanın kendi dünyasını nasıl dekore ettiğinin çok önemi olmamalı. Ama profesyonel hayatını insanlara imaj satarak kazanan biri olarak, gördüğüm şeyler karşısında donakalmıştım. Verdiğim tepkinin çok yüzeysel olduğunun farkındayım. Tam da ön yargılı bir kaltak gibi davranmıştım ama Frank'ın evinde gördüklerim Frank'i başka bir gözle görmeme sebep olmuştu. O gece, Frank gizlice odama geldi ve çocukları uyandırmamak için yavaşça ve sessizce seviştik. Yeniden kollarında olmak çok güzel bir duyguydu. Tıpkı ilk buluşmamızdaki gibi regl olmuşum ve çarşaflara biraz kan bulaştı. Aylar sonra Frank çarşafları onlarca kez yıkamasına rağmen lekeyi tam olarak çıkaramadığını söyledi.

Ertesi gün otobüsle çocukları kampa götürürken bu tıka basa otobüste olmanın bile Frank'ın evinde olmaktan daha keyifli olduğunu düşündüm. Kamptan dönüş yolu daha da keyifliydi. Frank ceketini bacaklarımızın üzerine örttü. Ceketin altından birbirimizi okşuyorduk. Arkamızdaki kadın bize arka koltuklara geçmemizi söyleyene kadar fantezi dünyamdaydım.

Sonra metroyla Frank'ın evine döndük. Telefon konuşmalarımızdan birinde Frank çok güzel spagetti pişirdiğinden bahsetmişti ve bana yemek pişirmeye söz vermişti. Baş başa yiyeceğimiz bu yemeği dört gözle bekliyordum.

Mutfakta durmuş yemek pişirmesini izliyordum. Bir tencere su kaynatıp içine kuru makarnaları attı. On dakika sonra dolaptan bir kavanoz *marinara* sosu aldı, biraz ısıttı ve süzgeçte süzülmemekte olan makarnaların üzerine boca etti. Jelatininden iki kâğıt tabak çıkardı, makarnaları koydu ve bir dilim soğuk İtalyan ekmeği eşliğinde bana sundu.

“Gündelik tabaklarına ne oldu?” diye sordum.

“Nasıl yani?” dedi. “Gündelik tabaklarım işte.”

Kâğıt tabaklar bana hep piknikleri çağrıştırır. “Porselen tabakların yok mu Frank?”

“Yoo, bütün tabaklarım bunlar,” dedi, sanki çok normal bir şeymiş gibi.

Sonradan Bernadette'e bu kâğıt tabak olayını anlattığımda “Belki de eşiyile bulaşıkları kimin yıkayacağı üzerine kavga etmişlerdir ve çözüm olarak kağıt tabak kullanmaya karar vermişlerdir,” dedi. “Çatal ve bıçaklar da plastik miydi?”

Frank'den sonra beraber olduğum adamlardan biri, Daniel, bana kâğıt tabakların bu internet ilişkilerinin ne kadar sahte olduğunu ve hepsinin aslında sürüncemede kalmış tek gecelik ilişkiler olduğunun ispatı olduklarını söyledi.

“Nasıl oluyor da senin gibi yemek yemeyi en az seks yapmak kadar çok seven Yahudi bir kız porselen tabakların önemini anlamayan bir adamla beraber olabiliyor?” demişti. Aslında çok haklıydı. “Bir kere kâğıt tabaklarla yemek yerken ekmeğini yemeğin sosuna bandırmazsın çünkü kağıt bütün sosu emer. Üzerinde sulu bir şey yiyemezsin tabak yumuşacık olur eğrilir, bükülür, yemeğin bütün tadı kaçar. Ancak yemek yemekten zevk almayan bir adam kâğıt tabaklarda yemek yer. İtiraf et Suz, bu olayın elle tutulur hiçbir yanı yok. Sen bu kâğıt tabaktan yemek yiyen adamı sevmiş olamazsın.”

Daniel haklıydı. Gerçek hayatta Frank ve ben ancak bir kez beraber olurduk ve ben bütün arkadaşlarıma bu kağıt tabaktan yemek yiyen adamı anlatıp dalga geçerdim. Belki de beni kendime

getiren bu kâğıt tabak konusu olmuştu. Belki de yıllarca bu ortamlardan uzak kalmamın etkisiyle Frank'i gözümde büyütmiştim. On beş ay boyunca Frank'i olduğu gibi değil hayallerimin bir yansıması olarak görmüş, ancak son New York seyahatimde onun aslında ne kadar sığ ve köşeye sıkışmış bir adam olduğunu fark etmişim.

Hiçbir zaman New York'a taşınamayacağımı ve Frank'in de hiçbir zaman eşini terk etmeyeceğini kendime itiraf ettim. Bu arada itiraf edeyim, aynı zamanda gün saymakla meşguldüm. Birkaç ay içerisinde boşanmış olacaktım ve her geçen gün dışarıdaki yüzlerce bekar erkekle dilediğim gibi görüşmekte özgür olacağımı ve bir daha gizli saklı işler çevirmeme gerek kalmayacağını bilincine varıyordum.

Frank'i sevmiştim ama sevgim zamanla yerini minnettarlığa bırakmıştı. Uzun bir süre boyunca bu ilişkiye çok fazla anlam yüklemiş, çok fazla beklentiye girmiştim. Ama gerçekler farklıydı. Frank aslında benim için tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Sadece bir süreliğine, özellikle birbirimize kur yaptığımız o ilk günlerde, Frank bir erkekte aradığım her şeye sahipti. Ama sonunda onun da hayallerimdeki erkekten çok farklı olduğunu anladım. Ama bana bir iyiliği dokunmuştu. Onun sayesinde kendimi yeniden arzu edilen bir kadın gibi hissediyordum. Onun sayesinde kaybettiğimi düşündüğüm cinsel duygularım yeniden alevlenmişti. Kendime güvenim yerine gelmişti ve hayatımın bu bekar evresine bu ruh hâli içerisinde başladım.

Akşam Yemeği Şarkıları

Kocamın evden taşındığı gün bebek bakıcım bana taşındı. On dokuz yaşında, 1.80 boylarında, kısa kahverengi saçlı, Slovakyalı Josef adında çok tatlı bir çocuktu ve birçoğu gibi daha çok gençti. *Bratislava* yazılı tişörtünün altında çok atletik bir vücudu olduğu belli oluyordu. “Tanrım!” diye düşündüm. On dokuz yaşında birinin ne kadar iyi görünebileceğini unutmşum. Hayır onunla yatmayı planlamıyordum. Her şeyden önce aramızda bir iş ilişkisi vardı. Ayrıca o buraya benimle ilgilenmek için değil oğullarımla ilgilenmek için gelmişti.

“Acaba bakışlarımdan bir şeyler sezinledi mi,” diye düşündüm. Çünkü fazlasıyla korkmuş bir hâli vardı. Belki de Josef bakacağı çocukların annesinin, onu Victoria Coach İstasyonu’nda karşılamaya üzerinde mini bir etek ve sekiz santimlik topuklarla gelmesini beklemiyordu. Belki de sadece sosyal olarak içine kapanık biriydi.

Kısa bir süre sonra, Josef’e günlük programı anlatırken, İngilizce’sinin çok kötü olduğunu keşfettim. Elimden geldiğince basit cümlelerle ona taşınma servisinden adamların geleceğini, eski kocamın evden taşındığını ve çocukların bu geceyi babalarının yeni evinde geçireceklerini söyledim. Tabi ona ilerleyen saatlerde gelip bana yemek pişirecek, ardından da tatlı niyetine benimle sevişecek olan adamdan bahsetmedim. Bazı şeyleri kelimelere dökmek gerekir. Çocuk İngiltere’ye daha yeni gelmişti ve Doğu Avrupa’ya giden ilk otobüse binip gitmesini istemiyordum.

O günü Josef’le ilgilenerek geçirdim. Gece ise tüm dikkatimi Soren’e verecektim. Soren muhteşem yakışıklı, Danimarkalı bir aşçıydı. Onunla iki hafta önce Bay’s Water’da Hempel Oteli’nin açılışında tanışmıştım. Hempel bir zamanlar sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir oteldi. Ancak tasarımcı Anouska Hempel’in sayesinde minimalist, şık bir Zen sığınacağı hâline dönüşmüştü.

Partideki yakışıklı ve eş cinsel olmayan tek adam Soren’di. Bedava kokteyllerden bir tane daha almak için bara doğru giderken görmüştüm onu. Odanın diğer ucundaydı ve benim gibi modacıların arasından geçerek onun bulunduğu tarafa geçtim. Yaklaşınca *Levi’s 501* ve otelin dekoruyla tam bir uyum içinde olan düğmeli bir gömlek giydiğini fark ettim. Uzun boyluydu ve atletik bir vücudu vardı. Kaslı bacakları pantolonundan belli oluyordu. Salonun loş ışığında yuvarlak yüzü daha bir kişilikli görünüyordu. Kısa kesilmiş sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle posterden fırlamış gibiydi. Yanına gittiğimde aklıma gelen ilk şeyi söyledim: “Kim bilir bu kokteyllerin içine ne koyuyorlar? Zehir gibi bir şey bu.” O büyüleyici aksanıyla “haklısın,” dedi. “Ben üçüncüyü içiyorum.”

Aslına bakarsanız ben de üçüncüdeydim ama bu bilgiyi onunla paylaşmadım. Tanışmak için çok ilginç bir başlangıç yapmamış olsam da, işe yaramış görünüyordu. Kısa bir süre sonra, köşede durmuş böğürtlenli martinilerimizle kafayı buluyorduk.

Şehrin batı yakasında bulunan *Sugar Club* adlı bir restoranda şef aşçı olduğunu söyledi. O restoranı biliyordum. Eğer sadece VIP müşterilere verilen özel şifreye sahip değilseniz, rezervasyon için üç ay beklemeniz gereken popüler bir yerdi. Ek iş olarak da, dar pantolon ve dar tişört giymiş yakışıklı, sarışın erkeklerin kendisine yemek pişirmesinden hoşlanan orta yaşlı bir adam şerefine özel akşam yemeği partileri düzenlediğinden bahsetti. “Popoma şaplak atmasına izin verdiğim günler bahşış daha kabarık oluyor,” dedi. “Ama benim için bütün bunların hiçbir anlamı yok. Ben kızlardan hoşlanırım.”

Anlamıştım zaten. Çok uzun cümleler kurmasa da vücut dili bana çok şey anlatıyordu. Hayalinin bir

gün bir fırın işletmek olduğunu söyledi. Yemek yapmak onun için sadece bir zevkten ibaretti. Asıl aşkı ekmek pişirmektir. Bu kadar gözde bir restoranda şef olduğuna göre çok başarılı olsa gerekti. Restorandaki müşterilerin tek isteği güzel bir yemektir. Çoğu zaman mutfakta *steak tartarlarını* hazırlayan kişinin kol kaslarının ne kadar lezzetli görüldüğünden haberleri bile olmaz.

Adını sordum.

“Soren,” dedi.

“Efendim?”

“Soren.”

“Ah! Korkarım ilk iş olarak ismini değiştirmen gerekecek,” dedim. “İnsanlar daha ismini doğru dürüst telaffuz edemezken, ünlü bir fırıncı olmayı nasıl bekleyebilirsin ki?”

Gece yarısı olduğunda gereğinden fazla sarhoş olmuştum ve hiç vakit kaybetmeden konuya girdim. “Çok üzgünüm ama seni öpmek zorundayım,” dedim. Cevap vermesine fırsat vermeden onu öptüm ve böylece ilişkimiz başlamış oldu.

Yemek yapan bir adamla beraber olmanın en güzel tarafı, benim yemek pişirmeme gerek kalmamasıdır. Eski kocam doğru dürüst bir yumurta bile haşlayamazdı. Bu yüzden yeni bir sevgili arayışında olduğum zamanlarda, evliliğim boyunca mahrum kaldığım şeyleri telafi etmeye çalışıyorum: Bana yemek pişirilmesi, oral seks, karşılıklı sohbet.

Üç gün sonra Soren beni aradı ve sadece üye olanların girebildiği, medyacılara ve aktörlerin çok rağbet ettiği *Soho House* adında bir kulüpte buluşmaya karar verdik. Dört tane zeytinli sek votka martini içmişim ve onu arabayla Notting Hill’e birkaç arkadaşıyla paylaştığı evine bırakmayı teklif ettim. Üzerimde dar siyah plastik tayt vardı. Artık martinilerden mi yoksa hormonlardan mı bilemiyorum ama içim içime sığmıyordu. Seksi Danimarkalı pastamın bana gelmesi mümkün değildi. Çünkü çocuklar bendeydi. Ona da gidemezdik çünkü arkadaşlarıyla tanışmak istemiyordum. Amacım kendime yeni bir arkadaş grubu edinmek değil, seks yapmaktı.

Arabamı Ladbroke Grove’un oraya -Holland Park’ı Harrow Road’a bağlayan işlek caddeye- park ettim ve fermuarını açtım. Taytımı çıkarmaya çalıştım ama pantolon sıcaktan bacaklarıma yapışmıştı. Ben de kapıyı açtım arabadan çıktım, pantolonumu dışarıda çıkardım. Sonra kaldığımız yerden devam ettik.

Daha önce hiç arabada sevişmemiştim, bu yüzden en rahat pozisyonların hangileri olduğunu keşfetmem gerekti. Kısa sürede *Volkswagen Golf* gibi bir arabada rahat pozisyon diye bir şeyin konusu olmadığını fark ettim. Sonunda öndeki koltukları arkaya yatırarak daha rahat edeceğimizi keşfettik ve dışarıdan gelip geçenerlere aldırılmadan yarım saat kadar seviştik. Zaten kısa süre içerisinde nefeslerimiz camları buğulandırdığı için dış dünyayla ilişkimiz kesilmişti. Soren boşaldı ama ben dizlerimden birini kapıyla koltuk arasına sıkıştırdığım ve sırtım da direksiyon tarafından ezilmekte olduğu için herhangi bir rahatlama yaşayamadım. Aslında bu deneyim benim için oldukça acılı olmuştu ama umurumda bile değildi.

Ertesi gün Soren’i aradım ve önceki geceden kalan morluklarımızı karşılaştırdık. Soren “baldırımda anlam veremediğim garip izler var,” dedi. “Tahmin ederim,” dedim. “Sabah aynaya

baktığımda sırtımda siyah ve morun her tonunda direksiyon izi çıkmıştı. Belki bir daha ki sefere daha rahat bir yere gidebiliriz ne dersin?”

Soren’le beraber geçirdiğimiz ilk gece bana iki şey öğretmişti:

1- *Volkswagen Golf* seks için çok küçük bir araba

2- Dört votka martini insanda gereğinden fazla cesarete ve bir o kadar da acıya sebep olabiliyor.

Bu düşüncelerimi Soren’le paylaştığımda bana önceki geceyi 1 ile 10 arasında değerlendirdiğinde, 8 olduğunu söyledi. İlk buluşma için hiç de fena bir rakam değildi ve ikinci buluşmayı garantilediğim belliydi.

Birkaç gün sonra, taşımacılar eski kocamın son eşyalarını da götürürken ve seksi bakıcım üst katta valizlerini boşaltırken, ben de Soren’in benim için pişirdiği yemeği yiyordum. Frank’in ‘ev yapımı’ makarnasından sonra, on yıldır ilk defa evde olmama rağmen yemek pişirmiyordum. Harika bir duyuydu. Soren saat tam 7’de geldi. Üzerinde yine *Levi’s 501* kotu ve beyaz bir tişört vardı. Sadece yemek için malzemeleri getirmekle kalmamış aynı zamanda ihtiyacı olan tüm aletleri de getirmişti.

Mavi kot eteğim ve dar gömleğimle masada oturup yemek pişirmesini izledim. Yemek programlarında gördüğüm aşçılar gibi -ama benim bir türlü beceremediğim şekilde- sebzeleri hızlıca ve büyük bir ustalıkla doğramaya başladı. Kendine olan güveni etkileyiciydi ve o an gözüme fazlasıyla seksi göründü. Mutfaktaki ustalığı sadece yemekle sınırlı değildi; balığın pişmesini beklerken benimle masa üzerinde sevişti ve zamanlaması o kadar kusursuzdu ki yemek hazır olduğunda, biz de yemek için hazırдық. Soren benim için bir yandan sevişirken, bir yandan da yemek pişirebilen tek adam olarak kaldı. Sayesinde dünyada iki işi aynı anda yapabilen erkeklerin de olabileceğini keşfettim. Soren sofrayı hazırladı, servisi yaptı -müthiş lezzetli bir salata eşliğinde alabalık- ardından sofrayı kaldırıp bulaşıkları bile yıkadı. Ayrıca üst katta valizlerini boşaltmakta olan Josef için de bir tabak hazırlamayı ihmal etmedi. Zavallı Josef daha ayağının tozuyla kocamın taşınmasına, bakması gereken çocukların bir anda ortadan kaybolmasına ve sevgilimle beraber olmama şahit olmuştu. Josef odasında oturmaya devam ederken, Soren ve ben tatlı servisi için yatak odama geçtik. Tatlıdan çok memnun kaldığımı söyleyemeyeceğim. Soren harika öpüşüyordu ve harika bir aşçıydı ama bana oral seks yapmaktan hoşlanmıyordu. Sanırım Frank beni fazla şımartmıştı. Ben onunla bir saat ilgilendikten sonra karşılık vermeyeceğini anlamıştım. “Hadi senin sıran,” dedim. Cevap vermedi ve birçok adamın yatakta yapmak istemedikleri bir teklifle karşılaştıklarında yaptığı gibi üstüme çıktı.

Ertesi gün Bernadette’i arayarak “Bir adamın ikinci buluşmada oral seks yapmak istememesi doğal mıdır?” diye sordum.

“Nee?” dedi dehşet içinde. “Gerçekten hoşuna gidiyor mu?”

Telefonu kapatır kapatmaz annem aradı.

“Hey eve ekmek lazım mı?” dedim. Ona bir fırıncıyla çıktığımı ve bana yarım düzine ekmek verdiğini ve ne kadar başarılı olduğunu anlattım. Annem pek etkilenmişse benzemiyordu. “Harika,” dedi. “Artık tek ihtiyacın *bir kasapla bir şamdancı*.^[4] Onlar da olursa tüm takımı tamamlamış olacaksın.” Bunun üzerine anneme Bernadette’e sorduğum soruyu sormanın iyi bir fikir olmadığına karar verdim.

Ama hâlâ birilerine akıl danışmaya ihtiyacım vardı ve öğle yemeğinde özel antrenörüm Anne Marie'ye sormaya karar verdim.

“Bence ona zaman tanınmalısın,” dedi. “Belki de tüm numaralarını bir anda ortaya dökmek istemiyordur.”

Soren gerçekten de böyle düşünüyor olabilir miydi? “E ama ben bütün numaralarımı ilk buluşmada sergilerim,” dedim. “Kendini geri çekmenin ne âlemi var ki?” “Neyse, zaten içimden bir ses bu ilişkinin çok uzun soluklu olmayacağını söylüyor.”

Ona Soren'in yakında kendi fırını açacağını ve çalışma saatlerimizin uyuşmayacağını söyledim. Ben ofisten eve geldiğimde, o daha yeni işe başlıyor olacaktı. Anne Marie iyi bir ilişkide çiftlerin her türlü sorunu aşabilmenin bir yolunu bulacaklarını söyledi. “Neyse, zaten hâlâ şu anki sorunumuzu çözmemiz gerek,” dedim. “Bakalım.”

Soren'le birkaç haftada bir görüşüyorduk ve ilişkimizin yürümediğini farkındaydım. Onu arar, tele sekreterine mesaj bıraktım: “Selam Soren. Ben Suzanne. Bir daha görüşmeyi çok isterim. Müsait olunca ara.” Ancak günler sonra beni aradı. Daha önceden tahmin ettiğim gibi Soren'in çalışma saatleri benimkilerle hiç uyuşmuyordu. Fırın bütün zamanını aldığından birçok kez randevumuzu ertelemek zorunda kaldık. Ardından hemen yeni bir plan yapardık.

“Selam Soren. Yine ben. Suzanne. Görüşmeyi çok isterim. Beni ara.”

Buluşabildiğimiz nadir zamanlarda yatağa girer girmez yorgunluktan bitkin bir şekilde uyuyakalan bir adamı daha fazla beklemenin anlamı olmadığına karar verdim. Bu ilişkiyi sürdürmenin hiç manası yoktu. Benimle seks yapmak istemeyen bir adamı beklemenin ne anlamı olabilirdi ki?

Ama yine de Soren'in pişirdiği yemekler diğer sorunları bir şekilde telafi ediyordu. Ben de bu yüzden telefonuna mesaj bırakmayı sürdürüyordum. O da yine beni ancak günler sonra arıyordu. Çoğu kez acaba benimle görüşmek istemiyor da ben salaklığımdan mı anlamıyorum diye düşünür; kısa bir süre sonra Soren'den beni çok yakında görmek istediğini söyleyen bir mesaj alırdım.

“Hey Suzanne. Mesajlarımı aldım. Kusura bakma daha önce arayamadım. Fırında çok iş var. Araşalım.”

“Bence haberleşmeyelim,” diye düşündüm. Hoş herif, kötü zamanlama. Soren'in asıl sevgilisini, fırını aradım ve kısa bir mesaj bıraktım: “Selam Soren. Ben Suzanne. Seni aramaktan yoruldum. İşinde başarılar dilerim. Hoşça kal!”

Artık yeni bir sayfa açmanın zamanı gelmişti. Frank'le yüz yüze tanıştıktan sonra internete girme alışkanlığımdan vazgeçmişim. Gençliğimdeki gibi süslenip püslenip bara birilerini bulmaya gitmek için çok yaşlıydım. Soren'le oteldeki partide tanışmış olmamız büyük bir şanstı. Artık daha farklı bir şeyler denemek istiyordum.

Bir gün gazetede müşterilerime referans ararken kişisel ilan sayfalarına rastladım. Acaba ben de bir ilan yayınlasam mı diye düşündüm. Sonuçta daha önce bu konuda deneyimim olmuştu. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve sonuç hiç de parlak olmamıştı. Bu yüzden pek de umutlu değildim.

Bekaretimi kaybettikten kısa bir süre sonra *Time Out* dergisindeki iki ilginç ilana cevap vermişim. İlk ilan oldukça umut vericiydi; ancak karşıma çıkan çocuk romantik bir sanatçıdan çok beni görür

görmez oramı buramı mincıklamaya başlayan ve bir süre sonra da tuvalette sızıp kalan bir sarhoştur. Kurtulduğuma şükrederken onu yattığı yerde bırakıp evime dönmüştüm.

İkinci buluşmam arkadaşım Kelly ile komik bir ilana cevap yazdıktan sonra gerçekleşmişti. “İki genç, yakışıklı büyücü onları büyüleyebilecek iki cadı arıyor.”

Windsor Castle adında o zamanlar daha çok punkların takıldığı bir barda buluşmaya karar verdik. Geldiklerinde Kelly ile kırk dakikadır beklemekteydik ve bu arada ikişer ellilik bira devirmiştik. Gelenler yirmili yaşlarının başlarında biri rockçı özentisi, bir diğeri de kırık dökük dişleri olan bir punkdı. İkişer ellilik daha içtikten sonra bizi evlerine davet ettiler. Warlock Road’da oturuyorlardı. “Haa, şimdi anladım,” diye düşündüm. Ne kadar da zekice (!). Hep beraber birer *joint* içtikten sonra çocuklar onları yatağa bağlamamızı istediler. “Haa şimdi anladım,” diye düşündüm. Hoş aslında ancak eve gittikten sonra jeton düşmüştü. O sırada o kadar sarhoştum ki isteklerinin garipliğini idrak edemedim ve yatağın başucunda hazır olan iplerle ikisini de yatağa bağladım. O kafayla yarım saat boyunca ancak sonradan dirsek olduğunu anladığım şeyi öptükten sonra arkadaşımın çoktan beni bu iki garip tiple yalnız bırakıp eve dönmüş olduğunu fark ettim.

“Gitmeliyim,” diyerek ikisini de yatağa bağlı şekilde bırakarak çıktım. Düğümler çok sıkı olmadığından bir sorun yaşadıklarını sanmıyorum. Ertesi gün içlerinden kırık dişli olan arayarak tekrar görüşmek istedi. Sonraki yirmi beş sene boyunca ilanlara bir kez bile bakmadım.

Soren’den ayrıldıktan sonra okuduğum sol eğilimli ve sanat içerikli iki gazeteye -*The Guardian* ve *Independent* - belki sol görüşlü adamların ilgisini çeker umuduyla ilan verdim. “41 yaşında, zeki, seksi, atletik Amerikalı kadın, 38-50 yaşlarında, yakışıklı, başarılı, atletik ve esprili birini arıyor.”

The Guardian’dan otuz iki, *Independent*’dan yirmi beş cevap aldım. Telesekreter mesajlarını dinlerken tiz sesli ve bozuk aksanlı olanları hemen sildim. Aynı zamanda sıkıcı bir işte çalışanları ve nehrin güney yakasında yaşayanları da eledim. Frank’le yaşadığım uzun mesafeli ilişkideki hayal kırıklıklarımın ardından kendime 10km’den fazla uzakta yaşayan biriyle çıkmayacağıma dair söz vermiştim. Bütün elemelerden sonra elimde on yedi seçenek kalmıştı ve bu rakam önümdeki üç ay yalnız yemek yemem için yeter de artardı bile. İlişkimiz çok iyi gitmemiş olsa da Danimarkalı pastam beni şımartmıştı. Harika bir vücudu, genizden gelen boğuk bir sesi vardı. Ayrıca nefis yemekler pişiriyordu. Yerine onun kadar iyi birini bulabilmeyi umuyordum.

Johnny’nin kullandığı tek heceli kelimelerden onun aslında gerçek bir *The Guardian* okuyucusu olmadığı belliydi. Bana kalırsa aslında hiçbir şey okumuyordu. Dediğine göre Crickewood’da yaşayan, 38 yaşında İskoçyalı bir inşaatçıydı. Bu verilere bakılırsa, seksi bir adam olma ihtimali çok yüksekti. Aynı zamanda, Antonio Banderas’a benzediğini ve amacının iyi vakit geçirmek olduğunu söylüyordu. Kesinlikle seksi olmalı. Üniversiteden beri ilk defa altın kuralımı çiğneyerek ses tonunu beğenmediğim bir adamla tanışmaya karar verdim. Eğer Antonio Banderas’a benziyorsanız, anlaşılmasın bir aksanınızın olmasının pek bir önemi olmaz. Tamam, sesinden çok da zeki birine benzemiyordu ama oturduğu ev bana neredeyse yürüme mesafesindeydi ve sonradan keşfettiğim gibi gerçekten de Antonio Banderas’a çok benziyordu.

İlk buluşmamız için evime birkaç yüz metre uzaklıktaki şarap evini seçtik. İçeri girer girmez onu tanıdım. Üzerimde bir tişört ve boru paça bir pantolon vardı. Onun üzerinde ise geniş omuzlar, muhteşem kaslar ve oğullarımın oyuncak kahraman figürlerinininkine benzer üçgen bir vücut. O *Foster’s* içiyordu, ben de kendime bir kadeh *Chardonnay* söyledim.

“Gerçekten de *The Guardian*’mı okuyorsun?”

“Aslında hayır,” dedi. “*The Guide* okurum. Sinemada neler var, yeni filmler, bu gibi şeyler hoşuma gider.”

“Okuduğun gazete var mı?”

“Yok. Ne anlamı var ki? Hep aynı şeyler. Politikacılar, doğal afetler, spor. Hepsi çok sıkıcı.”

İngilizceyi -yani ana dilimi- yabancı bir dilmiş gibi konuşan biriyle sohbet etmek zordu. Ama yine de Johnny hem çok hoştu hem de buraya ait biriydi. Bir saat sonra film yıldızıyla konuşarak bir yere varamayacağımızı anlamıştım, hesabı ödedik ve kalktık.

“Araban var mı?” diye sordum.

“Hayır. Yürüyeceğim.”

Onu arabayla bırakmayı teklif ettim. Arabama bindik ve beş dakikaya kalmadan evinin önünde idik. Evi A41 üzerinde bir evin arka bahçesindeydi ve evden çok, bir garajı andırıyordu.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordu. Ona fazla kalamayacağımı, ertesi sabah çocukları okula bırakmak için erken kalkmam gerektiğini söyledim. Rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kapıyı açtı ve neredeyse tamamen boş bir odaya girdik. Kapıdan girer girmez üzerinde bilgisayarın durduğu bir masa, bir köşede televizyonun karşısında çift kişilik bir koltuk ve bir paravanın arkasında dağınık çift kişilik bir yatak. Biraz ileride de bir banyo. Mutfağa benzer bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

Ne yapacağımı bilemedim. Tek kişilik bir koltuk olmadığı için ayakta mı kalsam, çift kişilik koltuğa mı otursam yoksa yatağa mı karar veremedim. Johnny koltuğu işaret ederek, “televizyon izlemek ister misin?” dedi. “Aslında hayır,” dedim. “Buraya televizyon izlemeye gelmedim.” Ve onu öptüm. Bana sarıldı ve beni yatağa doğru götürmeye başladı. Çok istekliydi hatta biraz fazla istekli. Ön sevişme olmadı. İşin acıklı tarafı aslında pek bir şey olduğunu söyleyemeyeceğim. Geniş omuzlarından ve kusursuz kaslarından aşağıya doğru baktığımda gördüğüm şey o kadar küçüktü ki, hiç olmasa da olurdu. Herhangi bir şey hissedebilmem için onun arkamda olması gerektiğini düşünerek pozisyonumu aldım. Takmaya çalıştığı prezervatifin ona ne kadar büyük geldiğini görmek canımı sıktı. Beraber olduk. Sanırım. İçeride mi dışarıda mı farkı bir türlü anlayamıyordum. Çok hayal kırıklığına uğramıştım. Beş santimlik bir Antonio Banderas hayal etmekte zorlanıyordum. Banderas’a benzerliğiyle bu kadar övünen birinin ilk buluşmadan önce bu küçük ayrıntıdan bahsetmemiş olması ilginçti. Bu sevişmeden hiçbir şey anlamamıştım ama en azından Johnny mutluydu. O boşaldıktan sonra “gitsem iyi olur. Zaten çok yakın oturuyoruz. Bir ara tekrar görüşelim,” dedim. “Beni nerede bulacağımı biliyorsun,” dedi.

Normalde tek ilgi çekici özelliği hayatımda gördüğüm en küçük organa sahip olması olan biriyle ikinci kez buluşmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim ama birkaç hafta sonra şehrin batı yakasında bulunan *Opium* adlı bir kulüpte özel bir partiye davet edildim. Partiyi organize eden arkadaşlarımdan biri, içki ve yemeklerin bedava olduğunu söylemişti. Johnny “Bedava içki mi? Harika. Tabi ki de gelirim,” dedi.

Johnny’i davet etme sebebim tabi ki de seks değildi. İlk buluşmamızdan sonra böyle bir şeye bir daha kalkışır mıydım bilmiyordum ama partiye yalnız gitmek istemediğimi biliyordum ve ağzını

açmadığı sürece Johnny iyi bir kavalye olabilirdi.

Barmen herkese içinde erik olan alkollü içkiler veriyordu. Bunun bir Japon içkisi olduğunu ve bedava olduğunu söyleyerek. “Al bakalım,” dedim bardağı Johnny’e uzatırken. “Ben tanıdık kimler var diye bakacağım. Sorun yok değil mi?” “Beni merak etmene gerek yok,” dedi, ilk içkisini bir dikişte bitirerek. “Başımın çaresine bakabilirim.”

Johnny’i beleş içkileriyle baş başa bırakıp işten, halkla ilişkiler bölümünden tanıdığım birkaç kişiye doğru yürüdüm. Tanıdık yüzlere doğru ilerlerken, yakışıklı siyahi bir çocuk beni durdurarak “parfümün *Agent Provocateur* mü?” diye sordu. Öyle olduğunu söyledim. “Bu parfümü süren bir kadınla cehenneme bile gidebilirim.” “Zekice,” diye düşündüm ama çocuk onunla seks yapamayacağım kadar gençti. Yine de biraz dans ettik ve ben yoluma devam ettim. Gece boyunca, birkaç kez bara Johnny’e bakmaya gittim ve her gittiğimde Johnny’i yeni bir içkiyi kafasına dikerken buluyordum. Saatin gece yarısı olduğunu fark ettiğimde yanına giderek “çıkalım mı?” dedim.

Johnny tuvalete gitti, ben de vestiyere yöneldim. Barda buluşmayı kararlaştırmıştık. Yirmi dakika geçmesine rağmen Johnny ortalıkta görünmüyordu. Erkekler tuvaletinin kapısından başımı uzatarak “Johnny, orada mısın?” dedim. Kabinlerden birinin kapısı açıldı ve Johnny üzerinde sadece boxerıyla dışarı çıktı. “Burada çıplak ne yapıyorsun? Giysilerin neredel?” “Giysilerim mi?” dedi boş boş bakarak. “Evet giysilerin. Üzerine giydiğin şeyler. Neredeler?” Üzerine baktı. “Kahretsin!”

Kulübün güvenlik görevlilerinden biri yanıma gelerek “Pardon hanımefendi, kadınların erkekler tuvaletine girmeleri yasak,” dedi. Ona erkekler tuvaletine girmeye çalışmadığımı söyleyerek durumu anlattım. Görevli tuvalete girdiğinde Johnny ellerini havaya kaldırarak “Tamam, tamam, teslim oluyorum,” dedi. Belli ki görevliyi polis sanmıştı. On dakika daha bekledikten ve Johnny hâlâ görünmeyince eve gittim. Bu hayatta tekrar izlemeyeceğim bir Banderas filmiydi.

The Guardian listemde daha 16 isim vardı ama boyutları başparmağımı bile geçmeyen alkolik Johnny ile yaşadıklarımın sonra, *Independent*’dan gelen mesajlara bakmaya karar verdim. İçlerinden Gilles adındaki adamı seçtim. Basılmış birkaç romanı vardı. Entellektüel, hoş birine benziyordu. Ayrıca o güne kadar duyduğum en havalı aksana sahipti. O da benim gibi boşanmıştı. İki çocuğu vardı ve kırklı yaşlardaydı. Londra’ya üç saatlik mesafede Wye Vadisi denen bir yerde yaşıyordu ama işi yüzünden sık sık şehre gelmesi gerekiyordu. Frank’le yaşadıklarımın sonra sırf bu sebepten onu elemem gerekirdi ama yakınımda olup da beş santimlik bir adam olmasından iyiydi. Ayrıca Gilles mesajlarında ufak bir kulübede yaşadığını söylemişti ve anlattıklarına bakılırsa çok şirin romantik bir yerdi. Evi ısıtmak için sürekli şömine yaktığını söylüyordu. Gözümün önünde mutfakta mum ışığında yemek yapan bir adamın hayali canlandı. Eğer her şey yolunda giderse, bu kulübenin hafta sonlarım için harika bir kaçış yeri olabileceğini düşündüm. Tabi hayallerim ikinci telefon görüşmemizde Gilles’in kazağının tutuşmasıyla ve apar topar telefonu kapatmasıyla son buldu. Üçüncü konuşmamızda Gilles operaya iki bileti olduğunu ve gösteriden önce akşam yemeği yiyebileceğimizi söyledi. Çifte davetiye. Fikir çok hoşuma gitmişti.

“Ama hepsinden önce seni öpebilir miyim?” diye sordu. “Böylelikle bu kısmı aradan çıkarmış oluruz.”

Cevap vermeden önce operacımı biraz yordum. Ona sadece onun için hazırladığım bir anket gönderdim. Soruların arasında ne tür araba kullandığı, hangi içkileri sevdiği, burcu, giyim tarzı, kadınlarda nelerden hoşlandığı ve en sevdiği öpüşme şeklinin ne olduğuna dair sorular vardı.

Sorularımı büyük bir içtenlikle yanıtladı. Söylediğine göre bir zamanlar bir kadın, kristal küre yerine bilgisayar kullanarak ona yıldız haritasını çıkarmış ve tipik bir yay burcu erkeği olduğunu söylemişti. Ben bunu, onun seyahat etmeyi seven (her şey yolunda giderse bundan böyle benimle beraber), özgür bir ruh olduğu şeklinde yorumladım. Giyim tarzını ‘süse meraklı’ olarak tanımladı hatta kızı onun için ‘kadınlardan hoşlanan bir gay’ diyormuş. Tanıdığım her erkek gibi o da topuklu ayakkabı giyen kadınlardan hoşlanıyordu ve yine birçok adam gibi *Range Rover*’ı vardı. Benim gibi o da cin ve beyaz şarap seviyordu. Ama öpüşmeyle ilgili soruma cevap vermemişti. St. Martin’s yolundaki *Pizza Express*’de buluşmaya karar verdik. Restoranı Gilles seçmişti. Bana kalsa ben daha şık ve pahalı bir yeri tercih ederdim. Sanırım Gilles burayı hem tiyatroya yakın olduğu hem de ucuz olduğu için seçmişti. Eğer bir adam ilk buluşma için *Pizza Express*’i öneriyorsa, büyük ihtimalle işler iyi gitmezse fazla para ödemiş olmamak içindir. Tabi hesabı öderse. İlk buluşmada değilsem cüzdanımı o kadar hızlı çıkarırım ki gören beni batının en hızlı silah çeken kovboyu sanabilir. Tabi aynı zamanda hep içimden karşı tarafın “yemekler benden,” demesini umarım.

Restorandaki kalabalık içerisinde Gilles’in kim olduğunu hemen anladım. Söz verdiği gibi siyah fötr bir şapka takmıştı. Gözüme birden çok sanatsal göründü. Maalesef bu tarz şapka takan adam kalmadı pek. Şapkasını çıkardı ve omuz hizasındaki saçlarını savurarak ayağa kalktı. İnce yapılı, orta boylu ve çok yakışıklı olduğunu fark ettim. Tatlı bir yüzü ve kahverengi gözleri vardı. Siyah pantolon ve boğazlı siyah kazak giymişti. Tıpkı tiyatro oyuncularını andırıyordu. Cüppe içinde görmek isteyeceğiniz tiplerdendi.

Operaya ne giyileceğini tam olarak bilmediğimden ben de biraz tiyatrocucu gibi giyinmişim. Barbara Stanwyck tarzında uzun siyah dar bir etek, dar pembe bir bluz, topuklu ayakkabılar ve kısa kahverengi bir ceket ve aynı renkte fötr şapka. Kendimi bir film karakteri gibi hissediyordum. Ama asıl karanlık sonradan başladı. İlk opera deneyimim olarak Stravinsky’nin *The Rake’s Progress*’ini çok uzun, sıkıcı ve katlanılması zor buldum. Minör notalarının uyumsuz bütünlüğü. Ama yine de bir şekilde uyumadan bütün gösteriyi izlemeyi başardım. İçimden bu garip adamın yanında uyuyakalacaksam burada olmayacak diye düşünüyordum.

Araya çıktığımızda Gilles beni öptü. Ağzı kokuyordu. Buna rağmen gösteriden sonra biraz daha öpüştük, içimden bunun sonunda seks varsa ağız kokusuna da katlanabilirim diye düşünüyordum. Kötü öpüşmemekle beraber, öpüşü Frank’in ve Soren’inki gibi baş döndürücü değildi. Ara bitip de yerlerimize oturduğumuzda Frank elini bacağıma koymuştu ve ikinci yarı boyunca eli eteğimin altından her yerimi okşadı. Akşam yemeğini o ödemişti. İçimden opera biletinin karşılığında ödemem gereken bu mu diye düşündüm. En azından uykum açılmıştı.

Gösteriden sonra Gilles’in tanıdıkları olduğu için sahne arkasına geçerek baş baritonla tanıştık. Gilles beni tanıştırdı, gülerek “Suzanne daha önce hiç operaya gitmemiş,” dedi. Yemek sırasında safça paylaştığım sırrı ortaya dökerek. Ses tonundan onunla tanışana kadar kültürsüz biri olarak yaşamış olduğumu düşündüğü belliydi. Beni böyle küçük görmesi ve sırrımı bana karşı kullanması hiç hoşuma gitmemişti.

Operadan ve sahne arkasını ziyaretimizden sonra Gilles beni Holiday Inn Bloomsbury’de kaldığı odaya götürdü. Oda ancak içerideki mini bar ve çift kişilik yatağın sığacağı büyüklükteydi. Gösteriden önce iki küçük şişe şampanya almış ve onları buza oturtmuştu. Büyük şişe odadaki buzdolabına sığmazdı zaten. Bu düşüncesi hoşuma gitti. Bir kadeh soğuk şampanya içtikten sonra öpüşmeye başladık.

Fermuarını açarak onu öptüm. Dudaklarım erkekliğine değer değmez boşaldı.

“Aman Tanrım!” dedi. “Bu kadar erken boşaldığım için üzgünüm.”

Bozulduğumu belli etmemeye çalışarak, “sorun değil,” dedim. Ne diyeceğimi şaşırılmışım. Onun adına utanmışım ve kendi adıma büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Beş dakikalık ön sevişmemiz sırasında fazlasıyla heyecanlanmışım. Konuyu değiştirmeye çalışarak “opera için teşekkürler, çok ilginç bir deneyimdi,” diyerek yalan söyledim. “Hoş, müziğin bu kadar uyumsuz olmasını beklemiyordum. Ben müziğin biraz daha ahenkli olanını tercih ederim.”

“Evet, ben de,” dedi. Konuyu değiştirmekten memnun olmuş bir şekilde. Birçok opera âşığının gösteri boyunca nasıl horul horul uyuduklarını anlatarak, beni opera boyunca uyanık kaldığım için tebrik etti

Bana doğru uzanarak beni tekrar öptü. İkinci turda ilkinin telafi etmesini ve kendi affettirmesini umuyordum. Yeniden sertleşmişti. Ben de üzerine çıktım. Daha beş dakika olmamıştı ki, boşaldı.

İçimden artık tahrik olma sırası bende diye düşünerek “Seks içerikli konuşmalardan hoşlanırmısın?” diye sordum. O yüksek tabaka İngiliz aksanıyla bana seksi şeyler söylemesinin, üst sınıf alt sınıf farkının beni çok heyecanlandıracağından emindim. “Seks içerikli mi?” dedi.

“Evet,” dedim. “Yani hani her yerini yalamak istiyorum gibi şeyler.”

“Aman Tanrım! Hayır! Hayatta böyle bir şey söyleyemem.”

Çok tedirgin ve rahatsız olmuş bir hâli vardı.

“Ne? Hiçbir zaman mı? Hiç ama hiç mi?”

“Hiçbir zaman. Öyle bir şey demeye kalksam büyük ihtimalle fazlasıyla tıbbi bir tonda olur.”

Beni tatmin etmemişti. Cinsel içerikli konuşmalardan hoşlanmıyordu. Ayrıca ağzı kokuyordu. Bir taksi çağırıp eve dönmeyi düşündüm ama onun yerine yüzüne oturup oturamayacağımı sordum. “Senin için sorun olur mu?” dedim, ona doğru yaklaşarak. Ve cevabını beklemeden hamlemi yaptım. Skor 0-2’ydi ve bence çok adilce bir istekti. Gilles dehşete düşmüş görünüyordu. Ya daha önce yatakta ne istediğini açıkça belirten bir kadınla karşılaşmamıştı ya da *cunnilingus* fikri ona itici geliyordu. Sebebin ne olduğu umurunda bile değildi. Belli ki bu ilk ve son görüşmemiz olacaktı. Bu maçın rövanşı yoktu ve ben deplasmandan en azından bir puanla ayrılmaya kararlıyım. Böylece maç düdüğü çalmadan suratına oturdum.

Eğer fahişe olsaydım beni tatmin etmek için herhangi bir çaba sarf etmemesi kabul edilebilirdi. Fahişelerin amacı müşterilerinin memnuniyetini sağlamaktır, bunun için para alırlar. Ama ben para almıyordum ve fahişe değildim. Haftalardır mesajlaşıyorduk ve telefonda konuşuyorduk. Bu çekici ve iyi eğitilmiş adamla olan ilişkimin sürekli olabileceğine dair hayaller kurmuşum. Artık yemeğimizi yediğimize, operamızı izlediğimize göre sadece orgazm olup eve gitmek istiyordum. Oral seksi sevip sevmediği umurunda değildi. Özel bir şey yapmasına da gerek yoktu ben beş dakikada kendi işimi halledebilirdim. 0-3’lük bir skoru kabul edemeyeceğim için dudaklarına sürtündüm ve neredeyse onun kadar kısa sürede boşaldım. Ardından taksi çağıracağımı söyleyerek odadan çıktım.

Ertesi gün Gilles’le buluşmamızın kötü gitmesinden dolayı moralim bozdu. Operadaki

küçümseyici tavrı dışında, buluşmamızdan önceki mesajlaşmalarımız ve telefon konuşmalarımız çok eğlenceliydi. Eğer seks yapmış olmasaydık, belki bu arkadaşlığımız kalıcı bir şeye dönüşebilirdi. Ama içimden bir ses bu adamın eğitilemeyeceğini söylüyordu. Yani bir adam oral seksi ya sever ya da sevmez. Seks sırasında konuşur ya da konuşmaz. Bazı cinsel tercihler gerçekten de siyah ve beyaz kadar kesindir. Yatakta iyi olmayan birini değiştirmeye çalışmışım. Bu iyi adamı bu kadar zorladığım için kendimi çok kötü hissettim. Cinsel isteklerimizi ifade etmemizdeki farklılık o kadar belirgindi ki sanki aramızda bir uçurum oluşmuştu.

Birkaç gün sonra Gilles'i aradım "Otel odasında olanlar için çok üzgünüm," dedim. Cinsel olarak uyumlu olmadığımız belli ve bu durum beni çok üzüyor, çünkü o geceye kadar arkadaşlığımızdan çok keyif alıyordum.

"Aramana çok sevindim Suzanne," dedi. "Ben de kendimi kötü hissediyorum."Bana bulduğumuzdan beri kafasının karışmış olduğunu söyledi "Tam olarak sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama seninle beraber o otel odasında olmak garipti," dedi.

Ona başa sarıp o geceyi hiç olmamış varsaymayı teklif ettim. E-posta arkadaşlığımıza geri döndük ben de *Nerve*'e geri döndüm.

Medyacı

Independent'dan tanıştığım adamların *The Guardian*'dan tanıştıklarından pek farkları olduğunu söyleyemeyeceğim. Zaten tanıştığım iki adamdan birinin organı küçüktü, diğeryse kendisininkini kullanmayı bilmiyordu. Potansiyel sevgili açısından sorunum yoktu. Gazeteler ilk hafta verdiğim ilanın gördüğü rağbetten etkilenmiş olacaklar ki ikinci hafta aynı ilanı parasız yayınladılar. Mesajlarımı dinlemek için telesekreteri aradığımda otuza yakın yeni mesaj geldiğini gördüm. Diyelim ki aç kaldım, bu rakamla bir sene boyunca akşam yemeği yiyebilirdim. İki ay boyunca listeyi baştan sona elden geçirdim ama maalesef her buluşma öyle ya da böyle felakete sonuçlandı. Mesela adamlardan biri, bir saat boyunca bana işini anlattı. Karşısında uyuyakalmamak için kendimi zor tuttum. Onunla uyumam gibi bir şey söz konusu değildi zaten. Bir başkası Barclay's de 'ilişki menajeri' olarak çalışıyordu ve bana bankaların artık bu pozisyondaki insanlara neden 'banka menajeri' demediğini o kadar uzun, o kadar detaylı anlattı ki, bu ilişkinin de başlamadan bitmeye mahkûm olduğunu anladım. Bir başkası, *BMW* marka arabasını o kadar yavaş sürüyordu ki, arabadan inip arkadan itmemek için kendimi zor tuttum ve randevumuz süratle son buldu. Bir de beş parası olmayan 'sanatçı' bir adam vardı. Beni tek kişilik gösterisine çağırdı ve reklamcı olduğumu öğrenince beleş halkla ilişkiler hizmeti koparmaya çalıştı. Böylece onunla da aramızda herhangi bir ilişki olmadı.

Gazeteye verdiğim ilanın sonucu maalesef beklediğim kadar parlak olmamıştı. Listedeki adamlarla randevu ayarlamak, çocuk bakmak ve üst düzey şirketimi yönetmek gibi günlük uğraşlarım arasında güzel bir değişiklik oluyordu. Ayrıca belki bu kadar adam arasından kalıcı biri çıkar umudu, boş vakitlerimi geçirmek için hoş bir duyguydu. Ama yine de, çoğu zaman "keşke vaktimi daha farklı şekilde geçiriyor olsaydım,"diyordum.

Şirketimin Soho Bar'da verdiği Noel partisinde Lance ile tanıştım. Bir erkek dergisinin editörüydü ve serseri kişiliğiyle tanınıyordu. Parti sonrası, Circle Bar'da çalışanlarımdan biriyle gecenin son içkisini içmekteydim. Lance'i daha önce katıldığım partilerden ve bu bardan tanıyordum. Başımla selam verdim, o da selamımı aldı. Dört tane *belvedere* martini içmiştim ve oldukça sarhoştum. Lance sendeleyerek bana doğru gelip beni öptüğünde onun da sarhoş olduğunu fark ettim. Görebildiğim kadarıyla o gece Circle Bar'da olan herkes sarhoştü zaten.

Lance'i hep çok çekici bulmuşumdur. 1.70'den uzun değildi. Geniş omuzlu, tıknaz bir tipti ve kısa kesilmiş dik, kirli sarı saçları vardı. Yani klasik yakışıklı tanımına uymasa da, çok karizmatikti ayrıca küstahtı da, ki ben bunu baş döndürecek kadar seksi buluyordum. Aynı zamanda Rod Steward'ın gençlik hâllerini andırıyordu.

Hiçbir şey demeden beni öpmeye devam etti. Çalışanlarımla beraber olmama rağmen onu durdurmam. Lance çok iyi öpüşüyordu. Ben de devam etmesine izin verdim ve beni duvara yaslayıp elini bluzumun ve sütyenimin altına sokup göğsümü okşamaya başladığında, içimden çalışanlarımla olan biteni fark edemeyecek ya da en azından hatırlamayacak kadar sarhoş olmalarını diledim. İçerisi çok gürültülüydü ve herkes güzel vakit geçiriyordu. Ben de öyle. Lance'in bu kadar cesur olması hoşuma gitmişti. Sonunda diye düşündüm sapkın ruh ikizimi buldum.

O gece yatakta yalnız başıma yatarken Lance'in öpüştüğü kadar iyi sevişip sevişmediğini düşündüm. Ertesi hafta işle ilgili bir konu için onu aradım. Müşterilerimden biri, beyaz dizi yıldızıydı ve Lance onu dergisine orta sayfa güzeli yapmak istiyordu. Resimde üzerinde sadece bir

bikini olacağı için hemen kızın menajerini aradım ve o da fikri duyar duymaz reddetti. Lance’i arayarak durumu anlattım. “Bana borçlusun Suzanne,” dedi. “Bir şekilde telafi etmen gerek.”

“Telafi etmek mi? Akşam yemeği falan mı ısmarlamamı istiyorsun?”

“Akşam yemeği kulağa çok hoş geliyor.”

“Cumartesi nasıl? Rezervasyonu yaptırır sana haber veririm.”

“Harika.”

Sesinin tonundan akşam yemeğinden daha çok şey umduğu belliydi. Ben de öyle umuyordum. Primrose Hill’de Odette’s adındaki romantik, loş Fransız restoranından iki kişilik küçük bir masa ayırttım. Lance tam vaktinde oradaydı. Fransız garson bizi gözlerden uzak iki kişilik küçük bir masaya oturttu. İkimizde biftek ısmarladık ve yanına da bir şişe *Merlot* açtırdık.

“Büyük bir erkek dergisinin patronu olmak harika olmalı,” dedim.

“Evet gerçekten de çok zevkli bir iş oldu benim için ama uzun süredir aynı işi yapıyorum ve artık bir sonraki hamlemi düşünmeye başladım,” dedi.

“Nedir bu bir sonraki hamle?”

“Kısaca söylemek gerekirse, ünlü olmak istiyorum.”

“Nasıl yani? İstedığın iş camiasında tanınmak mı yoksa herkes tarafından tanınmak mı?”

“Herkesin kim olduğumu bilmesini istiyorum.”

Amacının bir kitap yazmak olduğunu söyledi. “Başlığına çoktan karar verdim bile ‘Altı Ayda Evlenilecek Kadını Bulmak.’ Kişisel sayfalara ilan vermek, internet sitelerine üye olmak, speed dating kulüplerine gitmek istiyorum. Ardından deneyimlerimi kitabımda anlatmak istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet,” diye düşündüm. Anlıyorum hatta fazlasıyla anlıyorum. Aynı zamanda ünlü olmayı bu kadar kafaya takmış olmasının çok yüzeysel, sığ bir davranış olduğunu düşünüyordum. Bir de şu ana kadar ilan yoluyla tanıştığım adamların hepsine on bastığını. İçimden bir ses Lance’in hayallerinin kadını bulmak için bu kadar çok araştırma yapmasına gerek kalmayacağını söylüyordu. Evinin yakınlarda olduğunu bildiğimden, yemekten sonra bir yerlerde kahve içmeyi teklif ettim. Dışarı çıktığımızda en sevdiğim cümleyi kurarak. “Seni şu anda, burada öpmek istiyorum,” dedim. “Ne istediğin çok belli Suzanne,” dedi. On beş dakika sonra evindeydik. Camden Town’ın arka sokaklarından birinde kasvetli bir giriş katında yaşıyordu. Eski, püskü iki kişilik bir koltuk ve büyük ekran televizyon dışında evde mobilya denebilecek bir şey yoktu. Ne perde, ne masa, ne de koltuk. Evi bana üniversite yıllarında gördüğüm bakımsız bekar evlerini hatırlatmıştı. Arada sırada ev dekorasyonu eki de veren ünlü bir erkek dergisinin havalı aksanlı editöründen daha fazlasını beklerdim. İçimden ya yeterince para almıyor ya da tüm parasını uyuşturucuya yatırıyor diye düşündüm. Lavaboya tepeleme yığılmış bulaşıkları ve yatak odasının kapısından görünen gül desenli çarşaf takımını görmezden gelmeye çalıştım. Kim bilir belki anneanesi hediye etmişti. Çok iyi öpüştüğü için bütün bu olumsuzlukları unutmaya çalışarak onu koltuğa sürükledim ve bluzumu çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

“Bluzumu çıkarıyorum,” dedim. Bir sorun mu var?”

“Komşular görebilir!”

“Biliyorum,” dedim. “Perden yok tabi ki görebilirler.”

Bir serseri olarak ün yapmış biri için fazla tutucu davranıyordu. Ayağa kalkarak yatak odasına gitmemizi önerdi. Peşinden gittim, nereye gittiğimizin benim için bir önemi yoktu. Hemen işe koyulduk, fena değildi. O kadar. Ben ona 15; o bana 3 dakika kadar oral seks yaptıktan sonra tüm klasik pozisyonları sırasıyla yapmaya başladık: Misyoner, köpekleme, o üstte, ben üstte. Kırk beş dakika geçmesine rağmen hala boşalamamıştı ve içimden acaba o da mı çok zevk almıyor diye düşündüm. Teknik açısından zayıf olmasına rağmen, Lance ününü yattığı kadınların çokluğu üzerine böbürlenerek yapmıştı. Ben de bu geceyi onun için farklı kılacak ve beni yattığı kadınlar listesinde özel bir yere taşıyacak bir şeyler yapmaya karar verdim.

“Arkadan yapmak ister misin?”

“Harika! Tabi ki de!” dedi heyecanlanarak. “Ben yardımcı olayım istersen,” dedim. Heyecanlanması beni de tahrik etmişti. “Sonunda bir yere varıyoruz,” diye düşündüm.

Boşalır boşalmaz hemen benden ayrılarak prezervatifi yere fırlattı ve “Tanrım! Ne deneyimdi ama,” dedi.

“Senin için öyle olabilir canım,” diye düşündüm. Hâlâ orgazm olmamıştım. Uyuduk. Yani o uyudu. Bu kirli evde ve bu korkunç çarşafar arasında uyumak benim için imkânsızdı. Ayrıca Lance o kadar yüksek sesle horluyordu ki, bir an için bütün Camden Town’ı uyandırmasından korktum. Horlamasını engellemenin tek yolunun organını tutmak olduğunu keşfettim. Bu daha önce hiç denemediğim bir numaraydı ama işe yararmışa benziyordu. Ama bir süre sonra elim yoruldu. Ben de Lance’e sırtımı döndüm ve horlamasını dinleyerek karanlıkta öylece yattım. Günün ilk ışıklarıyla beraber sabah seksine hazırlık olsun diye mastürbasyon yapmaya başladım. Eğer gerekli hazırlığı yaparsam bu kez boşalacağımı biliyordum. Önceki gece Lance sürekli bir pozisyondan, diğerine geçtiği için bir türlü konsantre olamamıştım ve içimden eğer Lance de bütün adamlar gibi sabah ereksiyon oluyorsa, tam orgazm olmak üzereyken üzerine çıkarım ikimizde tatmin oluruz diye düşünüyordum.

Planım başarıyla sonuçlandı ve ikimiz de rahatladık. Hemen ardından kalkıp, giyinmeye başladık. Dün gece giymiş olduğu kıyafetler diğer bütün kıyafetleri gibi yerdeydi. Benimkiler ise salonda önceki gece bıraktığım yerdeydiler. Ben tam odadan çıkarken Lance yerden bir kitap alarak daha kapağını açmadan ‘Bülbüle Övgü’den dizeler okumaya başladı. Artık romantik mi olmaya çalışıyordu yoksa aslında sanıldığı gibi hiç de duygusuz, sığ bir adam olmadığı izlenimini mi vermeye çalışıyordu bilemiyorum.

Kalbim acıyor, hissiz bir uyusukluk canımı yakıyor,

Duyularım, içtiğim zehirden ötürü....

Tanrıya şükür Keats’den okuyor diye düşündüm. Üniversite yıllarımdan hatırladığım tek şey İngiliz edebiyatı hocamı etkilemek için ezberlediğim Keats’in ‘Yunan Vazosuna Övgü’ şiirinden birkaç dizeydi. Lance’e gününü gösterecektim. Beni kültürsüz, aptal bir Amerikalı hatun sanmasın diye

yüksek sesle iki dize okudum:

Ey sakinliğin bakire gelini,

Ey sessizliğin ve yavaş akan zamanın manevi evladı....

Lance'in dizeleri tanıdığı belliydi ve çok etkilenmiş görünüyordu. Görevimi başarıyla tamamlamıştım. Evden çıkarak biraz uyumak için eve gittim.

Sadece Bakıyorum

Biraz azim ve günde sadece iki öğün yiyerek -biri bir tabak dolusu yulaf ezmesi olmak üzere- neler başarabileceğinize inanamazsınız. Tüm yetişkin hayatını ideal kilosunun beş ile on kilo üzerinde geçirmiş biri olarak, sonunda hayallerimdeki vücuda kavuşmuştum. Sonunda 46 bedenden 42 bedene düşmeyi başarmıştım. Daha başka ne isteyebilirdim ki. Bir de 1.65 boyunda olmak. Küçükken 1.65'e ulaşacağım günlerin hayalini kurardım. En büyük korkum, annem, teyzem ve anneannem gibi kısa kalmaktı. Hepsi 1.55 boyundaydılar ve sürekli mağazaların çocuk reyonlarından alışveriş yaparlardı. En sonunda dualarım kabul oldu; istediğim boya ve kiloya ulaştığım gün dünyalar benim oldu.

Bir zamanlar sarkık göğüslerim ve dümdüz ama geniş bir popom vardı. Bu özelliklerimi değiştirme isteğim sonucunda yemek yemeği bıraktım ve zayıf bir vücuda sahip oldum. Yeni vücuduma kavuştuktan sonra, bu yeni ve mükemmel beni ölümsüzleştirmek istiyordum. Bence fotoğraf çekirmek en mantıklı şeydi. Sonunda erotik bir resim çekirmeye karar verdim. 90-65-85'lik yeni ölçülerimi, sıkı ve biçimli popomu ve dik göğüslerimi resimle belgelemeye karar verdim.

Nerve'de 'model aranıyor' başlıklı bir ilana cevap verdim. Frank'le tanıştığım beri, *Nerve* dünyaya açılmıştı ve artık İngiltere'de de kullanıcıları vardı. Benim oturduğum şehirden sadece yirmi civarında adam olsa da.

Bu adamlardan biri James'di ve daha ilk mesajından karmaşık bir ilişkimiz olacağını anlamıştım. İlk mesajı "Özür!" diye başlıyordu. "Afganistan'dan yeni döndüm ve bu yüzden Eylül sonundan beri internete giremedim. Bana yaz, bakalım neler olacak." Mesajı aldığım da çoktan Kasım ayı olmuştu ve bu hızla gidersek onu önümüzdeki yıla kadar göremeyecektim. Yazık diye düşündüm. Ona yeni vücudumu göstermeyi çok isterdim.

Nerve'deki kişisel sayfalar anket şeklindeydi ve James kendisini Londra'da yaşayan, 42 yaşında bir fotoğrafçı olarak tanımlamıştı. Bunun dışında hakkında çok az şey biliyordum. Ama "neden benimle tanışmalısınız" sorusuna verdiği cevap çok ilgimi çekmişti. "Görsel sanatlara düşkün, duygusal bir röntgenciyim. Aynı zamanda maceracı bir ruha sahibim. Ata binmek, uçmak, dalmak, ve savaş bölgelerinde dolaşmaya bayılırım. Seksi, özellikle *cunnilingus*'u çok severim."

İçimden eğer, "iki çocuklu bir ev hanımıyım, arada süpermarkete gitmekten ve *cunnilingus*'tan hoşlanırım," diye bir cevap yazsam, herhâlde bana geri dönmez diye düşündüm. Ama yine de en azından ortak bir yönümüz vardı. Partnerimin suratına oturmayı en az seks yapmak kadar seviyordum. John'un profilinin geri kalanı bana çok şey ifade etmemişti. Seks ilanından çok bir iş başvurusuna benziyordu.

Sonradan öğrendiğime göre bir Amerikan haber kanalı için baş kameraman olarak Afganistan'da bulunuyordu. Erotik fotoğraf çekmek, onun için profesyonel bir uğraş olmaktan çok bir hobiydi ve bu konuya özel bir ilgi duyuyordu. Savaş alanlarında geçirdiği uzun yıllardan sonra bu şekilde kafa dağıtmaya çalıştığını düşündüm.

James'e numaramı yazdığım günün akşamı beni aradı. Konuşmamızdan, bir erkekte aradığım tüm özelliklere sahip olduğunu anlamıştım. Bana, çok seyahat ettiğini ama üç hafta içerisinde - dünyanın herhangi bir yerinde beklenmedik bir felaket yaşanmadığı sürece - boş bir günü olabileceğini söyledi.

Tıpkı Soren gibi, onun da çalışma saatleri sıra dışıydı. "Bir de biraz evli sayılırım," dedi. "Yılda -

denk gelirse- üç kez falan sevişiriz. Odalarımız bile ayrı.”

“Evlü adamlarla görüşmüyorum,” dedim. O da, eşiyile evlü bir çiftten çok arkadaş gibi olduklarını söyledi ve tamamıyla ayrı hayatlar yaşadıklarını yineledi. James’i alkollü bir geceden sonra eşiyile sevişirken hayal ettim. Yirmili yaşlardayken benim de böyle bir ilişkim olmuştu. *Phoenix* adlı yerel bir gazetedeeki ‘ev arkadaşısı aranıyor’ başlıklı bir ilana cevap vermem sonucunda tanışmıştık. Arada sırada, özellikle *Jack Daniels*’i fazla kaçırdığımız zamanlarda ona oral seks yapardım. Bunun dışındaki zamanlarda ise o, arkadaşlarımla yatmayı tercih ederdi. Benim için çok zor bir dönemdi çünkü onu çok kıskanır ve hep benimle yatmasını isterdim. Bütün bunları hatırlayınca James’den kurtulmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

“Korkarım bana göre değil,” dedim. “Ben sürekliliği olan bir ilişki arıyorum, mesela her cumartesi gibi,” dedim.

“Telefon seksine ne dersin?” diye sordu.

Ona telefon seksi istemediğimi söyledim. “Daha yeni beş bin kilometre uzaktaki sevgilimden ayrıldım ve emin ol istemediğim kadar çok telefon seksi yaptım. Artık gerçek seks istiyorum.”

James hâlâ ısrar ediyordu. “Sana *cunilingus*’u ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Ve söylediklerine göre çok da iyiymişim. İstersen bir akşam buluşalım sen de birinci elden test et.”

“Aslında fena fikir değil,” dedim. O kadar ısrarcıydı ki, sonunda sadece bir kereliğine buluşmayı kabul ettim. “Tamam, sen kazandın, müsait olunca ara.”

Bir sonraki aramasında, Belfast’da bir ayaklanmanın ortasındaydı. Fonda bomba sesleri duyuluyordu. Ses tonu -en azından onu duyabildiğim zamanlarda- çok güzeldi ve söylediğini sandığım sözleri de çok hoştu. Sesi kısık, nazik ve melodikti. Yirmi sene boyunca dünyayı gezdikten sonra aksanı değişmiş olmalıydı. Patlayan bomba seslerinden, sesini bölük duyduğum için ne dediğini tahmin etmem gerekiyordu.

“Seni..nle....yatmak....istiyorum...çok sert....”

“Seninle yatmak istiyorum? Yoksa seni tatmak istiyorum mu? Sertleştirdim mi diyor yoksa sert seksten mi bahsediyor? Emin olamıyordum ama yine de telefon konuşmamız hoşuma gitmişti. Sanki bir haber programıyla sevişiyordum.

“Şu anda tam olarak neredesin?” diye sordum.

“Bir dizi kamyonun arkasından çatışmayı izliyorum. Birazdan yer değiştirmem gerekebilir, hat kesilirse merak etme,” dedi. “Üzerinde ne var?” Ona içimi gösteren mavi kısa geceliğimi ve şeftali rengindeki sabahlığımı tarif ettim. “Senin?” “Çok komik. Kamuflej, ceket ve künk gibi ağır bir kamera. Tanrım bu cehennemde olmaktansa tadına bakıyor olmayı isterdim.”

Bir eliyle kamerayı tutarken, diğer eliyle kendini okşadığını hayal ettim.

“Eğer çatışma bu akşam sona ererse, yarın dönüyorum. Belki buluşabiliriz, ne dersin?”

Maalesef ertesi gün James, Gordon Brown’ın bebeği ile ilgili bir haber için Edinburgh’a uçtu. İngiltere başbakanının bebeği yedi hafta erken doğmuştu ve oluşan komplikasyonlar sonucu hayatını

kaybetmişti.

James'e 'aksiyon adamı' lakabını taktım. Daha ondan bir aksiyon görmesem de.

İki hafta boyunca beni, her biri haritanın üzerinde farklı bir noktadan olmak üzere altı kez aradı. Bir anda haber programlarının hiçbirini kaçırmaz olmuştum. Kameranın arkasındakinin James olduğunu bilmek hoş bir duyguydu. Telefonda onu tatmin etmekten ve beraber çekeceğimiz fotoğraflardan bahsetmekten, arta kalan zamanlarda ona, Frank ile beraberken edindiğim 'seks oyuncakları, koleksiyonumdan' bahsettim. "Seni vibratörünle kendinden geçerken izlemeyi ve fotoğraflarını çekmeyi çok isterim," dedi.

"Güzel olabilir," diye düşündüm. "Ya da çırılçıplak, topuklu ayakkabılarınınla mutfak masasının üzerine eğilmiş bir şekilde." "Kulağa çok hoş geliyor," dedim. "Tabi eğer bir gün gerçekten buluşabilirsek."

Ona eğer bu telefon konuşmaları biraz daha uzamaya başlarsa, ücret talep edeceğimi, kendimi 900'lü hatlarda çalışan kadınlar gibi hissetmeye başladığımı söyledim. James, telefon seksi yaptığı tek kadının ben olduğumu söyleyerek bir yandan korkularımı doğrularken diğer yandan da tek olduğumu belirterek kendimi özel hissetmeme sebep olmuştu.

"Üzülme," dedi. "Çok yakında görüşeceğiz."

Arkada yanardağ patlamasına benzer bir gürültü koptu ve uydu bağlantımız bir anda kesildi. O sırada Gana'daydı. Dünyanın en pahalı telefon seksini yapıyor olmamız hoşuma gidiyordu. Haber muhabirleri cep telefonu sinyali olmayan yerlerde, uydu telefonlarını kullanıyorlardı ve o sıralarda Gana - Londra arası telefon görüşmelerinin dakikası, on dolardı. Bizim sanal seks seanslarımız çoğu zaman otuz dakika kadar sürüyordu.

Sonunda, ilk konuşmamızdan iki hafta kadar sonra, aksiyon adamı'nın takviminde boş bir gününü yakalayabildik.

Arayıp ertesi gün -salı günü- boş olduğunu söyledi. Ona hafta içi buluşamayacağımızı, sadece cuma ya da cumartesi akşamları çıkabildiğimi söyledim. James'in çarşamba günü Amsterdam'a giderek Lockerbie davasını görüntülemesi gerekiyordu. "Çok üzgünüm ama elimdeki tek boş gün bu," dedi. "Eğer yarın buluşamazsak, en az bir hafta, hatta daha uzun bir süre boş günüm olmayabilir."

"Hafta içi çıkamam," dedim.

"Yarın için bir şeyler ayarlayamayacağına emin misin?" diye ısrar etti. "Söz veriyorum, pişman olmayacaksınız!"

Kahretsin, tahrik olmaya başlamıştım ve Frank'den beri, beni istediğim gibi mutlu eden kimse çıkmamıştı.

"Tamam," dedim. "İkna ettin beni, ama bil ki bu sadece bir kerelik bir durum." Ardından, çocuk bakıcım Josef'e o akşam çocuklarla yalnız başına ilgilenmesi gerektiğini söyledim. Bu arada aksiyon adamıyla yapacağımız şeyleri düşünmekten sıırılsıklam olmuştum.

James ile Soho House'da buluşacaktık. Ertesi gece saat 20:30'da üzerimde *Marc Jacobs'dan* kısa kot etek, dökümlü mor bir bluz, blazer ceket ve mor jartiyer ile içeri girdim. Külot giymemiştim.

Dikişsiz, ten rengi sütyenim o kadar inceydi ki, göğüs uçlarım bluzumun üzerinden belli oluyordu.

James çoktan gelmiş, barın en ücra köşesindeki mavi odada oturuyordu. Onu resminden hemen tanıdım. Baştan aşağıya siyahlar içerisindeydi: Siyah kot pantolon, siyah gömlek, siyah blazer. Son günlerde herkes siyah giyiyor ama bence bu tam James'in rengiydi. Tıpkı casuslara benziyordu. 1.80'den biraz uzundu ve zayıftı. Seyrelmeye başlamış koyu kahverengi saçları, keçi sakalı ve eğer tüm zamanını dışarıda geçirdiğini bilmesem solaryumda edindiğini düşündürecek kadar mükemmel bronz teni vardı. Gözleri maviydi ve sert görünümüyle hoş bir tezat oluşturan yumuşak bakışları vardı. Aynı zamanda çok seksi ve erkeksiydi ve en önemlisi bir oda dolusu alkoliğin bulunduğu bir ortamda, garson kızdan portakal suyu isteyecek kadar kendine güvenliydi.

“İçki içmek istemediğine emin misin?” diye sordum.

Bana içki içmediğini söyledi. Gençken birkaç kez bira içtiğini ve sevmediğini söyledi. Bu benim hiç alışık olmadığım bir şeydi ve hoşuma gitmişti. Ben de değişiklik olsun diye -canım her ne kadar *Bloody Mary* istese de- portakal suyu istedim.

James uzun süre kendinden bahsetti. İçimden ne zaman benimle ilgili bir şey soracak acaba diye düşünüyordum. İki hafta boyunca telefonda dünyanın her köşesinde neler yaptığını dinlemiş biri olarak, o güne kadar bana ne iş yaptığımı sormadığını fark ettim. İçimden penisi de egosu kadar büyük olsa bari diye geçirdim. Tek taraflı konuşması canımı sıkmaya başlamıştı. Saatime bakmamak için sarf ettiğim gayret, onun beni tanımak için gösterdiği gayretten çok fazlaydı. James ikinci portakal suyunu sipariş ettiğinde, ben de birkaç cümleyle sohbete katılmayı başarabildim.

“Nerve'deki garip resminden çok daha hoşsun,” dedim. Resminde bir dağın tepesinde üzerinde sadece bir ceketle ve elinde bir asayla, sanki o dağın kralıymış gibi, profilden poz vermişti. Resminin en ilginç yanı ceketinin altından görünen poposuydu.

“Sen de öyle,” dedi. “Resminden çok daha güzelsin.”

Samimi konuşup konuşmadığından emin olmasam da dediklerinin doğru olacağı düşüncesi hoşuma gitmişti.

Nerve'e ben de çok güzel çıktığım, hatta bence hayatımda çektiğim en güzel resmimi koymuştum. James'in resmi gibi benimki de açık havada çekilmişti. Üzerimde şeftali rengi straplez bir bluz vardı ve saçlarımı tek taraftan gevşekçe örerek omzumdan aşağıya bırakmıştım. Gözlerimde davetkâr bir ifadeyle doğrudan kameraya bakıyordum. Bu resmi o zamanlar hâlâ kocam olan David çekmişti.

Tam içimden bu akşam bir şeyler olabilir diye düşünürken, James “Dinle, gerçekten çok üzgünüm ama bu gece çok geçe kalamam,” dedi. Sabah yedide uçağının olduğunu ve sabah saat dörtte kalkması gerektiğini söyledi. “Londra'ya bir daha ki gelişimde yeniden buluşuruz,” dedi. Kim bilir ne zaman diye düşündüm. Bu gecenin bizim gecemiz olması gerekiyordu ve o tutmuş saat dokuzda gitmekten bahsediyordu. İçimden buraya kadarmış diye düşünüyordum ki restorandan çıkıp caddeye adımımızı atar atmaz beni öptü. Dillerimiz birbirine değerken elini mantomun altına sokarak eteğimi sıyırdı ve “tadına bakmak için can atıyorum,” dedi. Beni çoktan okşamaya başlamıştı bile.

İçgüdüsel olarak onu kendime çekerek, bir bacağıma beline doladım.

Kahretsin! diye düşündüm. Her an biri görebilirdi. Müşterilerimin gereğinden fazlası ya Soho

House'a üyeydiler ya da bu civarlarda çalışıyorlardı. Buna rağmen onu durdurmadım. Parmaklarını içimde hissetmek ve riskli bir şekilde caddenin ortasında sevişiyor olmamız çok heyecan vericiydi. Ayrıca James yapmakta olduğu şeyde çok ustaydı.

Kot pantolonunun üzerinden sertleştiğini hissedebiliyordum. Çok tahrik olmuşum. "Seni arabana kadar geçireyim," dedi. Parmaklarını içimden çıkararak elimden tuttu ve Shaftesbury Meydanı'ndan karşıdan karşıya geçerek *China Town* araba park yerine gittik.

Girişte durduk.

"Beni burada mı bırakacaksın yoksa arabama kadar eşlik edecek misin?" dedim.

VW Golf arabam ilk kattaydı. Bu da garajdan çıkan her aracın yanımızdan geçeceği anlamına geliyordu. Soren'le geçirdiğim o geceden sonra arabamın sevişmek için rahat bir yer olmadığını farkındaydım. Ama yine de, arabaya binip öpüşmeye devam ettik. Kemerini ve pantolonunun düğmelerini açarak üzerine çıkmaya çalıştım. Yine, önceki sefer olduğu gibi, vites kolunu aşmam kolay olmadı. Tam o sırada James rahatladı. "Kahretsin! Çok özür dilerim," dedi. "Uzun zamandır seks yapmıyorum o yüzden olmalı."

Tam ben bu gece seksi unut Suzanne diye düşünürken James, "bu koltuklar yatıyor mu?" diye sordu. Koltuğun yanındaki kolu nasıl çevirmesi gerektiğini gösterdim. Koltuğu neredeyse dümdüz yatırdı ve "hadi suratıma otur," dedi.

Demesi kolay diye düşündüm. Arabam o kadar küçüktü ki, koltuk yatık durumdayken bile James'in gülümseyen yüzüne oturabilmek için birçok akrobasi hareketi yapmam gerekti. Şekilden şekile girdikten sonra, sonunda dirseklerim arabanın arka camında yüzüm yan cama yapışmış bir şekilde pozisyonumu aldım. Saat daha on olduğundan ve insanlar bizi rahatlıkla görebileceği için başımı öne eğdim, ama vücudum tamamıyla ortadaydı.

"Çok ıslaksın," dedi.

O geceye kadar halka açık bir yerde sevişirken hiç orgazm olmamıştım. Ya kendimi rahat bırakamıyordum ya da seks istediğim kadar uzun sürmüyordu. Ama o gece farklı oldu. Aksiyon adamı neden hoşlandığımı çabuk kavradı ve bir süre sonra kendimi tamamıyla ona bıraktım. Gelip geçen insanları fark etmedim bile. On dakika sonra çığlıklar atarak rahatladım. Hemen etrafta birileri var mı diye baktım. Garaj bomboştu.

Giyindim, James'e hoşça kal öpücüğü verdim ve garajın girişinde arabamdan indirdim. Ertesi gün, o Amsterdam'a, ben de işe gittim. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Önceki gece James'le buluşmanın o kadar da kolay olmayacağını anlamıştım.

Eşiyle ilişkilerinin ne durumda olduğunu sorduğumda itiraf etmişti.

"Dikkatli olmam gerek."

"Hâlâ beraber oluyorsunuz yani."

"Her zaman değil."

"Anladığım kadarıyla sık sık, yani seyahatte olmadığın zamanlar."

“Onun gibi bir şey.”

James gibi egzotik bir mesleği olan bir adamla çıkmak fikri beni heyecanlandırıyordu. Bir de harika seks yapıyordu. O sıralarda sevgili aramıyordum ama istediğim şeyi, istediğim zaman alacağımdan emin olmak istiyordum. Ya oturup aksiyon adamı'nın yolunu gözleyecektim ya da yeniden *Nerve*'e ya da gazetelere ilan verecektim. James'le yeniden buluşmak eminim harika olacaktı ama o zamana kadar başkalarını bulmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sorunlu adamlar, ne şekilde olursa olsun -işkolik ya da evli- zaman kaybından başka bir şey değildirler. Bir süre sonra, artık beni kaç kez daha ekebilir ki diye düşünmekten yorgun düşerim ya da öfkelenirim. Böylece *Independent*'a verdiğim ilana cevap veren adamların listesine geri dönmeye karar verdim.

Bir sonraki randevum Harry'leydi. Harry Bristol'de yaşayan bir fotoğrafçıydı. Onunla birkaç kez telefonda konuşmuştuk. Bence çok hoş bir sesi vardı ve çok da komik birine benziyordu. Verdiğim ilana cevap olarak, “fiziksel olarak Bob Hoskins ve Kray Kardeş arası biriyim. Sorunsuz, tercihen son kız arkadaşım gibi psikopat olmayan biriyle tanışmak istiyorum. Amerikalı kızlar da kabulümdür. Ara beni.”

Bir sonraki cuma akşamı Londra'da olacaktı. Soho House'da buluşmak üzere sözleştik. Bana *martini* ısmarlayacağına ve beni güldüreceğine söz vermişti. Telefonda “pişman olmayacaksınız,” dedi. “Gerçekten çok iyi bir adamım ve sırf haberin olsun diye söylüyorum, bildiğin züppe fotoğrafçılara da benzemem.”

Saat dokuz için sözleşmiştik ama Harry geç kalmıştı. Bu hiç de iyiye işaret değil diye düşündüm. O gece file çorap, topuklu ayakkabı, tafta etek ve kolsuz gri bir süveter giyiyordum. Omuzlarıma altı ay önce *e-bay*'den 11.99'a aldığım şarap rengi şalımlı almıştım. Bu şal o günlerde en sevdiğim giysiydi - hem havalıydı hem de herkeste yoktu - bence beni çok sofistike gösteriyordu.

Harry içeri girdiğinde onu tarifinden hemen tanıdım. *Lock, Stock and Two Smoking Barrels* filminden fırlamışa benziyordu. Serseri ama dost canlısı bir ifadesi vardı. 1.75 boylarındaydı ve tamamen dazlaktı. Devasa omuzları ve bir o kadar devasa bir göbeği vardı. Şişman adamlardan hoşlanmam, görüştüğüm adamlar genelde uzun boylu ve zayıftır, sarışın olmaları her zaman için bir artıdır, dazlak olmaları ise kocaman bir eksidir benim için. Harry belki de gerçekten dünyanın en tatlı adamı olabilirdi. Ama hiçbir şekilde şişman ve kel bir adamla yatmaya niyetim yoktu. Yine de nazik olmaya karar verdim.

Sonuçta cuma akşamıydı, adamcağız taa Bristol'den gelmişti ve benimde başka bir planım yoktu. Ayrıca Soho House'da kalarak seksi biriyle karşılaşabilme ihtimalim oldukça yüksekti. Ben de zaman geçirmek maksadıyla, Harry'le havadan sudan konuşmaya başladım. Yan yana oturuyorduk, Harry bana oğlunun moda tasarımı bölümünden yeni mezun olduğunu ve Londra'ya okul başvurularında oğluna eşlik etmek için geldiğini anlattı.

Dediğine göre, oğlu çok başarılı bir tasarımcıydı “Merak ediyorsan söyleyeyim, gay değil,” dedi. Böyle bir düşüncenin aklıma gelmediğini söyledim.

“Genelde insanlar hep böyle düşünüyor ve günümüzde modayla ilgilenip de gay olmamak çok rastlanan bir durum değil,” dedi. O gün St. Martin's'e gittiklerini ve çok etkilendiğini söyledi. “Umarım oraya gider, bence çok iyi bir okul.”

“Bence de,” dedim. “Ve bir dolu güzel kız öğrenci de var.” “Bu da bir artı,” dedi gülerek. Artık iyice yanıma sokulmuştu hatta neredeyse başını omzuma dayamıştı. Tanışalı bir saat falan olmuştu ve sohbetimiz beni sıkmaya başlamıştı.

Tam o sırada yirmili yaşlarının sonlarında, yakışıklı, İrlandalı bir şair olan Patrick’in bara girdiğini gördüm. Onu Soho House’a iki sene önce üye olduğumdan beri burada çok sık görüyordum. Hatta bir keresinde, kız arkadaşlarımla benim peşimize takılıp bizimle Regent’s Caddesinin sonundaki Momo’nun Yeri adlı Fas restoranına gelip, bizimle saatlerce dans etmişti. Beni görüp görmediğinden emin değildim ama onu görmemek imkânsızdı. 1.90 boylarındaydı, omuzlarına dökülen siyah saçları ve her zaman giydiği kahverengi takım elbisesi içindeki incecik vücuduyla muhteşemdi. Kahverengi gözleri takım elbisesiyle tam bir uyum içerisindeydi ve büyüleyici hatta baş döndürücü bir gülümsemesi vardı. Kulübün dinlenme odasında bana şiirlerinden birini okuduğu geceden beri -ki şiirinin adı çok da ironik bir şekilde “Kadın Avcısı,” idi. Patrick gerçekten yatmak istediğim adamlar listesindeki az sayıdaki adamdan biriydi. Benden en az on yaş küçüktü ve çok kez onu *Tatler* dergisinde yanında Lady bilmem kim ya da Dam vs. ile görmüştüm -eski zamanlardaki yaşlı kadınlara eşlik eden genç delikanlılara benziyordu- ben de buradan hareketle kendinden yaşça büyük kadınlardan hoşlandığı fikrine kapıldım.

Ama benim istediğim kesinlikle onun bana eşlik etmesi değildi. Benim istediğim benimle sevişmesiydi. Tam o sırada, mucizevi bir şekilde, Patrick’in barın başında yalnız başına durduğunu ve kendisine içki ısmarlabileceği birilerini bulabilmek amacıyla etrafına bakındığını fark ettim. Meteliksiz şair rolü sürekli oynadığı bir roldü. Bu güne kadar onun kendisi de dâhil olmak üzere kimseye içki ısmarladığını görmemiştim. Geleneği bozmamaya ve ona içki ısmarlama ya çoktan hazırdım.

Harry’e ertesi gün erken kalkacağımı ve spor hocamla görüşeceğimi söyleyerek ona kapıya kadar eşlik ettim. Onu Shaftesbury meydanı’nda öptüm ve civarda ufak bir tur attıktan sonra Soho House’a geri döndüm.

İçeri girdiğimde Patrick barın önünde ayakta duruyordu. Doğrudan ona doğru yürüdüm ve “uzun zamandır ortalılarda görünmüyordun, benimle dans etmeye ne dersin?” diyerek ona Momo’nun Yeri’ne gitmeyi planladığımı söyledim.

“Teşekkürler ama bu gece burada takılmak istiyorum,” dedi. B Planına geçiş yaparak, “Dinlenme Odası’nda bir şeyler içmeye ne dersin?” dedim.

“Olur.”

İlk kez Patrick’le baş başa kalıyorduk. O gece benimle eve gelebileceği fikri beni çok heyecanlandırıyordu. “Söyle bakalım yakışıklı, hayat nasıl?” dedim.

Yirmili yaşlardaki birçok sanatçı gibi, o da planlarından bahsetmekten büyük zevk duyuyordu. “Kendi müziğimi yazıyorum. Bu aralar birkaç şarkı üzerinde çalışıyorum,” dedi.

“Şarkı mı? Ben senin şair olduğunu sanıyordum.”

“Şairim zaten,” diye cevapladı. “Ama şiirlerimi notaya dökmeye çalışıyorum.” Bir plak şirketiyle görüştüğünü ve Soho House’dakilerin şarkılarını çalmaya söz verdiklerini söyledi.

Dedikleri hiç de iç açıcı görünmüyordu. Soho House'a gitmeye başladığımdan beri birçok oyun, film ya da televizyon yapımcısı ile tanışmıştım. Birçoğu işleriyle övünür ve bir halkla ilişkiler uzmanına ihtiyaçları olduğunu söylerdi. Başlarda sözlerini ciddiye alıp promosyon programı hazırladığım çok olmuştu. Birinin bile beni aradığını hatırlamıyorum. Tek yaptıkları konuşmaktı. Öğrendim ki bolca içki ve kokainden sonra insanların anlatamayacağı hikâye yok. Ah Patrick! diye düşündüm senin daha çok fırın ekmek yemen gerek.

Ona yaşımı sorduğumda, yirmi dokuz olduğunu söyledi. İçimden, yirmi dokuzun müzik endüstrisine girmek için ve bir rock yıldızı olmak için çok geç bir yaş olduğunu düşündüm. Piyasadakilerin çoğu yirmi dokuz yaşında çoktan botox yaptırmış ve bir süre rehabilitasyon görmüş olurdu. Masanın karşısında oturan Patrick'e baktığımda yirmi dokuzun tam da bana uygun bir yaş olduğunu düşündüm.

Ayrıca İrlanda aksanı çok seksiydi. Çok masum ve şeker görünüyordu. Henüz herhangi bir arızası yoktu. Tamam sohbetinin çok da enteresan olduğu söylenemezdi ama ben yine de uzanıp onu öptüm. Bana karşılık verdi. Yavaşça ve çok güzel öpüşüyordu, başım dönmeye başlamıştı. Saçımı seksi bir şekilde savurarak masanın üzerine sarkıttım.

Birinin "Af edersiniz hanımefendi," dediğini duysam da hiç oralı olmadım. Ardından burnuma yanık kokusu geldi.

"Hanımefendi, korkarım saçınız tutuştu."

Kafamı kaldırdığımda üzerime doğru eğilmiş ve yüzünde dehşet ifadesiyle duran kadın garsonu gördüm. Tam o sırada Patrick de olan biteni fark etmişti ve benden olabildiğince uzaklaşarak "Suzanne, saçın yanıyor," dedi. Saçımı masa yerine masanın üzerindeki mumlara doğru savurmuşum. Keskin yanık kokusu kısa sürede bütün barı kapladı.

Elimi başıma götürerek yanan saçlarımı yokladım. Öpüşmemizi bozmak istemiyordum bu yüzden şakayla karışık "nasılsa kökü bende, uzar," dedim. Aslında utançtan yerin dibine geçmişim ve saçımın ne kadarının yandığını ve özellikle daha kısa bir süre önce ufak bir servet ödeyerek kestirdiğim yeni saç modelinin bozulup bozulmadığını düşünüyordum. Üniversite yıllarında hayran olduğum *Bananarama* grubundaki kızlardan birine benzememiş olmayı umuyordum.

Patrick "tuvalete gidip hasar kontrolü yapmak istemediğine emin misin?" dedi. "Eminim," dedim. "Sadece seni öpmek istiyorum."

Patrick'le baş başa kalmak için çok beklemiştim. Bir elimle yanağını okşarken, diğer elimle saçımdan yanık tutamları temizliyordum. Saat 01:30 olduğunda Harry'le tanışmamın üzerinden dört, Patrick'le öpüşmeye başlamamın üzerinden üç saat geçmişti ve artık eve gitmek istiyordum. "Bana gidelim mi Patrick?" diye sordum. Evde bir şişe votkam olduğunu ve son içkilerimizi bende içebileceğimizi söyledim.

"Harika bir fikir," dedi.

China Town araba park yerine yürüdük ve arabama bindik. Bir anda Patrick'den gelen kokuyu fark ettim ve bu tıraş losyonu değildi. Tütün ve ter karışımı bir kokuydu ve hiç de seksi değildi. İçimden eve gider gitmez ilk işim bu çocuğu duşa sokmak olacak diye geçirdim. Patrick sürekli rock yıldızı olma hayallerinden bahsediyordu, içimden jigolo olarak daha iyi iş yaparsın diye düşündüm. Özellikle daha sık yıkanırsan. Acaba numara mı yapıyordu? Sürekli beş parasız geziyordu ya da para

harcamaktan hoşlanmıyordu. (hesabı ben ödemiştim) Giydiği pahalı takımların parasını kim veriyor acaba diye düşündüm.

Ne kadar da yanılmışım. Eve vardığımızda beraber duşa girmeyi teklif ettim. Duşa girmek istemediğini, çok yorgun olduğunu söyleyerek teklifimi geri çevirdi. “Bir içki içip uyumaya ne dersin?” dedi.

Kısa bir süre sonra uyumakla kastettiğinin gerçekten de uyumak olduğunu fark ettim. Üç gündür neredeyse hiç uyumadığını ve yorgunluktan bayılmak üzere olduğunu söyledi. Bir de belki bana mesaj vermek amacıyla son birkaç yıldır çok fazla seks yaptığını ve artık seksten sıkıldığını, tek yapmak istediğinin uyumak olduğunu söyledi. Doğruyu söylediğine inanmışım. O kadar güzeldi ki, ne zaman istese herkese ve her şeye sahip olabilirdi. Tek eksiği bir rock albümüydü. Çok yorgun görünüyordu. Ona yatağı gösterdim.

Patrick uyurken ona karşı hissettiğim ilgi de yok oldu. Onun fazla genç ve bir o kadar da sorunlu olduğunu düşündüm. Uyumak için yatağa uzanırken, en azından ondan kurtulmak kolay olacak diye düşünüyordum. Neyse ki ertesi gün *Nerve*’den tanıştığım bir adamla öğle yemeği randevum vardı. Ertesi sabah uyandığımda Patrick’e jambonlu yumurta yaptım ve önceki gece için teşekkür ettim. “Çok güzel vakit geçirdim Patrick ama artık gitmen gerek,” dedim. “Bir ara House’da görüşürüz.”

Patrick dudaklarıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra gitti. Yarı hayal kırıklığına uğramış, yarı kızgındım. Yatakta kahvaltı yapmaktan çok daha fazlasını hayal etmişim. İçimden *Nerve*’den tanıştığım adam azıcık düzgün ve biraz seksiyse öğleden sonra kendime güzel bir ziyafet çekmeye söz verdim.

Çocuklar babalarındaydılar, çamaşırları yıkamış, ortalığı düzeltmişim, yani tam anlamıyla özgürdüm. Amacım öğleden sonra yataktan hiç çıkmamaktı.

Ian’la Westbourne Park’da bulunan Westbourne restoranında buluştuk. İçerisi bütün sabah *Portobello*’da alışveriş yapmış insanlarla doluydu. Ian içeri girdi. Tam benim tipimdi. 1.80 boylarında, sarışın, ince yapılı. Saçları dağınıktı ve belli ki kendince çok havalı olduğunu düşündüğü bir yürüyüşü vardı. Bana gereğinden fazla ot içen ve ecstasy kullanan tipleri hatırlattı. Adımlarını o kadar ağır, o kadar yavaş atıyordu ki, benden uzun olmasına rağmen benden iki kat daha yavaş yürüyordu. Her hareketi fazlasıyla rahat, fazlasıyla yavaştı.

Biraz kendimizden bahsettik. “Bir aralar ciddi bir eroin sorunum vardı, çok ciddi” dediğinde hiç şaşırmadım. Bütün arkadaşlarının eroin kullandığından bahsetti. Ayrıca Happy Mondays ve Stone Roses gruplarını dinlemekten hoşlanıyorlardı.

“Bir arkadaşım bu gruplardan birinde çalışıyordu,” dedi. “Beraber takılır, kafayı bulurduk. Bir ara gerçekten çok kötü durumdaydım ama bir anda şansım döndü ve başka bir arkadaşım sayesinde harika bir iş buldum.” Dünyaca ün yapmış, büyük bir doğal bakım ürünleri şirketinin reklam yazarı olarak çalışıyordu. “Artık bütün o şişelerin üzerindeki yazıları ben yazıyorum,” dedi. Bir yandan “ne hikâye ama!” diye düşünüyor, diğer yandan da onunla gerçekten yatıp yatmak istemediğime karar vermeye çalışıyordum. Bir de acaba gerçekten eroini bıraktı mı yoksa bana mı öyle söylüyor diye düşünüyordum. Otuz üç yaşında falandı. Yani benim için biraz gençti ama birkaç kadeh şarap içtikten ve harika bir fırında alabalık yedikten sonra keyfim yerine gelmişti ve Ian gözüme gittikçe daha seksi görünmeye başlamıştı.

“Portobello’da dolaşmaya ne dersin?” diye sordum.

İyi bir fikir olduğunu söyledi. Böylece Westway’e doğru yürüyerek pazar meydanında dolaşmaya başladık. Satın almak istediğim herhangi bir şey yoktu. Sadece Ian’la ne yapmak istediğime karar verene kadar zaman geçiriyordum. Erkeklerin alışveriş yapmaktan hoşlanmadıklarını hatta bunu bir ceza gibi gördüklerini düşünürüm. Ian çok usluymuş, hiç sıkılmamış görünüyordu, yani bu ayaküstü sınavı başarıyla geçmişti.

“Bana gelip bir fincan çay içmeye ne dersin?” dedim. Usulunun ödüllendirilmesi gerekiyordu ve gerçekten de çay vaktiydi. Beraber yeterince vakit geçirmiştik. Artık onu eve götürebilir ve yatakta çay servisi yapabiliyordum.

“Çay mı? Senin evinde mi? Araban var mı?”

Saat dörtte, evimde yataktaydık ve saat dört buçuk olduğunda çaylarımızı içiyorduk. Ian’la seks yapmak şaşırtıcı derecede güzeldi: Yavaş ve duygulu.

Hiç alışık olmadığım bir oral seks tekniği vardı ve çok tahrik ediciydi. Yattığım diğer adamlardan çok farklıydı.

Bir de hiç durmak bilmeyen adamlar vardır. Ama en kötülerini oral sekse neredeyse hiç önem vermeyen tiplerdir. O kadar az ilgilenirler ki, buna ön sevişme bile denemez. Erkeklerin çok büyük bir bölümü kadın cinsel organını kendilerinkine bir tutarlar. Aslında onlar agresiflikten ve sertlikten hoşlanırken, kadınların daha yumuşak dokunuşlara ihtiyacı vardır. Klitoristeki sinir uçları sayıca penisinkiler kadardır ama unutulmaması gereken klitoris boyutu olarak penisten çok küçük olduğudur.

Ian’ın tekniği bu açıdan çok iyiydi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ne zaman durup ne zaman tekrar başlayacağını kestiremediğim için çok tahrik olmuşum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Belli ki Ian yaptığını bir görev olarak görmüyor, bundan o da zevk alıyordu. O gün ben de ona ilgi gösterdiysem de, asıl ilgi hep benim üzerimdeydi. Yarım saat içerisinde rahatladım ve onun da rahatlamasını sağlamak zorunda olmadığımı bilmek güzeldi. O zaten kendisini tatmin etmekten yeterince hoşnut görünüyordu, kısa bir süre sonra o da rahatladı.

Biraz uzandıktan sonra birlikte duş yaptık. Ian raftaki bütün losyonları ve kremleri alarak bana ufak bir sınav yaptı. Bunları gerçekten seviyor muydum? Üzerlerindeki talimatları okumuş muydum? Duş jelimin ve saç kremimin üzerlerini okuyarak kendi yazdıklarını *Vidal Sasoons*’unkilerle karşılaştırdı. Kıyamam! Harika bir seksten sonra bile aklı hâlâ işteydi.

Doktor Ziyareti

Son görüşmemizin üzerinden birkaç hafta geçmişti ki, James aradı ve o gün beraber öğle yemeği yemeği teklif etti. Aksiyon adamım Ortadoğu'da geçirdiği birkaç aydan sonra şehre geri dönmüştü. Birbirimizi ancak o Londra'da olduğu zamanlar görebiliyorduk ve bu çok sık olmuyordu.

“Görüşmek istemenin özel bir sebebi var mı?” dedim.

Cevap olarak “evinde buluşalım,” dedi. Ben de sekreterime uzun bir öğle yemeği arası vereceğimi söyledim.

Saat bir de kapımdaydı. Doğrudan yatak odama gittik. Giysilerimi çıkararak “seni görmek çok güzel dedim.” Tam önünde çömelip fermuarını açmak üzereydim ki “Onun için daha sonra çok vaktimiz olacak,” dedi. Ne kadar çabuk rahatladığımı gördün. Onun yerine suratıma oturmaya ne dersin?”

Yatağa uzandı ben de üzerine çömeldim. Yüzüm karyolamın başına dönük bir şekilde yirmi dakika kadar ileri geri gittikten sonra orgazm oldum. Bir prezervatif alarak James'e taktım. Ve yine iki dakikada rahatladı.

Gülerek, “ton balıklı sandviçe ne dersin?” dedim. “Yani seni yemeğe çağırıp aç göndermek olmaz.”

Sandviçleri hazırladım ve mutfak masasına oturup yemeye başladık. Bana eşinin hafta sonu şehir dışında olacağını söyledi. “Eğer cumartesi akşamı işin yoksa fotoğraf makinemi getirip resimlerini çekebilirim,” dedi.

“Ayrıca bütün geceyi seninle geçirebilirim.”

“Bütün bir gece mi?” dedim alaylı bir ses tonuyla, “bunu kutlamalıyız, pasta almamı ister misin?”

“Pasta yerine bir fetiş kulübüne gitmeye ne dersin?” dedi. “Seni PVC kıyafetler içinde görmek için can atıyorum.”

Uzun mesafeli telefon seksi seanslarımız sırasında James'in izlemekten hoşlandığını öğrenmiştim. En büyük hayali bir fetiş kulübüne giderek oyun arkadaşlarının resimlerini çekmekti. Benimle tanışana kadar hayallerinin birçoğu hayal olarak kalmıştı. Eşinin böyle şeylere ilgisi yoktu. İçimden zaten James'i çok nadir görüyorum, bütün geceyi beraber geçireceksek eğlenebildiğim kadar eğlenmeliyim diye düşünüyordum. Ona Torture Garden'ı önerdim. Daha önce yine internetten tanıştığım bir adamla bir-iki defa gittiğim bir yerd. Adam dar plastik kıyafetler içinde korkunç görünüyordu. Bu tarz giysileri giymek hem yürek hem de güzel bir vücut gerektirir. Arkadaşım ikisine de sahip değildi ve o geceki fiyaskodan sonra onu bir daha görmedim.

James ise PVC kıyafetler içinde harika görünürdü. Ve izlemeyi ne kadar çok sevdiğini bildiğimden kıyafetlerimi giyip resimlerimi çekmesine izin vermenin ikimiz için de eğlenceli olacağını düşündüm. O arabasına binip eve döndü, ben de işe gittim.

Cumartesi akşamı James geldiğinde, arabanın bagajından iki koca bavul çıkardı. Yatak odama gittik ve James bavullardan bir sürü tripod, ışık, lens, ve fotoğraf makinesi çıkardı. James'in bu hâlini bir gören olsa, kesin Kate Moss'un *Vogue* dergisinin kapak resimlerini çekmeye hazırlandığını düşünürdü. Ama James'in çekeceği resimler benim çıplak resimlerimdi.

“Hazırlanman ne kadar sürer?” diye sordum. Fotoğrafçılığı ne kadar ciddiye aldığımı biliyordum ama o gece yapmamız gereken başka şeyler de vardı.

“Ama bu senin fotoğraf çekimin,” dedi. “Ne tür resimler çektirmek istersin?”

Ona yeni vücudumu güzel gösterecek, hafif erotik resimler çektirmek istediğimi söyledim. “Yani ileride çocuklar evden taşınınca duvara asmaktan çekinmeyeceğim türden.”

Bütün giysilerimi çıkararak yatağa uzandım, arada kendime dokunuyordum. Çıplak fotoğraflarımı çektirmek içindeki teşhirci ruhu canlandırmıştı. Bütün çekim boyunca çok tahrik olmuşum.

“Sana bu hizmetinin karşılığını nasıl vermemi istersin?” diye sordum.

Cevap olarak fotoğraf makinesini bıraktı, yatağa gelerek başını bacaklarımın arasına gömdü. Sonrasında da “işte şimdi ödeştik,” dedi.

Bir süre sonra Torture Garden’a gittik ve çiftler odasında bir sürü adamla beraber oldum. Sonunda James’in bütün fantezileri gerçek olmuştu.

Ertesi sabah kahvaltı ederken, “anlat bakalım, son görüşmemizden beri neler yaptın?” dedi. “Çok meşgul müydün?”

“Eğer merak ettiğin evde boş boş oturup oturmadığımsa, hayır oturmadım,” dedim. Ona Japon düğüm atma teknikleriyle ilgilenen ve sevişirken -biraz da pratik yapmak için- beni bağlamaktan hoşlanan Keith adındaki mimardan bahsettim. Ardından One Aldywyeh adlı otelde buluşup buhar odasında seviştiğim Graham adındaki grafik tasarımcısını anlattım.

James endişeli bir ses tonuyla cinsel yolla bulaşan hastalıklar için düzenli test yaptırıp yaptırmadığımı sordu. “Prezervatif kullandığınızı biliyorum ama her zaman için az da olsa hastalık kapma riskin var,” dedi. “Cinsel hayatının ne kadar hareketli olduğunu düşünürsek, bence bir kontrolden geçmende fayda var.”

Dedikleri beni rahatsız etmemişti. Hatta çok haklı olduğunu düşünüyordum. Ardından benden sakladığı bir şey mi var acaba diye düşündüm. Yirmili yaşlarımdan beri - o zamanlar çıktığım İtalyan bir kuaför, son buluşmamızdan birkaç hafta sonra beni arayıp “Suzanna, sana bunu söylemek istemezdim ama bende bel soğukluğu varmış” diyene kadar hiç bu tarz bir test yaptırmamıştım.

James’e “sana bir şey mi bulaştırdım?” diye sordum.

“En son ne zaman test yaptırdın?”

“Ben mi? Altı hafta kadar önce. Temizim” dedi. “Sadece son görüşmemizden beri çok kişiyle yatmışsın. Lütfen beni yanlış anlama,” dedi.

O an paranoyakça bir korkuya kapıldım ve ertesi sabah gerekli yerlere telefon ederek bana en yakın kliniğin Edgware yolunun üzerinde Paddington’daki St. Mary’s kliniği olduğunu öğrendim.

Küçük oğlumu orada dünyaya getirmiştım ve hatırladığım kadarıyla soluk sarı duvarları ve yoğun hastahane kokusuyla oldukça kasvetli bir yerdi.

Sekreterimi arayarak doktor randevum olduğunu söyledim. Çocukları okula bıraktım ve hastahaneye

gittim. Saat dokuzda orada olmama rağmen bekleme odası doluydu ve içeride insan ırkının her türünün temsilcisi vardı.

Üniversite öğrencileri, fahişe oldukları her hallerinden belli kadınlar, Doğu Avrupa'dan gelmiş göçmenler ve birkaç tane her hallerinden buraya ait olmadıklarını düşünen menopoz sonrası kadın.

Duvardaki posterlerden birinde "Gaysiniz ve yalnız mısınız?" yazıyordu. "Bu çarşamba genç gayler toplantımıza katılın." Bir başkası "gençler için cinsel yolla bulaşan hastalıklar kliniği. Her salı randevusuz 10:00-13:00," diyordu. Raflardaki broşürlerde her türlü hastalığa dair bilgi veriliyordu: Mantar, herpes, hepatit C, AIDS, bel soğukluğu, frengi. Bu broşürleri hazırlayan grafik tasarımcıların çoktan köşeyi dönmüş olduklarını düşündüm.

Kova biçiminde, oldukça rahatsız plastik bir sandalyeye oturdum. Üzerimde ince siyah-beyaz çizgili *Paul Smith* eteğim, topuklu *Baldinini* ayakkabılarım ve pembe *Thomas Pink* bluzum vardı. Hastahane için biraz fazla şık kaçmış olabileceğimi düşündüm. İçimden, bu kadar berbat bir yer olduğunu bilsem eşofmanlarımla gelirdim diye düşündüm.

Doktorla görüşebilmek için tam altı saat beklemem gerekti.

Bu gibi kliniklerde doktorların yaptığı ilk şey, -doğal olarak- cinsel hayatınızı sormak olur.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, oldukça yakışıklı bir adam olan doktor, "En son ne zaman seks yaptınız?" diye sordu.

Ona geçen hafta sonu yattığım iki adamdan bahsettim. Ardından neler yaptığımıza dair bir sürü soru cevaplamam gerekti.

"Oral seks?"

"Evet."

"Cinsel İlişki?"

"Evet."

"Anal seks?"

"Evet."

"Prezervatif kullandınız mı?"

"Evet."

"Bu kişiler sürekli partneriniz mi?"

"Hayır."

"Peki daha önce?"

Ben de ona bir önceki hafta beraber olduğum iki adamı anlattım.

"Düzenli olarak görüştüğünüz kişiler mi?"

“Hayır.”

“Oral seks?”

“Evet.”

“Cinsel İlişki?”

“Evet.”

“Anal seks?”

“Evet.”

“Prezervatif?”

“Evet.”

Ardından iki hafta öncesini sordu ve yine aynı cevabı aldı.

“Çalışıyor musunuz?” diye sordu.

“Evet.”

Bana son iki ayda kaç kişiyle beraber olduğumu sorduğunda, tam sayıyı hatırlayamadığım için yuvarlak bir rakam söyledim.

“Bu durumda sizi hızlı programa alabiliriz,” dedi.

Bana hemen şahsi bir doktor ayarlanacaktı ve her geldiğimde onunla görüşecektim.

“Harika,” dedim. Bir daha altı saat boyunca sıradan seks düşkününü insanlarla beklememe gerek kalmayacaktı.

Kanımı alırken, “Sadece birkaç form doldurmanız gerek,” dedi.

“Haftada ortalama kaç müşteriniz oluyor?”

Bir anda neler olup bittiğini fark ettim. “Bana çalışıp çalışmadığımı sorduğunuzda aslında fahişe olup olmadığımı soruyordunuz, değil mi?” dedim.

“Evet.”

“Ah, ben ‘işiniz var mı’ dediğinizi sanmıştım.”

Kuru bir sesle “Hayır,” dedi.

“Ah o zaman cevabım hayır çalışmıyorum, yani tabii ki çalışıyorum da - bir halkla ilişkiler firmasında yöneticiyim- ama çalışmıyorum yani sizin kastettiğiniz manada.

“Anladım.”

“Peki bu artık bu hızlı programa katılamayacağım anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi başını sallayarak, “üzgünüm ama katılamazsınız.”

Eve dönerken, artık işe gitmek için çok geçti, belki de gerçekten en iyisi tek eşlilik diye düşünüyordum. Boşandığımdan beri önüme gelenle yatabilme özgürlüğüm artık çok da heyecan vermiyordu. Boşanmamın üzerinden geçen altı ay boyunca yattığım adamları hatırlamaya çalıştım. Çoğu düzenli bir ilişki yaşamak istemeyeceğim adamlardı. Gerçekten hoşuma gidenler ise -aksiyon adamım gibi- bir ilişki için müsait değillerdi.

Artık nehrin güneyinde yaşayan adamlarla buluşma ayarlamaya çalışmaktan yoruldu. Üyesi olduğum hiçbir internet sitesi mahalleye göre arama yapmama olanak vermiyordu ve ben kuzeyde yaşadığım için buluşmaya gitmem, hele ki trafiğin yoğun olduğu günlerde en az iki saati buluyordu. İhtiyacım olan, bana yakın oturan, hoş bir erkek arkadaşı -ciddi bir ilişki olmasına gerek yoktu- sürekliliği olması ve eğlenceli olması yeterliydi.

Hâlâ gazeteye verdiğim ilanlardan kalan henüz tanışmadığım bir sürü adam vardı - hepsinin isimlerini ve telefon numaralarını liste hâlinde mutfaktaki panoma asmıştım. İsimlerin yanına şifreli bir takım açıklamalar da yazmıştım ama artık kimin kim olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. “Greg vergi avukatı, Avustralyalı 1.90, zayıf Earl’s Court” Artık bu listeye bir yere varmama imkân yoktu. Hemen yeni bir plan yaptım. Hazırladığım yeni ilanda bir gecelik eğlence değil, düzenli bir ilişki istediğimin anlaşılmasını istiyordum.

Ayrıca artık daha geniş bir kitleye ulaşmam gerekiyordu. Zaten çoktan *Nerve*’e üye olan, Londra’da yaşayan ve benim yaşlarımda olan adamların neredeyse hepsiyle yatmıştım. Artık oradan da bir şey çıkmayacağını biliyordum. Ben de çok yönlü bir kampanya başlatarak *Time Out*, *The Evening Standard*, *The Guardian* ve *Independent*’a ilanlar yolladım. Aynı zamanda *DatingDirect.com* ve *Match.com*’a da üye oldum. Nasılsa üyelik bedavaydı, denemekten bir şey çıkmazdı.

“Seksi, zeki, komik, Londra’da yaşayan Amerikalı medyacı hatun, 41 yaşında, hafta sonları düzenli olarak görüşebileceği yakışıklı, başarılı, komik birini arıyor.”

Birkaç hafta içinde yüzden çok cevap gelmişti ben de eleme sürecine başladım. John, East End’de yaşayan bir taksiciydi. Çalışma saatleri rahattı ama annesiyle birlikte yaşıyordu; Max, Amerikalı bir bankacıydı, beni hafta sonları göremezdi -eşi problem çıkarabilirdi- ama ‘eğlenmek’ için arada kaçıp beni görebilirdi; Patrick, ışık tasarımcısıydı eşiyle anlaşmalı olduklarını ve çok eşli bir hayat sürdüklerini söylüyordu ayrıca pazarları mutfakta gazete okurken eşinin yatak odasında başka adamlarla sevişmesini dinlemekten ne kadar zevk aldığını anlatan uzun bir mesaj yazmıştı; Chris, Lanchester’lı bir fotoğrafçıydı ve seyahat sorunu yoktu. Bir an için sanki *The Guardian*’ın medya sayfasına iş ilanı vermiş gibi hissettim.

Belki bana yardımcı olacak bir insan kaynakları uzmanım olsa her şey daha kolay olabilirdi. Başvuru yapanları o değerlendirebilirdi. Cevapları okumak, mesajları dinlemek, telefon numaralarını not etmek, oldukça yorucu bir işti.

Git gide daha çok kabaran isim listesine baktıkça nereden başlayacağıma bir türlü karar vermiyordum. Listeyi alfabetik olarak mı -mesela Aaron’dan Zahid’e kadar- yoksa meslek, oturduğu yer ya da hobilere göre mi yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yirmili yaşlarımdan sonlarını hatırladım. Evlendiğim zamanı hatırladım. O zamanlar listemdeki tek isim David’inkiydi. Zaman ne kadar çabuk geçiyor.

Bir marangozdan mı yoksa bir bankacıdan mı daha iyi sevgili olurdu? Vergi avukatıyla tanışmalı

myıydım? İleride bir gün işime yarayabilirdi. Cevaplayanlardan biri City’de çalıştığını söylüyordu. Daha önce hiç City’de çalışan biriyle beraber olmamıştım. İşin aslına bakarsak, daha önce hiç çok parası olan biriyle beraber olmamıştım. Bu hoş bir değişiklik olabilir diye düşündüm. Ardından kendi kendime “Sen medya sektöründe çalışan bir kadınsın. Bence daha yaratıcı olabilirsin,” dedim. İşte o anda listeyi yaş grubuna göre düzenlemeye karar verdim.

Elimde o kadar çok olasılık vardı ki, farklı yaş gruplarının ne tür avantajları olabileceğini düşünmeye başladım. Genç adamlarla bütün gece sevişebilirdim ama yaşça daha büyük olanlar kadar entel ve deneyimli olmazlardı. Yaşça büyük olanların ise hep bir geçmişi olurdu: Eski eşler, çocuklar, ve bunların doğal bir sonucu olarak bir sürü borç.

Arada otuzlu yaşlarda adamlar da vardı ama çoğu ya kendilerine bir eş arıyorlardı ya da kafayı kariyer yapmakla bozmuşlardı. Daha önce böyle bir ilişkiyi denemiş ve kaybeden taraf ben olmuşum.

Böylece her nesilden adamla yatmaya karar verdim. Yirmili yaşlar, otuzlu yaşlar, kırklı yaşlar. Sınırı ellili yaşlar olarak belirledim. Yüz kırışıklıkları ve yedek lastikler çok ilgimi çekmiyordu; ancak zamanı gelince düşüneceğim türden şeylerdi bunlar.

Her nesilden bir kişiyle birbirini takip eden üç gün boyunca çıkacak ve yaşadıklarım sonucu hangi yaş grubunu seçeceğime karar verecektim.

İlk seçimim Tom’du. Tom *Nerve’de* tanıştığım, otuz iki yaşında bir internet bağımlısıydı. Onu seçmişim çünkü:

Bana beş kilometre mesafede oturuyordu

Pahalı, eski model arabalara düşküdü. Bu özelliklerin onu çok ilgi çekici kıldığını düşündüm. Resminden, ince yapılı, üçgen vücutlu, sarışın, beyaz tenli biri olduğu anlaşılıyordu.

Queenspark’ta ikimizin de evine aynı uzaklıkta bir bar’da buluşmaya karar verdik.

Aynı resminde görüldüğü gibiydi ama beklediğimden daha ufak tefekti ve teninin beyazlığının sebebinin -aynı Frank gibi- bilgisayar önünde gereğinden fazla vakit geçirmek olduğu belliydi.

Bana çok itici gelmemişti ama çekici geldiği de söylenemezdi. İki kadeh içkiden sonra ise gözüme öncekinden daha hoş görünmeye başlamıştı. Bir anda kendimi onunla sevişirken hayal etmeye başladım.

“Evime gelip nasıl bir yer olduğunu görmek ister misin” dedi. “Çok büyük sayılmaz ama.” Bir an için acaba sadece evinden mi bahsediyor? diye düşündüm. “Olur, hadi gidelim.”

Tom’un evi bulduğumuz bara üç dakikalık mesafedeydi. Küçücük, dar bir evdi ve evi bir arkadaşıyla paylaşıyordu. Yatak odasında çift kişilik bir yatak ve herhangi bir elektronik mağazasında görülebilecek bir sürü cihaz vardı: Monitörler, mikserler, pikaplar ve bir sürü kablo.

Fazlasıyla dağınıktı ve ben dağınıklıktan hiç hoşlanmam. Pantolonundaki kabarıklığı fark ettiğimde içimden bir geceye mahsus olmak üzere dağınıklığa katlanabilirim diye düşündüm.

Yatakta bir süre yuvarlandık. Tom hiç de evi gibi küçük değildi ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Uzun zamandan beri ilk defa, beraber olduğum bir adam ilk beş dakika içerisinde

rahatlamamıştı. Ona prezervatifi takarak üzerine çıktım ve ben orgazm olana kadar inmedim. Ardından da rahatlamasını sağladım.

Nerve'den tanıştığım birçok adam gibi Tom da seks yapmayı seviyordu ve bu konuda oldukça başarılıydı.

Bilgisayar tutkunu tipler genelde şişman kızlarla çıkarlar. Birini bulabildikleri için o kadar mutludurlar ki, daha en baştan beraber oldukları kadını mutlu etmeyi öğrenirler ve bir ömür boyu ona bağlı kalabilirler. Neden bahsettiğimi iyi biliyorum. Bir zamanlar ben de o şişman kızlardan biriydim. Üstelik sivilcelerim de vardı. Bu tür adamlarla beraberken eğer bütün o bilgisayar, hard disc ve RAM konuşmalarından sağ çıkarsanız, sizi hemen kabul ederler, tabi siz de onları.

İstesem Tom'un bütün gece seks yapabileceğini biliyordum. Hiç bencil değildi. Bu sebeptendir ki, arkadaşım Emily sadece bu tip adamlarla çıkar. Bir süre Tom'un dağınık yatağında uzandık. Gece yarısı- barda buluştuktan dört saat kadar sonra- yanından ayrıldım. Ona ertesi gün çalışacağımı ve dinlenmiş olmak istediğimi söyledim “Çok güzel vakit geçirdim,” dedim. Beni uzun uzun öptü ve “ben de çok güzel vakit geçirdim,” dedi. “Hafta sonuna doğru aramaya çalışırım.”

Tom'un - yani perşembe akşamı randevumun numarasını sakladım- hem bana yakın oturuyordu hem de belki zayıf bir anımda sevişmek istersem arayabileceğimi düşündüm. Tom beni hiç aramadı.

Cuma akşamı randevum beklediğimden çok farklı çıktı. O geceyi, birkaç hafta önce gerçek dünyada tanıştığım orta yaşlı, yakışıklı ve sofistike bir Fransız'la geçirmeyi planlıyordum.

Arkadaşım Michelle'in kırk beşinci yaş günü partisine gitmiştim. St. Martin's otelindeki, büyük loş bir odadan ibaret olan ve sadece üyelerin girebildiği Light Bar'daydık. Michelle kapıdaki görevlilerden birini tanıyordu ve o gün doğum günü olduğu için içeri girmeyi başarmıştık. *Mojito* içiyor ve her zaman olduğu gibi erkeklerden bahsediyorduk.

“Artık kendine gerçek bir erkek arkadaş bulmalısın Suzanne,” dedi. Bu önüne gelenle yatıp kalkman iyi bir şey değil. Yakında adın çıkacak, insanlar arkandan konuşacak. Ses tonu yargılayıcıydı.

“Hangi insanlar,” diye sordum.

Sorumu geçiştirdi.

“Ben çok eğleniyorum,” dedim. “Erkek arkadaşımı zamanı geldiğinde, yani ben istediğim zaman bulurum.” Tam o sırada yanımda oturmakta olan yakışıklı adamı fark ettim. Bizi dinlediği belliydi, en azından ‘önüne gelenle yatmak’ sözcükleri üzerine kulak kesilmiş olmalıydı.

Koyu bir Fransız aksanıyla, “demek günlük ilişkilerden hoşlanıyorsun,” dedi.

“Bazen,” dedim. “Doğru insanla.”

Michelle dik dik bana bakıyordu.

Adam kendisini Philippe olarak tanıttı ve Paris'teki grup seks kulüplerinden birine gidip gitmediğimi sordu. Gitmediğimi söyledim.

Ona biraz daha yakından baktım. Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamdı. Masanın üzerindeki mumların ışığı saçlarındaki gri telleri parlatıyordu. Yeni kırk yaşına bastığını söyledi.

“Kırk yaşında biri için oldukça iyi görünüyorsun,” dedim. İltifat etmiyordum. “Sigara ve alkol kullanmadığın içindir,” dedi. “Tek kötü alışkanlığım kadınlardır.”

Bir anda çok ilgimi çekmeye başlamıştı.

“Kadınlara bayılırım,” dedi. “Özellikle genç olanlara.”

Benim o kategoride olmadığım aşıkardı.

“Peki bu genç kadınlarla nerede tanışıyorsun?” diye sordum.

Benim hayatta gitmeyeceğim, içeride sürekli kendilerine bakacak para babası peşinde koşan zayıf modellerin takıldığı birkaç bar adı söyledi. Yenilgiyi kabullenmişim.

“İstersen bir ara görüşebiliriz,” dedi.

“Genç kadınlardan hoşlandığını sanıyordum,” dedim.

“Bence beraber güzel vakit geçirebiliriz.”

“Bence de,” dedim ve ona numaramı verdim.

Michelle “Bu benim doğum günü partim, senin değil,” dedi.

Önce şaka yapıyor sandım ama hiç de öyle görünmüyordu.

Fransız Jigolom ertesi gün aradı ve o hafta sonu buluşmak ve ‘güzel vakit geçirmek’ üzere plan yaptık. Birkaç gün sonra evime geldi. Öpüştük ve doğrudan odama gittik. Ne sohbet ettik ne de başka bir şey. Philippe kendini tamamıyla olaya kaptırmıştı ve o sırada yapmak istediği tek şey ben orgazm olana kadar başını bacaklarımın arasında tutmaktı. Hiç itiraz etmedim. Üzerinde boxer şortu vardı ve tahrik olduğunu görebiliyordum. “Sıra sende,” dedim. “Başka zaman,” dedi. “Senin gibi bir kadın çabuk sıkılır. Sonrası için bir şeyler kalsın istiyorum. Her seferinde azar azar olmalı ki beni tekrar görmek iste.”

Beni çok yanlış yorumlamıştı. Ben aperitifimin, ana yemeğimin ve tatlımın aynı anda servis edilmesini isterim. Ama Philippe hem bir sinema yıldızı kadar yakışıklıydı hem de karşılıksız beni mutlu etmeye hazırdı. Böyle adamlar her zaman ikinci bir buluşmaya hak ederler.

Bir sonraki cuma Soho House’da buluşmaya karar verdik. Buluşmaya giderken bu akşam bana ne yapacak acaba diye düşünüyordum. Önceki gece Tom’la beraberdim. Cuma akşamı randevumun bir önceki kadar iyi olup olmayacağını merak ediyordum.

Bara vardığımda Philippe çoktan barda oturmuş soda içiyordu. O gece üzerimde mini *Burberry* etek, siyah bir süveter ve topuklu *Patrick Cox* ayakkabılarım vardı. Barmenden votka portakal istedim ve bara dayandım. Tam o sırada Philippe’in telefonu çaldı. O da cevaplamak için dışarı çıktı. Geri geldiğinde “Suzanne,” dedi. “Haberler kötü. Sevgilim benim evimdeymiş.” Kız arkadaşının kendi evinin anahtarlarını kaybettiğini ve geceyi onda geçireceğini söyledi. Kız eve ne zaman geleceğini soruyordu.

“Bu bütün planlarımızı altüst etti,” dedim. “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi. “Söz telafi edeceğim.” İki yanağıma da birer öpücük kondurarak yanımdan ayrıldı.

İşte bu yüzden orta yaşlı adamlarla çıkmak istemiyorum diye düşündüm. Arka planda hep biri vardır. O anda listemdeki bütün kırk yaş ve üstü adamları silmeye karar verdim.

Saat on bir olmuştu ve etrafıma bakınca ileride birkaç ay önce yattığım bakımsız bir evi ve korkunç çarşafı olan dergi editörü Lance’i gördüm. Eve yalnız dönmek istemiyordum.

“Selam Lance. Bu gece ne yapıyorsun?”

“Bu gece mi?”

“Evet, bu gece.”

“Yarın sabah erkenden büyük annemi ziyarete gideceğim Suzanne. Bu gece bana gelemezsin.”

“Şu nevresim takımlarını alan büyük annen mi?” dedim.

Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ben de herhangi bir açıklama yapmadım.

“Peki. Hoşça kal,” diyerek barın öbür tarafına, tanıdık başka bir yüze doğru yürüdüm. Üzerinde keten bir pantolon, beyaz bir *Katherine Hamnet* gömlek ve bol süet bir blazer vardı. Bana Johnny Depp’i hatırlatıyordu, yani Johnny Depp’in kırklarında ve on kilo almış halini.

Adı Daniel’dı ve onu Soho House’da çok sık görürdüm, yani buranın müdavimlerinden. Benim burada olup da onun gelmediği hiç görülmemişti. Aslında daha önce iki kere tanışmıştık. İlkinde barda güzel ama pis kokan Patrick’le duruyordum, o da arkadaşına kız arkadaşını ihmal ettiği için fırça atıyordu. İşte o arkadaşı Daniel’dı.

İkinci tanışmamızın da öyle çok hatırlanacak bir tarafı yoktu. Bir kadın dergisinin editörlüğünü yapan arkadaşım Gill’le barda oturuyorduk ve Daniel yanımda duruyordu. Gill ve ben çok yakın sayılmazdık ama birçok ortak yönümüz vardı. Çocuklarımız bir ara aynı kreşe gitmişlerdi ve eski eşi benim seksenli yıllardan tanıdığım bir bar işletmecisiydi. Ayrıca ikimizde kırklı yaşlarda seksi medyacı hatunlardık ve uzun süredir kız kıza içip sarhoş olacağımız ve dedikodu yapacağımız bu gecenin planını yapmıştık. Ama o gece bar o kadar kalabalıktı ki, sürekli tanıdık insanlarla karşılaşılıyorduk. İki kişilik grubumuz kısa sürede dörde çıktı. Gill yıllardır görmediği eski bir erkek arkadaşıyla sohbet ediyordu ben de Daniel’a konuşuyordum.

“Romanımın ilk paragrafını okumak ister misin?” dedi. “Şu ana kadar yazdığım en iyi paragraf.” Ardından plak kılıfına benzeyen bir çantadan en az iki yüz sayfalık bir tomar kağıt çıkararak barın üzerine koydu. Cevap vermeme fırsat vermemişti. Yorgun bir yüzü ve insanda sık sık günlük kıyafetleriyle uyuyan bir insan izlenimini bırakan bir hâli vardı. Bir türlü Bohem mi, alkolik mi yoksa her ikisi mi karar veremiyordum. Ne tür bir roman yazarı kitabını çantasında taşır ki? Gill ve ben konuşmamıza ara vererek, Daniel’ın ilk paragrafını yüksek sesle okumasını dinledik:

“İsa çarmıha gerildiğinde benim yaşımdaydı. Keşke babasından daha iyi bir avukat tutsaydı. Yaptığı en büyük hata buydu. Babası mahkemeye bile gelmedi. Belli ki yapacak daha mühim işleri vardı.”

Haklıydı, hiç de fena bir başlangıç değildi. Ama o gece, ne yeni bir arkadaş edinmek ne de bir yabancıyla yazdıkları hakkında konuşmak istiyordum. Ayrıca bu yabancıнын çok sarhoş olduğu belliydi. Gözleri sarı ve donuktu. Benimle tanışmak için sarf ettiği sözcükler garip bir şekilde züppelik ve umutsuzluk doluydu. Hiç de çekici bir adam değildi.

“Haklısın,” dedim. “Hiç de fena bir paragraf değil.” Ve ona arkamı döndüm.

Gill bana bakışlarıyla “dikkat et deli olabilir,” demeye çalışıyordu. Ki Gill, Daniel’la iki çift laf etmiş değildi. Daniel hemen taktik değiştirerek “güzel popo,” dedi. İçimden tabi güzel, 6500 egzersiz hareketi ve üç senelik spordan sonra izin ver de güzel olsun. “Teşekkürler,” dedim ve yine arkamı döndüm. Bardan ayrıldı. İşte bu da ikinci tanışmamızdı.

Üçüncü görüşmemizin daha iyi gitmesini umuyordum. O geceki skorum Philippe ve Lance’dan sonra iki sıfırdı. Saat gece yarısını geçiyordu ve Daniel duvara yaslanmış dururken hiç de fena görünmüyordu. Onun (ya da bir başkasının) beni reddetme ihtimalinin olmadığını bildiğimden, doğrudan konuya girdim.

“Benimle yatmak ister misin?”

Onu duvara yaslayarak uzun ve sert bir şekilde öptüm. Ağzında *Stella Artois* ve *Hamlet* puro tadı vardı.

“Tabi ki,” dedi ve eteğimi herkesin göreceği bir şekilde kaldırarak, yüksek bariton sesiyle “bu gece eve götürdüğüm parçaya bakın,” dedi.

Taksiyle bana gittik. Daniel artık çalışmadığı için Somerset’te ailesiyle birlikte yaşıyordu. Eğer bu gece onu ben davet etmiş olmasam, kesin başka bir hatun onu eve götürürdü. Saat üç gibi evime varmıştık, içeri girer girmez Daniel sehpanın üzerine bir sıra kokain koyup burnuna çekti. Ben kokain kullanmıyordum. O kokainini çekerken ben de bir yandan onu izliyor, bir yandan da üzerimdekileri çıkarıyordum. Çırılçıplak soyunup koltuğa oturdum. Artık kokaini bırakıp benimle ilgilenmesini istiyordum.

Koltuğa uzandım, başımı kolluklardan birine dayadım ve bacaklarımı araladım ve ona baktım. Bir türlü sertleşemiyordu. Yeniden kokainin başına dönmüştü. Ardından bacaklarımın arasına daldı, arada sırada kafasını kaldırıyor ve bana romanından bahsediyordu. O gece ilişkiye girmek istiyordum ama o kadar kokainden sonra bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Ve Daniel’in oral seksten ne kadar hoşlandığını fark ettim.

Bana neredeyse iki saat boyunca oral seks yaptıktan sonra “tamam, artık durabilirsin,” dedim. Bıraksam devam ederdi. En azından bunu yapıyor, bu gece tam bir zaman kaybı olmadı diye düşündüm.

“*Hasta, milyon dolarlık adam*’ filmini izledin mi?” dedi. “Yani adam dünyayı falan kurtarıyor ama sonra çok kötü hasta oluyor. Yataktan kalkmaya hâli yok. Grip. Bulaşıcı olabilir.”

O kadar çok kokain çekmişti ki sabah yediye kadar uyumadık. Gece yarısından itibaren ya konuşuyor ya da seks yapıyordu. Ondan gerçekten hoşlandığımı fark ettim. Beni güldürebiliyordu. Yorgun olmama ve istediğim gibi sevişmemiş olmama rağmen uzun zamandan beri ilk defa kendimi bir erkeğin yanında bu kadar rahat hissediyordum. O gün saat 14:30 da onu yataktan attım ve

arkadaşlarla öğle yemeği yemek için Notting Hill'deki bir bara gittim. Yolda Daniel'ı metro istasyonuna bıraktım. "Bu hafta bir ara ararım," dedi. "Sorun değil," diye cevap verdim. "Ben o tarz kızlardan değilim. Böyle şeyler söylemek zorunda değilsin." Gülümsedi. Ben de arabamla uzaklaştım.

O gece deneyimime bıraktığım yerden, bu kez yirmili yaş grubundan biriyle devam ettim. Yirmi üç yaşlarında, yazar olmak isteyen Nick, Time Out'taki telesekreterime mesaj bırakmıştı. Ona benimle saat sekizde Soho House'da buluşmasını söyledim. İçeri girdiğimde Soho House'dakilerin hakkımda ne düşündüklerini merak ettim. Daha bir gece önce beni ve Daniel'ın sayesinde popomu, Daniel'la görmüşlerdi ve şimdi yirmi dört saat sonra yanımda oğlum olabilecek yaşta bir çocukla yine buradaydım.

Nick uzun boylu, yapılı, uzun sarı saçlarıyla Avustralyalı sörfçülere benzeyen bir tipti. İlk tanışmamızda telefon mesajlarıyla konuşmuştuk. Mesajlaşmanın yirmili yaşlardakilerin en gözde iletişim metodu olduğunu keşfetmiştim. Sadece altmış karakter ile çok şey söyleyebiliyorlardı.

"GERÇEK HAYATTA DA RESMİNDE OLDUĞUN KADAR SEKSİ MİSİN?" (47 karakter)

"RESİMDEKİNDEN ÇOK DAHA SEKSİYİM. NEDEN KENDİN GÖRÜP KARAR VERMİYORSUN?" (59 karakter)

"ŞU ANDA ÇOK MEŞGULÜM. BEN SENİ ARARIM." (30 karakter)

Klasik bir yan çizme durumuydu. Ama bir hafta sonra yeni bir mesaj attı.

"HÂLÂ GÖRÜŞMEK İSTİYOR MUSUN?"

Cevap olarak "EVET" yazdım ve işte yeniden Soho House'daydım.

Dinlenme odasındaki masalardan birine oturduk. Burası birkaç ay önce Patrick'in güzel mavi gözlerine dalıp, saçlarımı yaktığım yerdin. İki adamın arasında sadece beş yaş fark olmasına rağmen, herhangi bir ortak yönleri yoktu.

Patrick'in hareketleri ne kadar centilmense, -ne de olsa tam bir jigoloydu- Nick de o kadar gerginlikten ölmek üzereydi; sürekli etrafına bakınıyor, sanki her an biri gelip kimlik soracak ya da gitmesini isteyecekmiş gibi görünüyordu. Yetişkinlerin takıldığı bu kadar nezih bir ortamda bulunmaktan çok heyecan duyduğu belliydi.

Birbirimize söyleyecek çok şeyimiz yoktu ama çok hoş görünüyordu. Yirmili yaş grubu hakkında yaptığım çıkarım, işte bu adamlarla çıkmanın bütün anlamı bu diye düşündüm, bakmaya doyamıyorsun.

Bütün gece boyunca o konuştu. Bir internet şirketi için internet sitesi tasarladığını ve romanı yayınlanana kadar zaman öldürdüğünü anlattı. Bir menajeri vardı ama şu ana kadar kitabını basmak isteyen çıkmamıştı.

Bar neredeyse bomboştu. Cumartesi akşamları Soho House hep böyle olur. Ben de iki içkiden sonra bana gitmeyi teklif ettim. Elimdekini kontrol etmek istiyordum.

Yirmi üç yaşımdan beri hiç yirmi üç yaşında biriyle yatmamıştım. O gece, neredeyse yirmi yıl sonra, nedenini hatırladım. Doğrudan olaya giriyordu. Ne ön sevişme. Ne öpüşme, ne bir stil, hiçbir şey yoktu. Olan tek şey misyoner pozunda sıkıcı bir ileri geri gitme seansı. Yirmi yaş büyük adamlardan tek üstün tarafı ,rahatladıktan hemen sonra yeniden sertleşebilmesiydi.

Cumartesi gecesi randevum saat 12'de evime gelmişti ve saat bir de gitti.

Pazartesi sabahı, perşembe, cuma ve cumartesi beraber olduğum adamların artılarını ve eksilerini düşündüm. Hiçbiri mükemmel değildi ama kendi yaşımdan adamlarla çıkmanın en iyi olduğuna karar verdim. Hem bir iki çift laf edebiliyorduk hem de bir kadının yatakta ne isteyeceğini bilecek kadar deneyim sahibi oluyorlardı. Parasal açıdan karşılaştırıldığında, eğer ilk boşanmaları yüzünden parasız kalmamışlarsa, ekonomik olarak daha iyi durumdaydılar.

İstediğim bir milyoner değildi. Sadece hafta sonu benimle Prag'a gelebilecek ya da ilkbaharda beraber egzotik bir tatil geçirebileceğim biri olması yeterdi. En azından hesabı sürekli benim ödememi beklememesi gerekiyordu. Artık yapmam gereken tek şey böyle bir adam bulmaktı.

Derinlerde bir yerlerde Daniel'ın beni aramasını istiyordum.

Birlikte Yaşamak

Çarşamba akşamı, telefon çaldı. “Cep telefonumu buldun mu?” Arayan Daniel’ dı.

“Hayır.”

“Çocuklarından birinin saklamadığına emin misin?”

“Telefonun burada değil Daniel. Sırf bunun için mi aradın?”

“Hmm.”

“Cuma akşamı ne kadar iyi vakit geçirdiğini ve bunun ilk görüşte aşk olduğunu düşündüğünü söylemek için aramış olmayasın?”

“Hmm. Belki. Öyle düşünüyor olabilirim. Peki ya sen?”

“Ben eğer alkolik bir kokainman olmasaydın, her şeyin mükemmel olabileceğini düşünüyorum.” Bir hafta önce, bir kere sevişmiştik ama ben çoktan kafayı Daniel’a takmıştım.

Bir hafta sonra, anne ve babasıyla tanıştım. O da benimkilerle. Ve çocuklarımla.

Büyük oğlum Alfred, “Annemin bir sürü erkek arkadaşı var. Ve gaz çıkarınca ortalık çok pis kokar,” dediğinde, Daniel’ın testi geçtiğini anlamıştım.

Daniel, iki yorumu da “Evet biliyorum,” diye cevapladı.

“Ve bir sene sonra ayrılmış olacaksınız.”

Daniel “sorun değil,” dedi. “Çünkü öyle bile olsa, nerede yaşadığınızı biliyorum. İstedğim zaman gelip sizi bulabilirim.”

İlk birkaç hafta şehir dışına, Daniel’ın ailesini ziyarete gitmek gerçekten eğlenceliydi, ama bir süre sonra sıkılmaya başladı. Kır yaşamına pek düşkün olduğum söylenemez. Öyle ağaç, temiz hava, kuş falan da çok sevmem.

Bu ortamda hoşuma giden tek şey, kışın ortasında, şömüne önünde elimde bir kadeh *brandy* ile battaniye altına kıvrılmak ve yemeğimi başkasının pişirmesidir.

Daniel’ın yanıma taşınması fikrine direnebildiğim kadar direndim. Beraber yaşamak istemiyordum. Daha kocamdan kurtulalı altı ay olmuştu. Ve hâlâ kokain kullandığını biliyordum. Geceyi arkadaşlarıyla geçirdiği zamanlar (bazen arkadaşlarıyla kalıyordu, beni çok sıkılmak istemediğini söylüyordu)bana bütün gece uyumadığını söylerdi. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Kokain sohbetleri de zaten hep başımı şişirmiştir.

İki ay sonra, aman ne olursa olsun, taşınınsın yanıma olsun bitsin diye düşündüm. Bunun sebebi beraber yaşamak istememden çok sürekli ailesinin evine gidip gelmekten yorulmuş olmamdı.

Bir kız arkadaştan çok, melek rolünü üstlenmişim. Aynı David’i fakir hayatından kurtardığım ve Frank’in kasvetli yaşamına biraz renk getirmeye çalıştığım gibi, Daniel’ı da kurtarabileceğim çaresiz bir köpek yavrusu gibi görüyordum.

Evi yoktu. Kokain sorunu vardı. Alkol sorunu da. Ve aylardır işsizdi. Dört yıldızlı bir felaketti yani. Ona bir iş bulana ve hayatını yola koyana kadar benimle yaşayabileceğini söyledim. Bunu sürekli seks yapabileceğim için istemedim. Tamam bu iyi bir şeydi ama asıl amacım Daniel'in tekrar kendi ayakları üzerinde durabilmesini sağlamaktı.

Hayatım boyunca insanların bana ihtiyaç duymaları kendimi değerli hissetmeme sebep olmuştur. Bu yönümü fark eden ilk kişi Frank'di. Bir gün, bütün günümü Frank'e Londra'da iş arayarak geçirdikten sonra, bana bütün bunları yapmama gerek olmadığını, kendisinin de çalışma kanunlarını araştırabileceğini ve yanında olmamın ona yettiğini söylemişti. "Bencil ol Suzanne. Sen ne yapmak istiyorsan onu yap," demişti. "Kendinle ilgilen."

Dedikleri bir anda gözümü açmıştı. Hayatım boyunca bencil kelimesinin hep kötü bir anlamı olduğunu düşünmüştüm. Dönüp şöyle bir hayatıma baktığımda aslında hep aynı şeyleri yaşadığımı fark ettim. Birinci adım: Sorunları olan bir adam bulursun. İkinci adım: Ona bütün sevgini verip kendisini güvende hissetmesini sağlarsın.

Üçüncü adım: O hayatını düzene koyarken sen de bütün 'ben' duygunu kaybetmiş bir şekilde kendini berbat hissedersin. Frank söylediklerinde haklıydı. Sürekli başkalarını düşünmeyi ve her şeyi düzene koyabileceğimi düşünmeyi bırakmalıydım. Böyle bir sorunum olduğunu kabullenmek bile bir başlangıç sayılırdı.

Sorunumu kabullenmiştim ama işte yine aynı sürece Daniel ile başlamak üzereydim. Kimse mükemmel değildir. Bütün hayatını düzene koymak gibi gerçekleşmesi neredeyse imkânsız bir planı kendime iş edinmiştim. Bazen keşke halkla ilişkiler değil de hemşirelik okusaymışım diyorum.

İlişkimizin en başında anlaştığımız kurallardan biri, aynı odada olduğumuz sürece başkalarıyla yatmaya devam edebileceğimiz olmuştu. Gay arkadaşlarımdan hepsi monogaminin zaten gerçekçi bir şey olmadığından ve her ilişkinin başında bu tarz seks kuralları koymanın gerekliliğinden bahsetmişti.

Ben de bu düşünceden yola çıkarak Daniel'a ondan çok hoşlandığımı ve seks hayatımızın da harika olduğunu ama başka adamlarla yatmaktan vazgeçemeyeceğimi söyledim.

"Henüz ciddi bir ilişkiye hazır değilim Daniel," dedim. "Önümde eğlenmek için sadece bir iki yılım daha kaldı."

Beni anladığını söyledi. "Aynı odada olduğumuz sürece sorun yok," dedi. "Çünkü sana güvenmiyorum."

Tamam çok da harika bir anlaşma değildi. Kendi başıma olmayı tercih ederdim. Ama yine de bence makul bir uzlaşma yoluydu ve seks konusunda arkasından iş çevirmemi neden istemediğini anlayabiliyordum. Başkasına âşık olmamdan korkuyordu. İlişkimizin altıncı haftasında, mutfakta ona "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum Suzanne," dedi. Hissederek söylediğini biliyordum.

Daniel hayatı boyunca üçlü sevişmelere katılmıştı. Hatta bu konuda oldukça deneyimliydi. Yani benim yarı açık ilişki teklifimi sırf benim hatırım için kabul ettiği söylenemezdi. İlk üçlü deneyimimizi, anlaşmamızı yaptıktan kısa bir süre sonra yaşadık. Üçüncü kişi Baz adında Daniel'in Soho House'dan tanıdığı Hollandalı bir doktordu. Daha önce beraber üçlü deneyimleri olmuştu.

Üçümüz sohbet ederken Daniel bana dönüp “Baz hakkında ne düşünüyorsun,” diye sordu.

“Çok yakışıklı.”

“Onunla yatmak ister misin?”

“Tabi ki.”

Daniel da Baz’a dönüp “Bize gelip kız arkadaşım ile yatmak ister misin?” diye sordu.

Oturma odama giderek üçlü koltuğa oturduk, ben ortada oturuyordum. Üzerimde leopar desenli bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılar vardı. Külot giymemiştim. Daniel bu konuda hep ısrarcı davranırdı: “Kadınların anlamadığı tek şey, erkekleri seksi külotlardan çok hiç külot giyilmemesi tahrik eder.” Daniel bunu söyledikten sonra elbiselerimin altına hiç külot giymedim.

Bacaklarımı koltuğun önündeki sehpa uzattım. Baz ve Daniel birer şerit kokain çektiler. Ben de görebilecekleri şekilde bacaklarımı araladım.

Daniel, “Tam anlamıyla muhteşem değil mi?” diye sordu.

Baz, fermuarını açarak “Evet...harika,” dedi.

Daniel, “iddiaya girerim onun kadar iyi seks yapanı görmemişsindir,” dedi.

O sırada Baz zaten ne kadar iyi olduğumu kendisi birinci elden yaşıyordu.

Baz “bu gerçekten harika bir his,” dedi.

Ben de oldukça iyi vakit geçiriyordum. Espri yeteneğinin sıfır olması dışında Baz tam benim tipimdi: Sarışın, uzun boylu, yakışıklı ve atletik. Ama bir türlü benim yaptığım New York tarzı alaycı esprileri anlayamıyordu.

Önemli değildi. Sonuçta kendime yeni bir sevgili aramıyordum. O gece tek istediğim iki erkek tarafından beğenilmektir. Ben de istediğimi almıştım. Yatak odama çıkarak sabah üçe kadar eğlendik. Tam uyuyakalmak üzereyken Daniel, Baz’a, “Artık gitsen iyi olur,” dedi.

Daniel’a “bu ne demek şimdi?” demek istercesine baktım. Daniel da Baz’ın duyabileceği bir şekilde “Beraber uyumak fazla özel bir şey,” dedi.

Ertesi sabah Daniel sürekli önceki geceden bahsediyordu. Ben ise çoktan unutmuşum bile. Üzerinde durulacak kadar unutulmaz bir deneyim değildi benim için.

Benim için hep böyle olmuştur. Seks sadece sekstir. Tamam, bowling oynamaktan ya da arkadaşlarla mangal yapmaktan daha eğlencelidir ama sekse hiçbir zaman diğer kadınlar gibi fazla anlam yüklememiştir. Seks benim için sadece zaman öldürmenin bir yoludur.

Belki bunun sebebi uzun süredir seks yapıyor olmam. Gençken, bizimle yatan her adama potansiyel koca gözüyle bakarız. Adamların çoğunun sadece seks peşinde olduklarını anlamam uzun zamanımı aldı. Artık ben de onlar gibi düşünüyorum.

Daniel, Baz'dan bahsederken, bir partide tanıştığım yarı zamanlı fahişe olarak çalışan bir kadının söyledikleri aklıma geldi. Bana işini yapabilmesinin tek yolunun adamlar kapıdan çıkar çıkmaz onları unutmak olduğunu söylemişti. Ve aylar sonra birinin arayıp adını bile söylemeden “naber nasılsın?” dedikleri zaman yaşadığı şaşkınlıktan bahsetti.

Adamların hepsinin unutulmaz olduklarını düşünmeleri garip geliyordu.

Daniel, “ne geceydi ama!” dedi. “Baz oldukça yakışıklı, değil mi?”

“Evet, yakışıklı sayılır. Ama sıkıcı biraz”

“Ama ondan hoşlandın, değil mi?”

“Hoşlanmak mı? Evet sanırım hoşlandım. İyi birine benziyor.”

Bir anda bunun sıradan bir seks sonrası sohbeti olmadığını fark ettim. “Baksana, bir sorun mu var? Baz sıkıcı Hollandalı bir doktor, tamam mı. Hepsi bu kadar.”

Önceki geceyi detaylarıyla tartışmaya niyetim yoktu. “Kıskandın mı yoksa?”

Ve Daniel beni çok şaşırtan bir şey söyledi, “Kıskanmak hoşuma gidiyor.”

“Çok garipsin,” dedim ve kahvaltı hazırladım.

Daniel'in gerçekten de çok karmaşık bir kişiliği vardı. Başlarda televizyon ve gazete muhabiri olarak ün yapmıştı ve bir gün her şeyden sıkılarak, kimsenin basmak istemeyeceği bir roman yazmak üzere İspanya'ya yerleşmişti.

Londra'ya geri döndüğünde artık kimse onun kim olduğunu hatırlamıyordu. Piyasada yeni insanlar vardı. İnternet her şeyi ele geçirmişti ve kimse internetten anlamayan, daha e-posta göndermesini bile bilmeyen alkolik bir kokainmanla çalışmak istemiyordu.

Birkaç sene içerisinde bütün endüstri değişmiş ama o aynı kalmıştı. Daniel modası geçmiş zamana ait bir gazeteciydi. Uzmanlığı ekonomi gazeteciliğiydi ve anlattığına göre onun zamanında gazeteciler haberlerinin yarısını City barları'nda öğle aralarında konuştukları iş adamlarından öğrendikleri üzerine yaparlardı. “Seksenlerde City'de gazeteci olan herkesin karaciğerleri mahvolmuştur,” dedi. Sanki *Ford Fiesta* kullanmak kadar olağan bir şeyden bahsediyormuş gibiydi.

Bir yazar için kelimeleri kağıda dökülebilmek önemlidir ama sözlü olarak her zaman aynı başarıyı elde edemeyebilirler. Daniel'in ise harika bir hikâye anlatma yeteneği vardı. Hatta kendisi Soho House'un daimi hikâyecisiydi. Birçok kez bana kasvetli bir Aralık akşamında Rufus Sewel'la Soho House'un dinlenme odasında otururken, ağır bir Galli aksanıyla birinin “Sipariş alacak kimse yok mu” dediğini duyduklarını ve döndüklerinde karşılarında Tom Jones'u gördüklerini anlatmıştı. Söylediğine göre, ona kendilerine katılmasını teklif etmişler ve gecenin sonunda Rufus, Tom Jones Galler milli marşını, ve kendi şarkılarından birkaçını söylerken ona piyanoda eşlik etmişlerdi.

Daniel da oturmuş onları izlemişti. Bu hikâyeye inanmalı mıyım yoksa inanmamalı mıyım hiç bilemedim. O güne kadar, Soho House'da kimsenin piyano çaldığını görmemişim. Ama Daniel hikâyesinin doğru olduğuna yemin ediyordu ve büyük ihtimalle gerçek olmamasına rağmen çok güzel bir hikâyeydi.

Ve çok seksiydi. Bıyığıyla ve omuz hizasındaki dalgalı kahverengi saçlarıyla eski zamanlardaki silahşorları hatırlatıyordu. Kocaman omuzları ve bir şekilde onda kötü durmayan kocaman bir göbeği vardı. O benim Rönesans adamımdı; iyi bir aşçı, istekli bir temizlikçiydi, aynı zamanda tamir işlerinden de biraz anlıyordu, bahçeyle uğraşmaya bayılıyordu ve en önemlisi sürekli benimle sevişmek istiyordu. Çocuklar üst katta *gameboylarıyla* oynarken, benimle mutfak masasının üzerinde sevişirdi. İki yüz sene önce doğmuş olsa kesin Lord Byron'ın en yakın arkadaşı olurdu.

Ayrıca çocuklarla da arası iyiydi. Oğullarım ona bayılıyorlardı ama Daniel hep kendini maço olarak tanımlıyordu. Yumuşak herhangi bir yönü yoktu. Heteroseksüelliği öyle bir boyuttaydı ki poposuna dokunmama bile izin vermezdi “Sadece gayler o yoldan gider,” derdi. Ama kendisinin her gece benim yolumdan gitmeye hiçbir itirazı yoktu.

İkimiz kelimenin tam anlamıyla korkunç bir ikiliydik. Boşanmamı takip eden aylarda avcılık yeteneğimi iyice geliştirmiştım ve artık bir ortağım vardı. Cuma akşamları Soho House'a gider; barın yanına kurulurduk. Barın önü o kadar kalabalık olurdu ki, insanlar yanımızdan geçerken bir şekilde sürtünerek geçmek zorunda kalırlardı. Bu sayede insanlarla tanışırdık ve gecenin sonunda

Daniel “neden bizimle eve gelip kız arkadaşımınla sevişmiyorsun?” derdi.

Daniel'ın Soho House'da kadınlar arasında iyi bir şöhreti vardı. Hepsi gelip merhaba derdi. İçimden bunun sebebinin Daniel'ın tekniği olduğunu düşünürdüm.

İlişki yaşadığım adamlar arasında tipim olmayan tek kişi Daniel'dı. Uzun boylu değildi, sarışın değildi, çıktığım diğer adamlar gibi ince değildi ama yatakta beraber yatarken bana sarılırdı ve kocaman, güçlü kollarının arasında kendimi güvende hissederdim. Bu benim için yeni bir duyguydu.

Önceki ilişkilerimde hep şişman taraf ben olmuşum ve gecenin bir yarısı yatakta hızlıca dönüp yanımdakini ezme korkusu yaşamamadan uyumak harika bir duyguydu. Hoşlandığım erkekler genelde hep nazik hatta feminen tipler olmuştur. Ama Daniel geleneksel anlamda tam bir erkekti. Bira içerdi, rugby izlerdi ve akşam saat 8'de televizyonun önünde uyuyakalırdı. Bir de çok horlardı.

İlişki için doğru insan olup olmadığı konusunda şüphelerim olsa da, çok güçlü yanları da vardı. Çocuklarımı seviyordu. Hep kendi çocukları olsun istemişti ve benimkilerle tanıştığında, sanki gerçekten onun da çocuklarıymış gibi onlarla ilgili tüm kontrolü ona bıraktım. Okuldan geldiğinde çocukları otobüs durağından alır (hatırlayabildiği zamanlarda), onları rugby izlemeye bara götürür ve arka bahçede onlarla top oynardı.

Çocuklar ona bayılıyorlardı ama aynı zamanda biraz da korkuyorlardı. Bir keresinde büyük oğluma ödevlerini yapmasını söylediğimde, bana kendi işime bakmamı söylemişti ve Daniel bir yumruğu havada Alfred'i üst kata kadar kovalamıştı. Çocuklarımı hiçbir zaman döveceğini düşünmedim ama o olaydan sonra yumruğunu havada görmek bile benim oğlanlara yetmişti. Evde çocuklarla ilgilenen ve bana da yardımcı olan bir adamın olması güzeldi. Yemekleri çoğu zaman Daniel hazırlardı. Ben de bu sayede kendimi mutfak işçisi gibi hissetmiyordum. Kokain kullanmasına, işsiz olmasına, sigara içmesine, kilolu olmasına ve biraz da kafadan çatlak olmasına rağmen onunla beraber olmaktan mutluydum. İçimden, en azından eğlenceli biri ve yemek yapmasını biliyor diye düşünüyordum.

Hâlâ iş bulmamış olması canımı sıkırsa da, beni en çok rahatsız eden şey hiçbir şey yazmıyor olmasıydı. İkinci tanışmamızda bana kitabının ilk paragrafını okuduğunda, içimden en azından

hayalleri var diye düşünmüştüm. Bir hafta sonu, Somerset'te ailesiyle otururken, babası gururla bana artık eskilikten sararmış bir gazete parçası göstermişti. Bu Daniel'in beş yıl önce *Sunday Business* gazetesi için yazdığı bir köşe yazısıydı. Bana gösterecek daha yeni bir yazının olmamasının çok acıklı bir durum olduğunu düşündüm.

Belli ki Daniel bir zamanlar ailenin parlak çocuğuydu. Yazacağı şeyleri not edebilmek için arka cebinde sürekli bir not defteri taşırdı ama beraber olduğumuz sürece deftere sadece iki şey yazdığını gördüm: Alışveriş listesi ve banka yöneticilerine hesap limitini arttırmaları için mektup.

İçimden belki ilham gelmiyordur diye düşünüyordum. Neden yazmadığına dair bir sürü sebep ileri sürebiliyordu. "Artık bütün gazete editörleri yirmi beş yaşında. Onlar ne bilir ki."

Beraber altı ay yaşadıkdan sonra, bu durum iyice canımı sıkmaya başladı. Madem o kadar harika bir yazardı, bu kadar zekiymi, neden oturup bir şeyler yazmıyordu? Sonuçta yazarlık belki de pahalı cihazlar ya da bir ofis gerektirmeyen tek meslekti, parası olmayan biri için en uygun işti.

İşten yorgun argın geldiğim bir akşam Daniel'a "neden yazmıyorsun?" diye sordum. "Tanıştığımızdan beri, bir yazını bile yayınlattığını görmedim. Sorun nedir? İhtiyacın olan tek şey kağıt, kalem."

"Sorun şu ki," dedi. Artık bedavaya yazacak yaşı geçtim, yeni bir yazı daha üzerine uğraşıp reddedilmek istemiyorum. Bana para vermedikleri sürece yazamam."

Aslında konuşmamız gereken şey arasının bozuk olduğu editörlerle barışması için nasıl bir strateji geliştireceğimizdi ya da ona yapabileceği yeni bir şey bulmalıydık. Alkol ve uyuşturucu sorunu ve kendini beğenmişliği yüzünden gazetelerin neredeyse hiçbirinde iş bulamaz hâle gelmişti.

Böylece çok monoton bir hayat yaşamaya başladık. Daniel benimle sevişiyor, arada çocukları hizaya getiriyor ve haftanın birkaç günü yemek pişiriyordu. Bunların dışında pek bir şey yaptığı söylenemezdi. Akşam yemeğinden sonra onu ya yatakta kıyafetleriyle uyurken ya da koltuğun üzerinde sızmış şekilde bulurdum.

Çoğu zaman cuma gecesi eğlencemiz ben onu uykusundan uyandıramadığım için iptal olurdu. Birkaç kez bu şekilde yaşadıkdan sonra pes ettim. Yine de Daniel'in uyumadığı zamanlar bol bol seks yapıyorduk.

Başlarda seksin sıklığı ve kalitesi başımı döndürmüştü. Daniel tam bir profesyoneldi ve beraber gittiğimiz bir tatilde öğrendim ki fazlasıyla pratik yapma imkânı olmuştu.

Costa Brava'da kumsalda yatıyorduk. Bütün masrafları benim karşıladığım iki haftalık bir tatile çıkmıştık. Bütün sabahı sevişerek geçirmiştik. Önce ailesinin yazlığının yatak odasında, ardından bahçede, son olarak da oturma odasındaki koltukta. Hava bir anda soğuduğu için üzerimize havlu sermiş konuşuyorduk. Ona, "söyle bakalım bugüne kadar kaç kadınla beraber oldun?" diye sordum. "Hayatının amacı seks yapmak gibi geliyor bana."

"Bilmem," dedi. "Herhalde bir-iki bin."

"Bir-iki bin mi?"

"Sayıya grup seks dahil mi?"

“Evet grup seks sayıya dâhil.”

“O zaman, bir düşünüyüm. On dört yaşımdan beri seks yapıyorum. Otuzlu yaşlarım boyunca bir dört sene kadar her hafta beş farklı kadınla beraber olduğum bir dönem olmuştu... Yani kaç yapıyor?”

“Elli iki çarpı beş, çarpı dört.”

“Yani?”

“Bin civarı.”

“Tamam, belki çoğu zaman aynı seferde iki kadın ya da aynı gün içinde iki kadınla beraber olduğumu düşünürsek, ki bu hesaba yirmili yaşlarımı katmıyorum. Yani sanırım iki bin-iki bin beş yüz civarı.”

“Çok yüksek bir rakam,” dedim. Bir anda kendimi bakire gibi hissetmeye başlamıştım.

İşte bu yüzden artık normal seksin ilgisini çok çekmediğini söyledi. Kırk yılda bir benimle normal yoldan sevişiyordu.

Yapmayı en sevdiği şey *cunnilingus*'tu. Uzun süre bu benim için bir sorun olmadı. Ama aynı şeyi altı ay boyunca her gün yaptıktan sonra, değişiklik istemeye başladım. Asıl istediğim sıradan bir sevişmeydi.

Bir sabah, Daniel'in yanında uzanmış, bir kere daha anal seks yaparsak bağıracağım diye düşünüyordum. Ve bağırdım da. “Neden benimle doğru dürüst sevişmiyorsun?”

Uykulu bir şekilde bana bakarak “bir gün bunu soracağını biliyordum,” dedi. “Sıkıcı geliyor, başka sebebi yok.”

“Ama ben sıkıcı bulmuyorum!”

Kısa bir süre sonra, ona çok sıkıcı gelen şekilde ilişkiye girebilmek ve ilişki sırasında sertliğini korumak için *Viagra* kullanmaya başladı. barda bulunduğu bir uyuşturucu satıcısından birkaç tane alır eve gelip 100 mg.lık tableti ikiye bölerdi. 50 mg. iki gün etkisini korurdu. Ama ne zaman ve nerede sertleşeceğini bilmediğini söylerdi.

Tam arabaya binmiş süpermarkete giderken bir anda “Sanırım eve dönsek iyi olur,” derdi ve pantolonunun önündeki kabarıklığı gösterirdi.

“Yiyecek almamız lazım. Geçmesi için bir şey yapamaz mısınız?”

“Korkarım bu kontrolüm dışında bir şey Suzanne.”

Böylece ben de arabayı geri dönerdim. Eve gidip iki saat boyunca sevişirdik. Gençlik yıllarımda kız arkadaşlarımdan erkekler hakkında konuşurken dediklerini hatırlardım.

Arkadaşım Debbie beni bu konuda eğitmişti. “Kontrol edemiyorlar, anlıyor musun?” diye açıklamıştı. “Ortada hiç sebep yokken sertleşebilirler ve sertleştiklerinde boşalmaları gerekir. Yoksa çok ağrır.”

Bütün o yıllar boyunca seks yaptığım zamanlarda onları ağrıdan kurtaracak bir hizmet vermekte

olduğumu düşünürdüm. Ve hâlâ onca sene geçmiş olmasına rağmen, istese bile Daniel'ın ereksiyonunu kontrol edemeyeceğini, sadece işine gelmediğini idrak edemiyordum.

İlişkimizin ilk altı ayı balayı dönemimizdi. Hâlâ Daniel'ın iş aradığına ve bu fakirlik devresinin çok yakında sona ereceğine inanıyordum. Elinde not defteriyle dolaşiyor, bir sürü notlar alıyor ve editörlerle görüşmeler yaptığını söylüyordu. Eve maddi olarak katkıda bulunmamasına rağmen, en azından çabaladığını görüyordum.

Kokaini bırakmıştı ve alkol ve sigarayı da azaltacağına söz vermişti. Bu arada, her sabah seks yapıyordum. Oğullarım onun varlığından hoşnuttu ve akşamları eve geldiğimde oğullarımı mutfak masasında sakın sakın oturmuş, bir yandan ödevlerini yaparken, bir yandan da Daniel'ın onlar için hazırladığı sandviçleri yerken buluyordum.

Berberliğimizin altıncı ayında ve bana taşındıktan dört ay kadar sonra, çocuklar New York'un kuzeyindeki bir yaz kampına gittiler. Böylelikle Daniel ve ben bir ay boyunca baş başa kalmıştık. Haftada birkaç kez Soho House'a gidiyor, evde kaldığımız zamanlarda arkadaşlarımızı yemeğe çağırıyorduk.

Yine evde verdiğimiz bir akşam yemeğinden sonra, Daniel'ın eski bir arkadaşı olan bir film yapımcısı beni mutfakta bir kenara çekerek, "Daniel seninle karşılaştığı için çok mutluyum," dedi. "Bir ara kötü dağıtmıştı ama belli ki sen onu toparlamışsın. Daniel'ı hiç bu kadar sağlıklı görmemiştim. Sırrın ne?"

"Her gün seks yapıyoruz."

Film yapımcısı sigarasından derin bir nefes çekince, Daniel'ın bütün kötü alışkanlıkları arasında beni en rahatsız edenin bu olduğunu fark ettim. Sigara içmesi beni deli ediyordu.

Sigara içmeyi yirmi yedi yaşında, David'in ultimatomu üzerine bırakmıştım "Ya ben ya da sigara. Seçim senin," demişti. Sigarayı bırakarak hem sevgilimi elimde tutacağımı hem de biriktirdiğim parayla her ay iki çift ayakkabı alabileceğimi fark ettikten sonra çok zorlanmamıştım. Daniel ise *Hamlet* purolarına derinden bağlıydı.

Sigara içmeyi çok seviyordu ve bırakması için ne kadar yalvardıysam da başarılı olamamıştım. Sadece benim yanımda içmeyeceğine söz vermişti.

Kırk ikinci doğum günümde Daniel, "bana hiç iş yapmadığımı söylüyorsun. Bu bahçe adı verdiğin yeri bir de ben düzenledikten sonra gör," dedi. Dikmek üzere birçok çiçek almıştı. Aynı zamanda yıllardır büyüdüğünde kaleci olma hayalleri kuran ve her gün antrenman yapmasına rağmen topu tutmak için sürekli aynı köşeye düşerek toprağı mahveden oğlumun, kalesinin olduğu yeri çapalayarak ve gübreleyerek ufak bir bahçe haline getirdi.

David işini bitirdiğinde bahçem gerçekten de çok güzel olmuştu ama asıl hediyemi hâlâ almamıştım: O gün sigarayı bırakacaktı.

O akşam beraber yemek yemek için çocuklarla beraber annelere gitmiştik. Daniel kendini iyi hissetmediğini söyleyerek evde kalmıştı. Ama dönerken Daniel'ı bir barın önünde elinde sigarayla gördüm. Korna çalarak el salladım, o da el salladı ve sigarasını attı.

Bu olay bütün sınırlarımı ayağa kaldırmıştı. Hışımınla eve girdim. Daniel'a küfürler ederek, bir

bavula sığabildiği kadar eşyasını doldurmaya başladım. Çocuklar korku içinde odalarına sinmişlerdi. Bavulu arabama kadar sürükledim, bara geri döndüm ve bavulu Daniel'in ayaklarının dibine attım.

“Doğum günümde sigarayı bırakacağına söz vermiştin ve bir gün bile dayanamadın,” dedim. “Buraya kadar. Artık sabrım taşı. Eşyaların burada. Anahtarlarımı geri ver.”

Ceketinin cebinden anahtarları alıp bana verirken şok olduğu belliydi. Arkamı dönerek arabama bindim.

İki saat sonra, -bana sakinleşmem için gereken zamanı tanıdıktan sonra- kapımdaydı. “Hadi Suz, kapıyı aç. Üşüyorum.”

Camdan “defol,” diye bağırdım. “Bu kez ciddiym. Kendine geceyi geçirecek başka bir yer bul.”

“Dur bir dakika, bana bütün eşyalarımı vermemişsin,” dedi. Ve benden siyah kazağıyla kahverengi ayakkabılarını vermemi istedi. “Camdan uzatabilirsin, sonra giderim.”

Kazağı ve ayakkabıları buldum. Kapıyı açar açmaz Daniel içeri girdi ve koşarak doğrudan arka bahçeye gitti. O gün diktiği bütün çiçekleri yerlerinden sökerek yan komşumun bahçesine attı.

“Evimden çık,” diye bağırdım. “Polisi arıyorum.” Üst katta çocukların ağladıklarını duyuyordum.”Git!” dedim. “Şaka yapmıyorum.”

Daniel hâlâ bahçede önüne gelen her şeye tekmeler savuruyordu. Telefonu alarak 999'u çevirdim ve bağırarak “Az önce evime bir adam girdi. Lütfen hemen birini gönderin,” dedim.

Beş dakika içinde evimin önü devriye arabası dolmuştu. Kısa süre içinde yanlarına Daniel'i de alarak gittiler. İçimden, en azından geceyi geçirebileceği bir yer var diye düşündüm.

Ertesi gün önceki gece olanları hatırladığımda, işlediği suçun ciddiyetini bir kez daha düşündüm. Sırf sigara içtiği için geceyi bir hücrede geçirmesi bana gereğinden fazla ağır bir ceza gibi gelmeye başlamıştı.

Ertesi gün Daniel'in kardeşi Trevor'un dairesine giderek kalan eşyalarını bıraktım. Ondan Daniel'a artık kendisine kalacak başka bir yer bulması gerektiğini söylemesini rica ettim.

“Sabrının ne zaman taşacağını hepimiz merakla bekliyorduk,” dedi. “Tam bir baş belasıdır.” Trevor bana Daniel'in bütün kız arkadaşlarının eninde sonunda Daniel'i terk ettiklerini anlattı. “Çok iyi bir yalancıdır,” dedi. “Sana içkiyi bıraktığını söyler ve sen arkamı döner dönmez sarhoş olana kadar içer,” dedi.

“Hiçbir zaman sigarayı bırakmayı düşünmedi Suzanne. Büyük ihtimalle sana duymak istediğin şeyleri söyledi. Alışkanlıklarının hiçbirini bırakmayacak. Bırakamaz.”

Birkaç gün sonra Daniel eve geldi ve çenesiyle içeri girmeyi başardı. “O geceki performansın muhteşemdi,” dedi.

Ona hâlâ kızgındım ve ciddi durmaya çalıştıysam da gülmekten kendimi alamadım.

“Gerçekten çok inandırıcıydın,” dedi. “Daha önce seni hiç o kadar kızgın görmemiştim.”

“Bana sigarayı bırakacağını söylemiştin. Doğum günü hediyem bu olacaktı. Ne hediye ama!”

“Sigara içmeyi seviyorum, ne diyebilirim ki?” dedi. “Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Hoş bence beni hapse gönderdiğin için asıl senin özür dilemen gerek ama.”

“Özür dilemeye hiç niyetim yok,” dedim.

Geri dönebilir miyim? Bu sefer gerçekten elimden geleni yapacağım. Gerçekten çok üzgünüm,” dedi. “Ve seni gerçekten çok seviyorum. Sen bugüne kadar gerçekten sevdiğim tek kadın olabilirsin. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Bana sadece birkaç ay izin ver. Kendimi toparlayacağım. Baktın hâlâ yürütemiyoruz, o zaman taşınırım. Söz veriyorum.

“Tamam,” dedim. “İki ayın var.”

Rio'nun Yeri'ne Dönüş

Böylece Daniel daha birkaç hafta önce ayaklarının önüne fırlattığım bavuluyla birlikte yeniden yanıma taşındı. Bavullarını boşaltıp giysilerini gardırobuma asarken içimden, neden ona hazır daha bavulunu boşaltmamışken gitmesini söylemiyorum ki diye düşündüm. Ama hiçbir şey demedim.

Sanırım kendimi suçlu hissediyordum. Bütün yaptıklarına rağmen, Daniel yardıma muhtaçtı ve içimden bir ses bana daha önce çok kez söylediği şeyin -benden başka hiçbir şeyi olmadığı- doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım. Aynı zamanda hislerimin değişmesinden dolayı da suçluluk duyuyordum.

Belki de çocuklarım için evde bir erkeğin olmasının, olmamasından daha iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. (her ne kadar adam işsiz bir alkolik ve sigara tiryakisi olsa da.) Ayrıca ilişkimizin yürümeyeceğinden emin olsam da, Daniel'a alışmıştım. Sonuçta ilişkimizin bu safhasında belli bir zaman dilimi üzerinde anlamıştık, sonrasında yeniden özgür olacaktım. İçimden en azından bu süre içerisinde sürekli seks yapabileceğim diye düşündüm.

Bu noktada on aydır beraberdik ve benim ayarladığım birkaç tek seferlik yazı dışında herhangi bir şey yazmamıştı. Gazetecilikten para kazanamayacağı belli olmuştu. Aynı on sene önce David işsizlik maaşıyla geçinirken yaptığım gibi, Daniel'ın da CV'sini yeniden yazdım. David kısa bir süre içinde harika bir iş bulmuştu; Daniel'a da aynısının olmasını bekliyordum.

“Ama yazarlıktan başka ne yapabilirim hiç bir fikrim yok,” diye karşı çıktı. “Benim işim bu. Ben bir yazarım.”

İçimden “evet gerçekten de harika alışveriş listeleri kaleme alıyorsun,” demek geldiyse de, “Hadi ama hemen yenilgiyi kabul etme,” dedim. “Eminim yapabileceğin bir sürü şey vardır.” Anlaştığımız iki aylık süre altıya çıkıvermişti ve bu süre içerisinde Daniel'a yapabileceği o kadar çok iş bulmuştum ki bir ara acaba bu alanda yeni bir iş mi kursam diye düşünmeye bile başlamıştım.

Bir gün elimde liste “Hack Ltd.'e ne dersin, İngiltere genelindeki gazetelere halkla ilişkilerle ilgili haber hazırlayan bir yazarlık ajansı?” diye sordum. “Ya da erkekler için nezaket okulu'na? Erkeklerle kadınları etkilemenin yolları üzerine atölye çalışması sunuyorlar. Yani sonuçta sen bu konuda otorite sayılabilecek kadar çok kadınla yatmışsın. Peki ya şeffaf camlara ne dersin? Herkesin pencerelerini temizletmeye ihtiyacı vardır. Senin nasıl bir röntgenci olduğunu hesaba katarsak, alacağın paranın yanında görebileceklerini de bonus olarak görebilirsin.”

Daniel bu üç işte de -ve daha birçoğunda- gerçekten çalıştı. Her seferinde büyük bir hevesle çalışmaya başlıyor, daha bir aya kalmadan ayrılıyordu. “Bu iş, bir şeye benzemiyor. Bu işte para kazanmamın imkânı yok.”

Bir yaşam koçu edasıyla “Her işin piyasada yer edinebilmesi için zamana ihtiyacı vardır,” dedim. Dilimin ucuna gelen klişe lafları söylememek için kendimi zor tutarak. “Bir gecede milyoner olmayı bekleyemezsin,” dedim.

Hiçbir işte birkaç haftadan çok çalışacak sabra ve azme sahip değildi. Sonra bir gün işten eve geldiğimde bana “Harika bir iş buldum!” dedi. Şirketlere video hizmeti satan bir yer ve verdikleri komisyon oldukça yüksek. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, daha ilk aydan on iki bin bile

kazanabilirim.”

İçimden, ona destek olmalıyım dedim. Belki de ihtiyacı olan şey ben karışmadan kendi istediği bir iş bulmaktır diye düşündüm. Daniel bu satış işinde sadece üç hafta çalıştı. Üst üste sürekli izin aldığı için işten çıkarıldı. İşin ilk dört günü zaten hastalandığı için gidememişti. Aslına bakarsanız Daniel çok sık hastalanıyordu. Grip olur ve herkes gibi iki üç günde iyileşmek yerine üç hafta boyunca yataktan kalkamazdı. Ve sürekli kendini yorgun hissediyordu.

Sigarayı hâlâ bırakmamıştı ve nefesi ekşi kokuyordu. Tanıştığımızdan beri on kilo almıştı. Göbeği gözle görülebilecek şekilde büyümüştü. Berbat bir hâldeydi.

Ama hâlâ çekiciliğini koruyordu. Bir pazar günü, öğleden sonra yakınlardaki bir bara gitmiştik. Güneşli, harika bir gündü, üzerimde yeşil mini elbisem vardı.

Barın karşısındaki kaldırımında ufacık yere hiç zorlanmadan park etmeyi başarmıştım. Diğer arabalarla aramda ancak 5 santim vardı. Barın önündeki masalarda oturan birkaç genç Avustralyalı adam dikkatle park etmemi izliyordu. Belli ki bir kadının bu kadar ustalıkla park etmesi onları şaşırtmıştı. Bir anda alkışlamaya ve bağırmağa başladılar, “Yürü be kızım!”

Bara girmek için yanlarından geçerken biri “harika park ettin,” dedi.

Daniel da “Eğer park etmesinin harika olduğunu düşünüyorsan, bir de elbisesinin altındakini görmelisin; külot giymiyor,” dedi.

Daniel’a çocukça güldüler ve bizi masalarına davet ettiler. Bütün öğleden sonrayı bu grupla geçirdik.

Avustralyalı çocuklarla birkaç bira içtik. Ardından içlerinden birinin evine gittik. Mark adındaki Daniel’a kokain çekmeyi teklif etti.

Daniel bana dönerek “senin için bir sakıncası var mı?” dedi. Bana altı ay önce bıraktığını söylemişti.

“Sen bilirsin,” dedim. “Birazdan gitmeyi düşünüyorum.”

Hem sarhoştum hem de artık iyice sıkılmıştım. Ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar, yarı yaşındaki Avustralyalı çocuklarla takılmak istemiyordum. Üstelik onlar da gittikçe daha çok kafayı buluyorlardı ve şimdiden alkolden daha sert şeylere geçmişlerdi bile.

Daniel, aralarında en yakışıklı olanına bakarak “kız arkadaşımınla sevişmek ister misin?” dedi.

Çocuk “gerçekten mi?” diye cevap verdi.

Daniel’ın verdiği cevabı duyamadım, arabama binerek eve döndüm.

Daniel benden birkaç saat sonra, saat on bir sularında tek başına eve geldi. Geldiğinde televizyon izliyordum, o da gelip yanıma oturdu. Beraber ot içtik ve koltukta öpüşmeye başladık. Saat üç gibi Daniel’ın telefonu çaldı. Arayan Mark’dı.

Daniel’ın “tabi ki, sadece oturmuş televizyon izliyoruz ve ot içiyoruz,” dediğini duydum. “Birkaç dakikaya görüşürüz.”

On dakika sonra kapı çaldı. Beraber ot içtik. Ardından Mark fermuarını açarak “kız arkadaşına tattırmamın bir mahzuru var mı?” diye sordu.

Daniel “Seni neden davet ettim sanıyorsun?” diye cevapladı.

Mark’ın organı en az yirmi santim civarındaydı. Daha önce bu kadar büyüğünü görmemiştim.

Biz Mark’la beraberken Daniel’in Mark’a baktığını görebiliyordum. Daniel koltuğun önünde, yerde oturuyordu. Bir süre sonra ona baktığımda gözleri kapalıydı, uyuyakalmış gibiydi. Ama o kadar kokain çektikten sonra bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Belli ki rahatsız olmuştu. Üçlü seks seanslarımızda ortamdaki ilgi çeken adam o olduğunda zevk alırdı; kontrolün hep kendisinde olmasını istiyordu.

Sıkıcı Baz’la yaşadığımız ilk deneyimden sonra, Daniel’in kendini sürekli diğer adamlarla karşılaştırdığını fark etmiştim. Birkaç saat sonra Mark gittiğinde kendimi üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Sürekli sert kalmasını sağlamaya çalışmaktan yorulmuşum, ama itiraf etmeliyim ki sertleştiği zamanlarda gerçek üstü bir şeydi.

Ertesi sabah Daniel’a “dün gece ne oldu sana?” diye sordum. Bütün öğleden sonra adamlardan birini eve getirebilmek için uğraştın, sonunda istediğin oldu, bu sefer de kıskançlığın tuttu. Bütün gece uyuyor numarası yaptın.”

“O sirk kaçkını kılıklı herifle çok eğleniyor gibiydiniz,” dedi. Herif, herhangi bir sirkte ucube olarak kendine kolaylıkla iş bulabilir.”

“Amacımızın bu olduğunu sanıyordum Daniel, eğlenmek. O sadece Avustralyalı bir çocuk.” “Eğer bununla başa çıkamıyorsan, bu tarz ilişkileri bırakmamız daha iyi olur ve eğer benim başka erkeklerle yatmamdan hoşlanmıyorsan, bunu söylemen gerekir.”

Tam o sırada Daniel’in cep telefonu çaldı. Mark telefon numaramı öğrenmek için arıyordu.

Daniel’in “ Hayır Mark, üzgünüm dostum, telefon numarasını alamazsın,” dediğini duydum.

Mark’dan sonra bir daha kimseyle üçlü seks yapmadık. Daniel için eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Kısa bir süre sonra ben de artık Daniel’in benim için eğlenceli olmaktan çıktığını fark ettim. İlk tanıştığımızda günde en az üç kez sevişirdik ama artık *Viagra* almasına rağmen haftada ancak bir kez seks yapıyorduk. Çoğu gece yorgun olduğunu söylüyordu.

Yalan söylemediğini biliyordum. Gitgide artan bir sıklıkla, akşam saat altı gibi eve geldiğimde, onu televizyonun önündeki koltukta uyurken buluyordum. İlişkimiz benim için her geçen gün daha sıkıcı bir hâle geliyordu. Sonunda, bu adamın hayatını düzene sokmamın imkânsız olduğunu kabullenmişim.

Sonraki birkaç hafta boyunca onu evimden ve hayatımdan çıkarmanın yollarını aradım. “Bak,” dedim. “Artık seni sevmiyorum. İki aylık anlaşma süremiz dolalı çok oldu ve hâlâ değişen bir şey yok. Artık evimden çıkmamı istiyorum.” Onun da beni sevmekten vazgeçmesini sağlamak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben de onu aldatmaya başladım.

Sadece on dakika kaldı. Saate bakıyorum, 12:50. Saat 1’de evrak çantamı ve ceketimi alarak,

sarışın, güzel ve heavy metal düşkününü sekreterime, “şehirde bir toplantım var. İki saate dönerim,” diyorum.

Birkaç dakika sonra, şehir trafiğinden kurtulmuş bir şekilde, soyunma odasında üzerimdekileri çıkarıyorum. Rio'nun Yeri'ndeyim.

Jakuzide çıplak iki siyahi adam var. Fokurdayan su, vücutlarının büyük kısmını örtse de, içlerinden birinin oldukça kilolu olduğunu fark ediyorum. Bu hâliyle bana, gülen Buda heykellerini hatırlatıyor. Fokurdamakta olan su bile gıdısını ve sarkmış kollarını gizleyemiyor.

Diğeri ise ince, kaslı ve çok seksi. Dazlak, tıraşlı bacak kasları ve biçimli bir göğsü var. Gözleri büyük ve koyu, yüzünde ise dostça bir ifade var. Onu daha yakından görebilmek için jakuziye yaklaşıyorum. Gözlük takmadığım için gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak istiyorum. Hayır yanılmamışım, gerçekten de çok seksi bir adam. Havlumu çıkararak, çıplak bir şekilde jakuziye giriyorum. Aradığımı buldum.

Buhar odalarında insanlar bazen çok da arkadaşça davranmayabiliyor. Sebep bazen zevk meselesi olabilir. Tipim değilsin yaklaşma ya da sahiplenici bir tutum içerisinde olabilirler. Burası bizim, yaklaşma! Altı kişilik jakuziye yayılan ne adamlar gördüm, yanlarına yaklaşmak neredeyse imkânsızdır. Bence yaptıkları kabalıktan başka bir şey değil.

Şansıma bugünküler çok cana yakın görünüyorlar. Yoksa yakışıklı olanla konuşmak için akla kararı seçmem gerekebilirdi.

Kilolu olan, “Buraya çarşambaları geldiğini sanıyordum,” dedi.

“Evet ama bu çarşamba ofiste işlerim vardı,” dedim “Ayrıca diğer günler de geliyorum.”

Birkaç dakika sonra gülen Bu da beni yakışıklı arkadaşıyla baş başa bırakarak saunaya gitti. Bu seksi adamı rahatlama odalarından birine atabilmem için önümde bir saatten biraz fazla zamanım vardı. Tam karşısına gelecek şekilde yerimi değiştiriyorum.

“Ben Sam,” diyor.

“Suzanne.”

“Memnun oldum Suzanne. Seni daha önce burada görmemiştim.”

Arkadaşının da dediği gibi “genelde çarşamba öğle saatlerinde gelirim. İlk kez cuma günü geliyorum.”

Anlamlı bir şekilde gözlerinin içine bakarak, “artık daha sık gelmeyi düşünüyorum,” diyorum. Bir süre ne iş yaptığımızdan bahsediyoruz. O kadar tatlı ve rahat ki, ondan hemen hoşlanıyorum. Biraz daha havadan sudan konuştuktan sonra, “üst kata çıkmaya ne dersin?” diyorum.

“Gerçekten mi? Tabi ki.”

Şaşırır mı benziyor belki de bu kadar açık sözlü olmamı beklemiyordu. Sonunda planım gerçekleşmek üzere.

İnsanlara ne istediğinizi söylemek her zaman işe yarar. Annemin de hep dediği gibi, ‘ağlamayan

‘çocuğa meme vermezler.’ Tabi annem bu deyişini genelde normal bir ortamda, mesela restoranda garsondan fazladan ekmek isterken falan kullanır. Ama bir şekilde annemin bu öğretilerini kendi ihtiyaçlarıma uydurmayı başardım. Seks yapmak için sadece bir saatin varsa, havadan sudan konuşmak zaman kaybından başka bir şey değildir.

Rio’nun Yeri’ne ilk kez, bir yıl kadar önce Daniel’la, Daniel’in doğum gününde gelmişim. Ona hediye olarak ne istediğini sorduğumda “bir sürü yabancıyla seks yapmak istiyorum. Ayarlarsan sevinirim,” demişti.

Heidi Fleiss olmadığım için, ne yapacağımı bilmiyordum. Sonradan, aklıma kız arkadaşlarımla eğlence olsun diye katıldığımız erotik bir sergiden aldığım broşür geldi. Hâlâ mutfağımdaki panoda, çocukların ders programlarının arkasında duruyordu. Broşürü atmamamın sebebi, üzerindeki küçük harflerle yazılmış ‘çifflere özel geceler’ yazısı olmuştu. Açık açık yazmasa da asıl anlatılmak istenenin, eş değiştirme geceleri olduğu belliydi. Evime zaten çok yakın mesafede olduğundan ve meraktan uğramaya karar verdik. Ortam hoşumuza gitmese bile, en azından değişiklik olacağını düşünmüştük. Daniel’a eğer Rio’nun Yeri’ni beğenmezse, eve dönebileceğimizi ve onu memnun edecek bir şeyler ayarlayacağıma söz vermişim.

İlk gidişimizde eş değiştirme partisinin nerede olduğunu hemen anlayamadık. Barda yirmi dakika oturduktan ve jakuzide haşlanmakta olan insanları izledikten sonra, bir çiftin arkadaki bir kapının zilini çalarak üst kata çıktıklarını fark ettik. Hippi kılıklı, sakallı bir adama üst katta ne olduğunu sorduğumuzda “oo, oraya çıkmak için fazlasıyla özgür düşünceli olmanız gerek,” demişti. Bizim de duymak istediğimiz buydu zaten.

İki kat çıkıp, rahatlama odalarını da geçtikten sonra, kendimizi kalabalık bir grup seksi partisinin ortasında bulduk. İçeride yirmi kadar kişi farklı pozisyonlarda sevişiyorlardı. Duvarlara yan yana koltuklar sıralanmıştı.

Eş değiştirme kulüpleri gerçekten de insan ırkının her grubuna hitap eden yerlerdir. Metroda işe giderken, aynı kompartımanda bulunan insanlarla sevişmeye benzetilebilir. İçeride her zaman güzel bir kız ve yakışıklı bir adam bulunur. Geri kalanı sıradan tiplerdir. Rio’nun Yeri aslında hayatın kendisi gibidir; tek farkı buradaki insanların, yabancılarla sevişmekten hoşlanan, belli şeyleri aşmış insanlar olmalarıdır.

Bu gibi kulüpler özellikle erkekler için tam bir cennettir. Çoğu, bu kadar çok kadınla seks yaptığı için mutludur. Kadınlar içinse durum genelde daha farklıdır. Adamın yakışıklı olmasını, iyi bir vücudunun olmasını ya da zeki olmasını isterler. Üçünün bir arada bulunduğu biriyle ise her şey harika olur; aksi taktirde yapılacak tek şey gözlerini kapayıp başkalarını hayal etmektir.

Rio’nun Yeri’nde geçirdiğimiz ilk gece, Daniel’in doğum gününde, harika göğüslü bir İspanyol kızla tanışmamız sonucunda gerçekleşmişti. O gece aynı zamanda Fransız bir kızla da tanışmıştık. Her ne kadar beceriksiz olsa da, sadece onu izlemek bile oldukça eğlenceliydi. O geceden sonra, altı ay boyunca her cumartesi oraya gittik. Ta ki bir gün ben Daniel’a jakuziden çıkmakta olan siyahi bir adamı gösterene kadar.

Daniel kızgın bir şekilde, “Eğer istediğin böyle biriyse benimle ne işin var?” demişti. Benden, onu daha önce beraber olduğum adamlarla karşılaştırmamı istediği günden beri bu konuda çok hassaslaşmıştı.

“Dürüst olmam gerekirse,” demiştim. “Çok daha iyilerine alıştım.”

“Bir şey söyleyeyim mi Suzanne,” demişti. “Bazen yalan söylemek en iyisidir.”

Ben de ona “hayatım,” demiştim. “Gerçek cevabını duymak istemediğin soruları sormamalısın.”

Sam ve ben üst kata çıkan kapının önüne geliyoruz ve Sam, resepsiyondaki kızdan kapıyı açmasını rica ediyor. Kız, ‘bakıyorum kendine yeni bir kurban bulmuşsun,’ dercesine bana bakıyor ve elinin bir santim uzaklığındaki düğmeye basması bir dakika kadar sürüyor.

Sam’le boş bir oda buluyoruz. Belimize sardığımız havluları çıkararak yere seriyoruz. Sarılarak öpüşüyoruz. Vücudu umduğumdan çok daha güzel: Belirgin karın kasları, atletik baldırları ve geniş omuzlarını iyice ortaya çıkaran daracık kalçaları var. Tamamıyla sertleşmiş durumda. Eğer daha çok vaktim olsa onunla saatlerce birlikte olabilirim.

Sam’in halinden fazlasıyla memnun olduğumu görebiliyorum. Ama zaman hızla ilerliyor ve her ne kadar bu seks seansı boyunca endorfin seviyem tavan yaptıysa da, öğle aralarımı Rio’nun Yeri’nde geçirmemin tek bir amacı var: Orgazm olmak. Bu yüzden duruyorum, sırt üstü uzanıyorum, Sam bacaklarımın arasına dalıyor...

“Birlikte olmak istiyorum,” diyorum.

İçinde Rio’nun Yeri’nde kullandığım diğer malzemelerin de bulunduğu çantamdan, şampuan, masaj yağı, kayganlaştırıcı, mermi şeklinde vibratör ve prezervatif alıyorum ve Sam’e takıyorum. Ardından üzerine çıkıyorum ve başlıyorum. Birbirimize çok uyuyoruz ve zevkten kendimden geçiyorum. Bu seks evde yaşadığım seksten çok farklı ve bir süredir neyin özlemine çekmekte olduğumu daha iyi anlıyorum. Sam “eğer böyle devam edersen boşalacağım, yavaşla, biraz daha sürmesini istiyorum,” diyor. Belli ki o da benim kadar zevk alıyor, belki de gereğinden fazla. Ama bunun benim için herhangi bir anlamı yok. Burada olmamın tek amacı yabancı bir adamla yatmak ve onu bir daha görmemek. Sonuçta aradığım bir ilişki değil; ilişkiler fazlasıyla karmaşık oluyor. Bu benim için sadece ara öğün. Ayrıca, beraber yaşadığım bir erkek arkadaşım var.

Rahatlıyorum ve birkaç dakika sonra Sam de rahatlıyor. Saatime bakıyorum bir saat olmuş. Daha duş almam, saçımı kurutmam ve giyinmem gerek. Kısa bir süre beraber uzandıktan sonra kalkıyoruz, ikimiz de terden sırılsıklamız. Kırmızıya boyanmış duvarlarda da buhar damlacıkları var. Sarılıyoruz.

Seks sonrası kucaklaşma, ilkinden çok daha garip olur. Daha dakikalar önce birbirimize yabancıyken, bir saat boyunca seviştik, her şey bir peri masalı gibiydi. Kısa bir süre sonra vedalaşıyoruz. Kullandığımız kelimelerin markette karşılaştığımız bir komşumuzla sarf ettiklerimizden hiç farkı yok.

Soyunma odalarına gitmek üzere arkamı döndüğümde Sam, “o zaman önümüzdeki cuma görüşürüz,” diyor.

Gülümseyerek, “harika bir fikir,” diyorum. Bu benim bir seferlik seks kuralıma aykırı olsa da.

On dakika sonra yeniden ofisimdeyim.

Ertesi hafta boyunca kendime bir sonraki cuma Rio’nun Yeri’ne gitmenin ne kadar da aptalca bir fikir olduğunu tekrarlayıp duruyorum. Öte yandan, vücudum benimle aynı fikirde değil. Sam’le

sevişmek, Daniel’la sevişmekten çok daha iyiydi. Sonuçta hem vücudu daha güzel hem de normal seksten hoşlanıyor. Belki de elmadan bir ısırık daha almamda bir sakınca yoktur. Sonuçta bir öğle arasından ne çıkar ki. Spor salonunda bile daha çok vakit geçiriyorum, haftada bir saatlik bir aranın ne zararı olabilir? Emin olabilmek için arkadaşım Bernadette’i arayarak ne düşündüğünü soruyorum.

“Peki ya Daniel ne olacak?” diyor.

“Ne olmuş ona?” diyorum. “Sonuçta bu sadece öğle arası yaptığım bir şey, başka bir erkekle öğle yemeği yemek aldatma sayılmaz ki.”

“Sen öyle düşünüyorsan,” diyor.

Ona, Sam’in telefon numarasını bile almadığımı ve onun benim için gerçek olmaktan çok, bir fantezi olduğunu söylüyorum.

Bir sonraki cuma yeniden Rio’nun Yeri’ne gidiyorum.

Sam de orada. Bu sefer Jakuzide oturup havadan sudan konuşmak yerine doğrudan üst kata çıkıyoruz.

Seks yine, ilk sefer olduğu gibi harika. İkinci mükemmel randevumuzdan sonra yine aynı cümleyle ayrılıyorz: “Önümüzdeki cuma görüşürüz.” Ama ikimiz de başka bir cuma olmayacağını farkındayız. Eğer ilişki arıyor olsaydık Rio’nun Yeri’ne geliyor olmazdık.

Ama bir sonraki cuma yine gidiyorum. Bu sefer Sam yok. Hem hayal kırıklığına uğruyorum hem de rahatlamış hissediyorum. Orta yaşlı, saçları ağarmakta olan bir adamla sevişiyorum.

O akşam eve döndüğümde Daniel, “seninle konuşmak istiyorum,” diyor. İçimden acaba öğle arası kaçamaklarımı mı öğrendi diye düşünüyorum.

Biraz durduktan sonra Daniel “Aslında sana söylemeye niyetim yoktu. Son zamanlarda oldukça sinirlisin,” diyor. “Ama sanırım bilmen gerek. Karaciğer kanseriyim. Doktor ameliyat için çok geç olduğunu ve üç ayım kaldığını söyledi. Yanında kalmama izin verirsen çok mutlu olurum.”

Şaşırdığımı söyleyemeyeceğim. Daha ilk tanıştığımızda sağlığının çok iyi olmadığını ve bu kadar hızlı yaşayan birinin uzun bir hayatı olmayacağını hissetmişim. Çocuklar bile, bir gün kahvaltıda Daniel’in gözlerinin neden bu kadar sarı olduğunu sormuşlardı. Ayrıca, sürekli yorgundu, koltukta uyuyup duruyordu, sıradan bir gripi ya da nezleyi atlatması için haftalar geçmesi gerekiyordu ve seks hayatımız artık neredeyse yoktu. Bir anda hepsinin sebebini anlamışım. Ama yine de, durumunun bu kadar ciddi olabileceği aklıma gelmemişti.

Ve ne demem gerektiğinden emin değildim. Bir tarafım hiçbir şey hissetmiyordu. Daniel’a sevgim aylar öncesinden bitmişti. Ama filmlerdeki gibi ağlamam gerektiğini biliyordum. Doğru olanı buydu, benden beklenen. Bir yandan da üzgündüm ve karşımda oturan adama acıyordum. Daha sadece kırk dört yaşındaydı.

Kızgınlığım, öfkem, şaşkınlığım ve acımama rağmen, ağlamaya başladım.

“Öleceğim için üzgün değilim Suzanne,” dedi. “Bugüne kadar yapmak istediğim her şeyi yaptım.” Gençlik yıllarındaki mesleki başarılarından bahsetti. Çocukken gittiği ülkeleri anlattı ve o güne kadar

yatmış olduğu kadınlardan bahsetti. “Biliyorum ucuz romantik filmlerdeki final sahnelerindeki insanlar gibi konuşuyorum ama kırk dört yıllık hayatıma çoğu insanın seksen senede sığdıramayacağı kadar çok şey sığdırdım ve artık iyice yoruldum.”

Daniel tam bir kaderciydi ve bu tutumu beni rahatlattı. Sonunda ilişkimiz bitmek üzereydi ama böyle bir sonu ikimiz de tahmin etmemiştik. Gözyaşlarıma rağmen rahatlamış hissediyordum. Ardından bu rahatlık hissinden dolayı suçluluk duydum. Daniel’la beraber üç ya da bilemedin altı ay daha. Peki, ya doktorların teşhisi yanlışsa, ya altı ay yine bir sene sürerse? Bir sene boyunca sevmediğim bir insana bakmak fikri hoşuma gitmemişti.

“Çok üzıldüm Daniel,” dedim. “Tabi ki burada kalabilirsin.” Yalnız ölmesini istemiyordum.

Yat Kalk Londra

Doktorlar Daniel'a karaciğer kanserinin çok ileri safhada olduğunu ve bu saatten sonra yapabilecekleri tek tedavinin ağrılarını azaltmak olabileceğini söylediler. Kemoterapiye başlamanın bir anlamı yoktu. Bu sadece yan etkileriyle Daniel'a biraz daha fazla acı çektirmek anlamına gelecekti. Ama yine de vaktimizin çoğunu hastahane ve ev arasında mekik dokuyarak geçiriyorduk. Bir eğitim hastahanesiydi ve doktorlar Daniel'ı sürekli yeni testler için çağırıp duruyorlardı.

Daniel durumunu ailesine anlatmak istemedi, onların üzülmelerini istemiyordu. Sadece bir bakıcısı ve şoförü vardı -ben- ve duygusal olarak çok yorulduğumu hissediyordum. Daniel'a üzölmek ve daha bir sene öncesinden bitirmiş olmam gereken bir ilişki yüzünden düştüğüm durum için kendime kızmak arasında gidip geliyordum. Doktorlar ve hemşireler Daniel'dan kan alıp, MR ve röntgen sonuçlarına bakarken, ben de vaktimin çoğunu bekleme odalarında geçiriyordum. Daniel bütün bu testlerden ve orasının burasının kurcalanmasından o kadar yorgun düşmüştü ki, ayrıca böbrekleri iyi çalışmadığı için vücudu fazlasıyla su tutuyordu. Bu yüzden hastahane girişinden onkoloji bölümüne yürümemiz yarım saat sürebiliyordu. Evime geldikleri bir gün evdeki merdivenleri gören hemşireler Daniel'a çok yakında bir bakım evine yatmasının gerekebileceğini söylediler. Rahatlamıştım. Kısa bir süre önce çocuklarımlın Daniel'ın ölümüne şahit olmalarını istemediğime karar vermişim. Zaten Daniel da ölümüne az bir süre kala bir bakım evine çıkmak istediğini söylemişti. İşte o gün gelip çatmıştı.

Daniel'ın teşhisinden kısa bir süre sonra, Daniel doktorlardan ona *Viagra* yazmalarını istedi. Madem tedavi edemiyorlardı, bari bunu yapmalıydılar. Aylardır seks yapmamıştık ve Daniel'ın yapmak istediğı tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Daniel bana ilk kez artık yatakta performans sağlayamadığını fark ettiği zaman doktora gittiğini anlatmıştı. Onu telaşlandıran, ne sürekli yorgun olması, ne oturduğu yerde uyuması, kilo alması ya da gözlerindeki sarılık olmuştu. Bir şeylerin kötü gittiğini anlamasını sağlayan şey artık yaptığımız seksten zevk alamadığını fark etmesiydi. "Beni dünyada en çok tahrik eden kişi sendin ve artık seninle de sertleşemediğimi fark edince gerçekten çok hasta olduğumu fark ettim."

Daniel tüm hayatını seks için yaşamıştı ve ben de onu mutlu eden tek şeyi onunla paylaşmak istiyordum. Bu yüzden doktorlardan *Viagra* istemekte bir sakınca görmemişim. Meğer çok sakıncalıymış. Doktor bana şok olmuş bir şekilde baktı. Belli ki bu kadar hassas bir zamanda seks düşünüyör olmamı anlayamıyordu.

"Kalan son birkaç ayını onun için olabildiğince zevkli hale getirmek istiyorum," dedim.

Doktor, "şu anda bu ilacı yazamam," dedi. "Önce bakalım tedaviye nasıl cevap veriyor."

"Ne tedavisinden bahsediyorsunuz?" dedim. Çok öfkelenmişim. "Dediğimize göre fazla zamanı kalmadı ve seks onun için çok önemli."

"Bu konuyu erkek arkadaşınız bir daha kontrole geldiğinde tekrar konuşuruz."

Sonunda anlayışlı bir doktorla karşılaşına kadar birçok kez hastahaneye gittik. "Tabi ki," dedi ve hemen istediğimiz reçeteyi yazdı. Ama artık her şey için çok geçti, Daniel artık seks yapamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Aylardır seks yapmamıştık ve Rio'nun Yeri'ndeki öğle arası kaçamaklarım benim Florence

Nightingale rolünü üstlenmemle son bulmuştu. Erkek arkadaşım evde ölüm döşeğinde yatarken, başka adamlarla seks yapmak fikri bana doğru gelmiyordu.

Ama bir pazar günü öğleden sonra, duyduğum inanılmaz üzüntüye, özgürlüğümün kısıtlanmış olmasına ve kendi evimde hapis hayatı yaşamaya mahkûm edilmeme isyan ettim. Bilgisayarımı açtım ve Rio'nun Yeri'nde seviştiğim adamlardan birinin buhar odasında sohbet ederken bahsettiği *Swinging Heaven* sitesine girdim. Tek istediğim seks yapmak diye düşünüyordum. Arama motoruna seks + büyük +Londra yazdım. Karşıma çıkan ilk isim Greg oldu.

Büyük bir organı olması dışında Greg hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Resminden kırk yaşlarında sarışın Daniel'inkine benzer keçi sakallı bir adam olduğu anlaşılıyordu. Vücudu yeterince atletikti öyle çok kaslı değildi.

“Tecrübeli, duygusal, temiz, sağlık kontrolünden geçmiş,aklı başında bir adam, 38 yaşında. Atletik. Bekar kadınlara iyi vakit geçirtmek isterim. Kendine güvenli, ne istediğini bilen, düşünceli, açık fikirli ve eğlenceli biriyim. Londra'nın kuzeyinde yaşıyorum gündüz ve akşam buluşmaları için yolculuk etmeye hazırım. Uzun mesafe ya da kısa süreli buluşmalar için uygunum.”

Tam da ihtiyacım olan şey diye düşündüm. Hemen bir mesaj yazarak ona biriyle yaşadığımı ama bir sonraki cuma öğleden sonra buluşmak istediğimi söyledim. Mesaja resmimi eklemeyi de ihmal etmedim. Hemen o gün cevap yazdı ve benimle buluşmaktan mutlu olacağını söyledi. Rio'nun Yeri'nde buluşmaya karar verdik. İkimize de çok yakın mesafedeydi.

Daniel iki gün sonra bakım evine yattı ve üç gün sonra yani cuma günü öldü. Annesi arayıp haber verdiğinde çocuklarla kahvaltı ediyorduk.

Bekleme süreci bitmişti. Geçtiğimiz iki ay boyunca yeterince yas tutmuşum. Hem üzgündüm hem de artık acılı kız arkadaş rolünü oynamak zorunda olmadığım için rahatlamışım. Bakım evine son bir kez daha giderek Daniel'in başucunda toplanmış olan ailesine baş sağlığı diledim. Daniel yatakta yatıyordu üzerinde çenesine kadar çekilmiş beyaz bir çarşaf vardı. Yastığın üzerinde, başının iki yanına iki buket çiçek konmuştu. Ne garip bir görüntü diye düşündüm. Daha önce ölmüş birini görmemiştim, sanırım çiçekler ritüelin bir parçasıydı. Daniel'in yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade vardı. Huzurlu görünüyordu. Yatağa yaklaşarak alnından öptüm. Buz gibiydi. Beraber birçok ateşli gece geçirdiğim bir adamın bu kadar soğuk olması çok rahatsız edici bir histi. “Hoşça kal canım,” dedim. Ailesiyle kucaklaştık ve beraber ağlaştık. Yarım saat sonra bakım evinden ayrıldım ve işe döndüm. Çalışanlarıma Daniel'in öldüğü haberini verdikten ve biraz daha gözyaşı döktükten sonra, öğleden sonra kendime izin verdim. Eski eşimi arayarak olanları anlattım. Çocukları okuldan almasını ve hafta sonunu beraber geçirmelerini rica ettim.

Bir yanım Greg'le olan randevumu iptal etmemi söylüyordu. Diğer yanım ise artık ağlamayı kesip hayatıma devam etmem gerektiğini. Arabamı Rio'nun Yeri'ne doğru sürdüm.

Kulübe vardığımda Greg resepsiyonda bekliyordu. Çok şükür aynı resminde görüldüğü gibiydi. Yoksa o gün başka tatsız sürpriz kaldıracak halim yoktu. Merhabalaştık ve soyunma odalarına gittik. Giysilerimizi çıkarmaya başladık. Çıkardığım her yeni parça ile o sabah olanlardan kendimi biraz daha uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Aynadaki çıplak görüntüme baktığımda kendimi özgür hissettim. Yeniden oyuna dönmüştüm ve bu sefer hile yapmıyordum.

Beyaz havlumu alarak vücuduma sardım ve dışarı çıktım. Greg çoktan barda oturmuş çay içiyordu. “Buhar odasına gitmeye ne dersin?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırarak “bana uyar,” dedi. Lütfen önden buyur.”

Onu koridorun sonundaki en sıcak buhar odasına götürdüm. İçerisi oldukça sakindi. İçeride birkaç adam vardı ama aralarından kimseyi tanı mıyordum.

Havlularımızı çıkararak ahşap bankın üzerine serdik ve yan yana oturduk. İçerideki buhar o kadar yoğundu ki Greg’in vücudunun hatlarını göremiyordum. Ama sıcak iyi gelmişti. Greg “bu tam da ihtiyacım olan bir şeydi,” dedi.

İçimden daha hiçbir şey görmedin diye düşündüm. Ona o sabah yaşadıklarımı anlatmayı düşünmüyordum. Bana acımasını istemiyordum. Ne taziye kabul edecek ne de erkek arkadaşımın nasıl öldüğünü anlatacak hâlim yoktu. Sadece anı yaşamak istiyordum.

Greg’e ne iş yaptığını sordum. O da müzisyen olduğunu söyledi. Bas gitar çalıyordu, kayıt mühendisi olarak çalışıyordu aynı zamanda albüm prodüktörüydü. Seksenlerde oldukça meşhur bir grupta çalmış, belli bir miktar para kazanmıştı. Şimdi kendine ait ufak bir kayıt stüdyosu vardı.

“Çok ortak yönümüz var,” dedim. Ona yirmili yaşlarımda üç kişilik bir grupta şarkı söylediğimden, şu anda bir reklamcı olduğumdan ve birçok müzisyen müşterim olduğundan bahsettim. O sıralar şirketimin reklamlarını yaptığı bir grubun prodüktörünün, o olduğunu öğrendim. Greg’le konuşmak çok kolaydı. Bu beni çok rahatlatmıştı. Bir süredir bu tür ortamlardan uzak kaldığım için kendimi biraz gergin hissediyordum. Seks konuşmak yerine işlerimizden bahsettik. En azından başlarda.

Öğleden sonramın asıl amacının ne olduğunu çok belli etmek istemiyordum ama bir şekilde bana gerçeği göstermek isteyeceğinden emindim. “İçerisi çok sıcak oldu, jakuziye gitmeye ne dersin?” diye sordum.

Beraber havuza gittik ve fokurdayan suyun içinde sessizce oturduk. Su vücutlarımızı tamamıyla kaplıyordu. “Sana dokunabilir miyim?” diye sordum.

“Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

Elimi suyun altına sokarak ona dokundum, çoktan sertleşmişti.

İçimden Tanrı *Google*’ı korusun diye geçirdim...

Greg de elini suyun altına sokarak bana dokunmaya başladı. Jakuzide bizden başka kimse yoktu. Yine de hiç konuşmuyorduk. Zaten içimden çok konuşmak gelmiyordu. Tek istediğim seks yapmaktı. “Üst kata çıkalım mı?” diye sordum.

Onu köşedeki kırmızı odaya götürdüm, rahatlatma odaları arasında içerisinde yastık olan tek oda buydu. O gün ekstra rahat olmak istiyordum. Havlularımızı -daha önce çok kez yaptığım gibi- yere serdik. Greg yanıma uzandı.

İslandığımı hissettim. Üzerimde kurduğu hâkimiyetten hoşlanmışım. Aylardır sürekli güçlü olmaya

çalışmaktan yorulmuştum. Artık kontrolü tamamıyla bırakmak istiyordum. Bir kez de kontrolü başkası alsın diye düşünüyordum. Greg bana istediğini yapabilirdi, onun arzusunun esiri olmaktan memnundum. Yarım saat boyunca ona oral seks yaptım, kendimi yeniden olayın akışına kaptırmıştım.

Yarım saatin sonunda sıırıslıklam olmuşum. Greg bana dokunarak “sırt üstü uzan,” dedi ve çantasından bir prezervatif çıkardı. Prezervatifi tek bir hareketle taktı. Gözlerimi kapayarak bacaklarımı beline doladım ve kendimi ona bıraktım. O sırada orgazm olup olmamam benim için önemli değildi, önemli olan tek şey onu içimde hissetmekti. “Harikasın,” dedim.

O da “seninle saatlerce sevişmek istiyorum,” dedi. Ve sevişti de...

Yerde uzanırken hâlâ içimdeydi. Ben zaten bir kez rahatlamıştım ama yumuşadığını hissetmek beni çok tahrik etti. Çantamdan vibratörümü çıkararak kendimi tatmin etmeye başladım. Greg’in yeniden sertleştiğini hissedebiliyordum, bu kez ikimizde aynı anda orgazm olduk.

“Son üç saattir seviştiğimizizin farkında mısın?” diye sordum.

Yüzünde muzip bir gülümsemeye “tantrik,” diye cevapladı.

İlk kez internetten tanıştığım bir adamla, bir saatten fazla sevişiyordum. Greg’den hoşlanmıştım ve o günü yalnız geçirmek istemiyordum. Duş alıp giyindikten sonra “bugün başka planın var mı?” dedim.

“Hayır,” dedi.

Ben de onu Camden Town’da erken bir akşam yemeğine davet ettim. Ardından bana gittik ve neredeyse kapıdan girer girmez soyunduk. Bütün gece seviştik.

Yorulmak nedir bilmiyordu ve kendini o kadar iyi kontrol edebiliyordu ki, ilk rahatlayan hep ben oluyordum. Bu sefer aradığımı gerçekten bulmuştum. İsteddiğim sorunsuz seksti ve istediğimi almıştım.

Ertesi gün Greg gitmek için hazırlanırken “harika vakit geçirdim,” dedim. “Bunu çok sık yapar mısın?”

“Genelde bekar kadınlarla yapmam,” dedi. Bana kendisi yabancılarla seks yapmaktan hoşlanmasa da Greg’in hikâyelerini dinlemeyi çok tahrik edici bulan bir kız arkadaşı olduğundan bahsetti. Arada sırada çiftlerle buluştuğundan ve eşleriyle sevişirken adamların da izlemekten hoşlandıklarını anlattı. “Şu anda yıllardır görüştüğüm dört çift var,” dedi. “Ama benim asıl aradığım benimle eş değiştirme kulüplerine ve partilerine gelecek bekar bir kadın,” dedi. Söylediğine göre yanında biri olmadan bu tür partilere giremiyordu. “İlgini çeker mi?” diye sordu.

“Bir sonraki partiye beraber gidelim,” dedim.

Yirmi dört saat içerisinde bir erkek arkadaş kaybetmiş ve kendime grup seksten hoşlanan yeni birini bulmuştum. Artık yepyeni bir döneme girmiştım ve ne istediğimi çok iyi biliyordum.

“Hepsini birden idare etmeyi nasıl başarıyorsun?” Arkadaşım Bernadette benim çıldırılmış olduğumu düşünüyordu. “Ben bir adamla zor başa çıkıyorum, dört adamı idare etmek nasıl olur hayal bile edemiyorum,” dedi. “Dört adam ne ki?” dedim. “Bir günlük tutuyorum ve bu işimi oldukça kolaylaştırıyor. Ben diğer kızlar gibi gereksiz şeylerle uğraşmıyordum. Bir daha ne zaman

görüşeceğiz, beni ne zaman arayacak, benden hoşlandı mı? gibi derterim yoktu. Bernadette'ye görüştüğüm adamların hayatına dâhil olmak gibi bir isteğim olmadığını söyledim. "Yapmam gereken tek şey günlüğümü açıp ertesi gün kiminle buluştuğuma bakmak," dedim.

Daniel'in öldüğü gün Rio'nun Yeri'ne dönüş yapmıştım ve o günden sonra Greg'le beraber iki üç haftada bir grup seks partilerine katılıyorduk. Greg'le görüşmediğim zamanlarda ise *SwingingHeaven*'dan bulduğum adamlarla buluşuyordum. İstedğim gibi bir sürü adamla tanışmıştım. Sonunda her zaman arzu ettiğim hayatı yaşıyordum. *SwingingHeaven* arama motoruna seks+büyük+Londra yazmamın bir sebebi vardı ve Greg'le tanıştıktan sonra kendi hakkımda yeni bir şey öğrenmişim. Benim için bir erkeğin boyutları çok önemliydi.

Daniel'dan önce erkeklerle tanışmak için sıradan metotlar uyguluyordum. Onlarla ya gazete ilanları, internet siteleri aracılığıyla ya da Soho House'da tanışıyordum ve hepsi bir şekilde hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu. Dışarıdan bakıldığında bu adamlar aradığım birçok özelliğe sahiptiler:Yakışıklıydılar, zekiydiler ve çoğunlukla espriliydiler. Ama giysilerini çıkardıkları anda öyle ya da böyle bana istediğimi veremiyorlardı.

Bir adamın büyüklüğü artık öncelikli listemde en başı çekiyordu. Yüz ve vücut güzelliği ikinci sıradaydı, ardından zeka ve kişilik geliyordu. Artık hayatımda yalan dolana yer yoktu. Aradığım tek şey seksti. Ne bir hayat arkadaşı arıyordum ne de âşık olmak ve sonsuza kadar mutlu yaşamak gibi bir derdim vardı. İşin sırrı seks arkadaşlarımla hiçbirisiyle duygusal olarak yakınlaşmamamda yatıyordu. Artık duygularımı kontrol etmeyi öğrenmişim. Günlüğümdeki adamlarla bir gün boyunca eğlenmek harikaydı ama hiçbirisiyle bir ömür geçirmek gibi bir isteğim yoktu. İlişkilerin bütün tadını kaçıran ve genellikle bitmelerine sebep olan sorunlardan hiçbirini yaşamıyordum. Zeki değil mi? Ne yapalım? Parası mı yok? Kimin umurunda? İki üç haftada bir sırf seks yapmak için buluşmaya ve bunun ötesinde bir şeyler olmamasına itiraz edecek çok erkek olduğunu sanmıyorum. Ben de hayatımdan oldukça memnundum. Yattığım adamların hepsi kapımdan çıkarılarken gülümser ve "birkaç hafta sonra görüşürüz," derlerdi.

Arkadaşım Bernadette doğru adamı bulmak için bir kalp kırıklığından diğerine atlarken, ben sınırlarını bilen bir kadın olarak oldukça mutluydum. Bernadette'le on beş yıllık arkadaşlığımız boyunca onun berbat bir ilişkiden diğerine geçişine şahit olmuşum. Hayatına kimler girmemişti ki. Mesela bir tanesi ağır kokainmandı ve bir noktadan sonra o kadar paranoyaklaşmıştı ki, kıskançlık krizine girip Bernadette'in burnunu kırmıştı. Bir başkası tam bir temizlik hastasıydı. Ne zaman sevişseler Bernadette'den hemen çarşafı değiştirmesini isterdi.

Ben artık o kadar özgürdüm ki, bir daha ne hasta bir erkek arkadaşına bakmaya ne de herhangi bir adama bakmaya niyetim vardı.

Kısa sürede Rio'nun Yeri'ndeki en gözde kadın hâline gelmişim. *SwingingHeaven*'da erkeklerin kadınlara oranı iki yüz elliye, birdi ve bu kadınların çoğu da aslında çıplak erkek resimleri görmeye meraklı eş cinsel erkeklerdi.

Kendimi artık çok daha olgun hissediyordum ve benim için olgun olmak kesinlikle yaşlanmak anlamına gelmiyordu. Ayrıca yaşlanmanın da kötü bir tarafı yoktu. Gençken sürekli telefon başında oturur, erkek arkadaşlarımla beni aramalarını beklerdim. Şimdi ise artık arayan taraf bendim ve kimse beni reddetmiyordu. Sonunda istediğim dürüst hayata kavuşmuşum. Hayatımdaki erkeklerin hepsi benim için tek olmadıklarını -ve hiçbir zaman olmayacaklarını- biliyorlardı. Ayrıca artık

beraber olduğum adamların hiçbirini idealize edip, olmadık biri hâline getirmiyordum.

Greg'den sonra *SwingingHeaven*'dan bulduğum adamlardan biri, başka zaman olsa kesin ciddi bir birliktelik yaşamak isteyeceğim türden bir adamdı. Adı Anthony'di ve çok seksiydi. Hayat hikâyesi bana porno film karakterlerini hatırlatmıştı. Aslında istese, rahatlıkta bir porno yıldızı olabilirdi. Muhteşem vücutlu bir polisti. Jöleyle geriye yatırdığı koyu renk İtalyan tarzı saçları, uzun kirpikleri, bembeyaz dişleri, kocaman gözleri ve harika elmacık kemikleri vardı. Daha da önemlisi her an sevişmeye hazırdı. Onunla yatakta vakit geçirmek çok eğlenceliydi, beni çok güldürüyordu. Üstelik öpüşmeyi çok seviyordu ve muhteşem öpüşüyordu. Çalışma saatleri oldukça düzensizdi, üzerine titrediği bir kızı ve benimkinin üçte biri kadar bir maaşı vardı. Ayda bir kere buluşuyorduk ve her buluşmamızdan büyük keyif alıyordum.

Bazen ona o hafta görüşüp görüşemeyeceğimizi soran bir e-posta gönderirdim. O da bana, arabayla şehirde gezmekte olduğunu, beni düşünmekten patlamak üzere olduğunu söyleyen seksi bir mesajla cevap verirdi.

Anthony'le ayda bir kezden fazla buluşamayacağımızı biliyordum. Çoğu kez son dakikada randevumuzu iptal etmek zorunda kalmıştı. Ya işten çağrılırdı ya da benimle oynayamayacak kadar yorgun olurdu. Anthony'nin benim dokuz beşlik programıma uyamayacağı belliydi.

Aynı şey, geceleri taksi şoförlüğü yapan Dave için de geçerliydi. İtiraf etmeliyim ki, sabahın üçünde bir taksinin arka koltuğunda sevişmek çok heyecan vericiydi. Üzerimde sadece kombinezonum ve ponponlu terliklerle dışarı çıkmak ve Dave'le seks yapmak oldukça eğlenceliydi. Ama Dave maalesef beni şık bir restorana akşam yemeğine davet edecek türden bir adam değildi. Onunla Barbicon'a yemeğe, Royal Festival Hall'a konsere ya da Renoir Sinemasında alt yazılı Avrupa filmleri izlemeye gitmemize imkân yoktu. Eğer sürekli bir ilişkimiz olsaydı, beraber yapacağımız en özel şey büyük ihtimalle cumartesi akşamları sıkıcı bir şekilde televizyon izlemek olurdu.

Ama yine de mavi gözleri trafik lambalarının ışığında pırıl pırıldı ve şu ana kadar seviştiğim en muhteşem adamdı. Dave boşalır boşalmaz yeniden sertleşirdi ve en az iki kez daha sevişirdik. Daha önce hiç ara vermeden -yeni bir prezervatif almak için durmak dışında- dört kez üst üste rahatlayabilen bir adamla karşılaşmamıştım. Ona hep bu tempoda mı seviştiğini sorduğumda "sadece senin kadar ateşli bir kadınla berabersem Suzanne," demişti.

Swinging Heaven'dan tanıştığım bir diğer adam, her çarşamba saat 11'de, onun haftalık toplantısından iki saat önce bulduğum Julio adında kaslı bir peyzaj mimarıydı.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, kahverengi saçlı, geniş göğüslü, çok yakışıklı bir adamdı. 1.95 boylarındaydı. Evliliğinde cinsel olarak tatmin olamıyordu. Söylediğine göre, eşi iki dakikada boşalıyor ardından sırtını dönüp uyuyordu. Julio, seksten en az kendisi kadar zevk alan ve buna iki dakikadan fazla zaman ayırabilen birileriyle beraber olmak istiyordu. Maalesef eşine ek olarak bir de iki çocuğu vardı ve şehrin kuzeyinde yaşıyordu.

O günlerde, yeni elde ettiğim özgürlüğümün tadını çıkarıyordum. İnternet arkadaşlarımla yanı sıra Greg'le beraber katıldığımız grup seks partileri ufkumu oldukça genişletmişti.

Bir gün Greg, "baksana," dedi. "Kuzey Londra'da *OurPace4Fun* adında bir kulüp olduğunu

duydum. Beraber gitmek ister misin?”

Bir sonraki cuma gecesi için sözleştik.

Greg saat onda, siyah deri pantolon, siyah PVC bir tişört ve siyah *Tarry Lama* kovboy çizmeleri giymiş bir şekilde beni almaya geldi. Ben de New York'ta Frank'le beraber katıldığımız ilk grup seks partisine giydiğim leopar desenli elbisem, file çoraplarım ve en sevdiğim seksi ayakkabılarla geceye hazırdım.

On beş dakika boyunca Our Place'in bulunduğu caddede bir aşağı bir yukarı turlamamıza rağmen etrafta kulübe benzer bir yer görememiştik. Görünürde bir tek Hint restoranları, kapalı bir gazeteci ve gençlerin alkol alabilmek için önünde uzun bir kuyruk oluşturdukları el altından içki satan bir dükkân vardı. Kulübün internet sitesinden aldığım numarayı aradığımda, beni iki yanı garajlarla çevrili dar bir sokağa yönlendirdiler. Tam biz kaybolduğumuzu ve eve dönmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşünürken, bir kapı açıldı ve karanlık sokak içeriden yansıyan ışıkla doldu. Kapıdaki adam “sanırım bizi arıyorsunuz,” dedi.

Uzun dik bir merdivenden çıktık ve üzerinde sadece kırmızı şeffaf bir külot olan sarışın kıza yirmi pound giriş ücreti ödedik. Kız kapıyı açan düğmeye bastı ve kendimizi loş bir odada bulduk. Sol tarafta bir bar vardı ve tavan kırmızı-yeşil neon ışıklarıyla aydınlatılmıştı. İçerisi çok kalabalık sayılmazdı. Barın arka tarafında irili ufaklı bir sürü oda olduğunu fark ettik ama dolu olup olmadıklarını bilmiyorduk. Greg oradaki görevlilerden birine yanımızda getirdiğimiz şarap şişesini uzattı -internet sitesinde söylendiğine göre burası KİKG usulü bir bardı- o da bize vestiyerlerde verilenlere benzeyen bir numara verdi. Yedi yazısını görünce içimden umarım içeride sadece altı çift yoktur diye düşündüm.

Barmen “Hemen birer kadeh içmek ister misiniz yoksa şişenizi daha sonrası için mi saklayayım?” diye sordu. Göz kırpması ve muzip gülüşü çok hoşuma gitmişti. Birer kadeh içeceğimizi söyledik ve içkilerimiz bitince Greg'e “hadi etrafa bir göz atalım,” dedim. Birkaç boş odaya girip çıktuktan sonra barın neden bu kadar boş olduğunu keşfettik. Esas olay arka taraftaki, bir hapishane hücresini andıran 5x8'lik bir odadaydı. Odanın bir tarafını parmaklıklar, diğer tarafını ise üzerinde bel hizasında oyulmuş altı tane delik olan bir duvar oluşturmaktaydı. Greg “demek herkes burada saklanıyormuş” dedi. O küçük odada en az sekiz tane adam vardı ve hepsi çıplaktı. Kulübün hosteslerinden biri -internet sitesinden hatırladığım kadarıyla Lisa- hepsiyle aynı anda ilgilenmeye çalışıyordu.

Greg'e “hadi,” dedim. Onu parmaklıklara doğru ittim. Greg daha tam olarak sertleşmemesine rağmen bu hâliyle bile içerideki adamlardan çok daha büyüktü ve Lisa onu görür görmez diğer adamları bırakıp Greg'le ilgilenmeye başladı. Lisa, Greg'i okşamaya başladığında ben de tam Greg'in arkasında duruyordum. Bir anda bir elin eteğimi yukarıya sıyırdığını ve bacaklarımın arasına kaydığını fark ettim. Birkaç dakika sonra bir ses “seks yapalım mı?” dedi. Arkamı bile dönmeden, “prezervatifin varsa olur,” dedim. Ses “var,” dedi. Bir hışırtı duydum, elimle prezervatifi taktığından emin olduktan sonra, içime girmesine izin verdim. Bir kez bile dönüp seks yapmakta olduğum adamın neye benzediğine bakmadım. Bütün dikkatimi, parmaklıkların arasından Lisa'yla sevişmekte olan Greg'e vermiştim. Birkaç dakika sonra Lisa rahatladı. Greg geri çekildi ve gülümseyerek “tanıştığımıza memnun oldum Lisa,” dedi. Lisa da “ben de,” diyerek gülümsedi.

Arkamdaki adamdan ayrıldım, “şimdilik bu kadar yeter,” dedim ve Lisa'ya dönerek “ben de o tarafa geçebilir miyim?” diye sordum.

“Tabi canım,” diyerek kapının kilidini açtı ve beni içeri aldı. Dışarı çıkarken öptü ve “iyi eğlenceler,” dedi.

O gece seks yaptığım adamların hiçbirinin yüzüne bakmadım ve gerekmedikçe hiçbiriyle konuşmadım. Kırk üç sene sonunda artık boş konuşmaktan sıkılmışım. Zaten böyle bir gecede konuşmaya ne gerek vardı?

Elbisemi giydim ve odadan çıktım. Greg kulübün başka bir odasında grup seksin ortasındaydı. Omzuna vurarak “hadi, gidiyoruz,” dedim.

Sonradan birçok kez bu kulübe gittik. Bizi beraber gören kadınlar yanımıza gelir, “çok uyumlu bir çiftsiniz, ne kadar süredir berabersiniz?” diye sorarlardı. Biz de çift olmadığımızı sadece seks için bir araya geldiğimizi söyledik. Kadınlar etkilenmiş bir şekilde, “Ne kadar eğlenceli,” derlerdi. Bir süre sonra Greg’le birlikteliğimizin gerçekten de eğlenceli olup olmadığını sorgulamaya başladım. Beraber seks dolu harika kaçamaklar yaşamıştık ama altı ay sonra, böyle giderse bir daha hiç gerçek bir ilişki yaşayamayacağımı hissettim. Hayır, o anda bir ilişki aramıyordum. Korktuğum zamanı geldiğinde böyle bir ilişki yaşayamayacak olmamdı. Frank’le ilişkimiz benim onu ciddiye almamam, bir seks objesi olarak görmem ve ona canlı bir vibratör muamelesi yapmam üzerine kurulmuştu. Zamanında bu durumdan nefret etmişim. Şimdiyse, bütün hayatım seks üzerine kurulmuştu ve bu ne kadar eğlenceli olursa olsun, içimden bir ses bu durumun hiç de sağlıklı olmadığını söylüyordu.

Tantrik Seks

Saat gecenin biriydi ve ben Soho House'daydım. Üst kattaki barda bulunan büyük kahverengi koltuğa oturmuş, arkadaşlarımla konuşuyordum. TV yapımcısı ve ayak fetişisti Howard, bir saattir topuklu mor ayakkabılarımı okşamaktaydı. “Keşke bu ayakkabılar bana uysaydı,” dedi. “Seksenlerde aynı buna benzeyen bir çift ayakkabım vardı. Yıllardır benzerlerini arıyorum.” İçimden tam çatlaksın dedim. Howard’a ise “üzgünüm dostum, şanssız günündesin bunların benzeri yok, ben de satmayı düşünmüyorum,” dedim. Tam o sırada içeri Oliver girdi. İleri yaşlarda bir adamdı, sanırım elli beş yaşlarındaydı ve yıllardır onu çok çekici bulurdum. Onu o kadar yıl arzuladıktan sonra neredeyse varlığını unutmuştum. Ama her zaman aklımın bir köşesinde onu düşünürdüm, beraber olsak ne güzel olurdu diye. Ama öyle saplantılı falan değildim.

Daha önce birkaç kez konuşmuşluğumuz vardı. Bir arkadaşımın Cobden Club'daki ellinci doğum günü partisinde tanıştırmıştık. Parti duvarları koyu ahşap ve bir köşede yine koyu ahşap bir barın durduğu ve etrafa rahat koltukların serpiştirildiği geniş bir salonda verilirdi.

Onu ilk gördüğümde, Oliver, arkadaşım Aidan'ın eşi Yasmin'le konuşuyordu. O zamanlar Frank'le beraberdim ve daha yeni New York'tan harika bir seks maratonundan dönmüştüm ve kendimi oldukça iyi hissediyordum. Yasmin'i altı aydır görmemiştim. Konuşmak için yanına gittiğimde, beni bir film yapımcısı arkadaşısıyla tanıştırdı. Oliver, derinlerden gelen boğuk bir sesle “memnun oldum,” demişti. Sesi insana yılanmış şarapları hatırlatıyordu. Bu sesi saatlerce sıkılmadan dinleyebilirdim.

Aslında tipim değildi. Benden çok az uzundu ve en az on yaş büyüktü. Kısa kesilmiş, karışık gri saçları, yine kısacık gri bir bıyığı ve sakalı vardı. Yüz hatları çok kibardı ve altın çerçeveli gözlüğünün ardından bakan yumuşak mavi gözleri vardı. Onu daha ilk görüşte inanılmaz derecede yakışıklı, sofistike ve seksi bulmuştum. Sonraları çok kez karşılaştık. Genelde hep Soho House'da rastlaşıyorduk ve kısa bir süre sonra ortak çok arkadaşımız olduğunu keşfetmiştim. Her seferinde bana “nasıl gidiyor Suzanne?” diye sorardı. Ben de “iyi, teşekkürler,” derdim. Eğer yanımızda başkaları yoksa, genelde tüm konuşmamız bundan ibaret olurdu. Yanımızda arkadaşlarımız olduğu zamanlarda ise, yakınlarında bir yerlerde durur, yönetmekte olduğu son film hakkında anlattıklarını dinler, güzel gözlerine bakardım. Onu görmediğim zamanlarda aklıma bile gelmezdi ama her karşılaştığımızda onu ne kadar çekici bulduğumu yeniden fark ederdim.

Beni ona çeken tek şey -ki bu aslında çok önemli bir faktördü- görünüşü değildi. Olgun duruşu, kendine güveni ve kimseye bir şey ispat etmek zorunda olmadığını belli eden havası beni çok etkilerdi. Daniel'in tam aksine ayakları yere basan bir adamdı. Daniel ise ne zaman bir ortama girse herkesin ilgisini çekebilmek için uğraşır dururdu.

Ayakkabımı Howard'dan kurtararak Oliver'ın yanına gittim. Kendimi çok rahat hissediyordum, sebep Oliver olabilirdi ya da sonradan Cenevre'den kalkan uçağını kaçırdığı için benimle buluşmaya gelemeyen yatırım bankacısını beklerken içtiğim dört *bloody mary*'nin de etkisi de olabilirdi. Ya da belki canım o gece fazlasıyla seks yapmak istiyordu ve bankacımın gelmemesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bilemiyorum. Ama Oliver'ı gördüğüm an içimden, “işte uzun zamandır beklediğin fırsat Suzanne,” demiştim. “Bu adamı elde etmek istiyorsan hemen harekete geçmelisin.”

“Merhaba Suzanne,” dedi, “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim. “ Evine gelip sana oral seks yapabilir miyim?” Artık eskiden kullandığım ve neredeyse bakirelere yaraşan “seni öpmem gerek,” cümlesini kullanmıyordum. Bu yeni cümlem çok daha etkili oluyordu. Uzanarak onu öptüm, o da kalçalarını tutarak beni kendine çekti.

“Gelmemen için bir sebep göremiyorum,” dedi.

“Harika,” dedim. “Sonra görüşürüz.” Bir saat kadar ikimiz de kendi arkadaşlarımızla takıldık. Bu süre boyunca gözüm sürekli Oliver’ın üstündeydi. Randevumuzun hâlâ geçerli olduğundan emin olmak istiyordum.

Barın içi 1.80’lik modellerle doluydu ve birkaç tanesi bu altın çerçeveli gözlüklü adamın yörüngesine girmişti bile. Ben saat ondan beri hiç gelemeyecek bankacıyı beklemekteydim. Oliver ise saat birde, yani daha geç bir saatte gelmişti ve teklifime rağmen bir süre daha burada takılmak istediği belliydi. Eğer onunla evine gitmek istiyorsam kapanış saatine kadar beklemem gerekecekti. Ben de bekledim.

Yeniden ayak fetişistin yanına gittim. Ayağımı koltuğun koluna koyarak “al bakalım,” dedim. O da uzun bir süre, ben arkadaşlarımla sohbet ederken ayağımı okşadı durdu. Kapanış saati geldiğinde, ayağımı Howard’ın kucağından çekerek, “hoşça kal,” dedim. Oliver’ı alt kattaki barda, bara dayanmış bir adamla konuşurken buldum.

“Hazır mısın?”

Beni gördüğüne şaşırmıştı, alçak bir ses tonuyla “Ah, sen oral seks konusunda ciddi miydin?” dedi.

“Tabi ki ciddiyim,” dedim. “Hadi, arabam hemen dışarıda.” China Town araba parkına geldiğimizde, arabama bindik ve “nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Shepherd’s Bush.”

Londra caddelerinde ilerlerken bile, o gece Oliver’a özel şoförlük yapmaktan ileri gidip gidemeyeceğimi düşünüyordum. O güne kadar hiç uzun bir sohbetimiz olmamıştı. Hatta o geceki konuşmalarımız o güne kadar yaptığımız en uzun konuşmaydı. Arabamda, yanımda oturuyor olmasına rağmen hâlâ teklifimde ne kadar ciddi olduğuma inanmadığımı biliyordum. Evine ulaştığımızda, Gold Hawk yolunun üzerinde altmışlarda inşa edilmiş eski püskü bir binada oturuyordu. Bir film yapımcısının neden böyle bir yerde oturduğunu düşünmeden edemedim.

Oliver “gerçekten de geliyor musun?” dedi.

“Nasıl yani?” dedim, “şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? Oral seks istiyor musun, istemiyor musun?”

Gülerek, “o zaman içeri girsek iyi olur,” dedi.

Arabamı garajına park etmek için bir süre Oliver’ın garajdaki eşyaları düzenlemesini bekledim. Dairesine gitmek için binanın dışındaki merdivenlerden çıktık. Üçüncü kata geldiğimizde kapıyı açtı ve içeri girer girmez öpüşmeye başladık. Elini eteğimin altına sokarak file çoraplarımı parçaladı. İçimden çoraplarım mahvoldu diye düşünsem de, bu hareketi beni çok tahrik etmişti.

Mutfaktaki tezgahın bir fotoğraf makinesi aldı. Ben de girişteki boy aynasının önünde durarak ona

arkamı döndüm, eteğimi sıyırdım ve bu geceyi ölümsüzleştirmesine izin verdim.

“Kötü kız seni,” dedi.

Gülerek “öyleyimdir,” dedim.

Ardından mutfak tezgahına oturdum. Anı bozmak istemiyordum ama birkaç dakika sonra dayanamadım ve “hiçbir yere kaybolma, ama acilen tuvalete gitmem gerekiyor. Nerede?” dedim.

O da “gel göstereyim,” diyerek beni bir kapıdan içeri soktu ve kapıda dikilmeye devam etti. Pekâlâ diye düşündüm madem istiyorsun izle bakalım. Ardından yatak odasına gittik ve seviştik. Seviştikten sonra bana sarıldı ve uykuya daldı. Ertesi sabah yatakta radyo dinledik ve çay içtik. Sonradan küvette kucak kucağa uzandık. Birlikte o kadar rahattık ki, isteği bana hiç garip gelmedi. Oliver’ı yıllardır tanıyor gibiydim, sanki uzun zamandır beraber yaşayan bir çift gibiydik. Bir anda aramızda çok güçlü bir güven duygusu oluşmuştu.

“Aç mısınız?” diye sordu.

“Açlıktan ölüyorum.”

Oliver bana İngiliz kahvaltısı hazırladı. Daniel ve Soren dışında çok az adam benim için yemek yapmıştı.

“Filmlerimden herhangi birini izledin mi?” diye sordu. “Ne tür filmler çektiğimi biliyor musun?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. Film ya da televizyon yapımcısı olduğumu biliyorum ama çektiğin hiçbir filmi görmedim,” dedim.

“Vaktin var mı? Birini izletebilirim.”

Ona “çok isterdim, ama eve dönmeliyim,” dedim. Yapmam gereken bir sürü iş vardı.

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sanki bütün bir hafta sonunu -yaşlı evli çiftler gibi- beraber geçireceğimizi ummuştu. Aslında yapmam gereken şeyler olmasa ben de onunla kalmak isterdim. Onunla beraberken kendimi çok rahat hissediyordum, ama korkarım ilişkimizin anahtarları ben ona oral seks teklif ettiğimde çizilmişti.

Ön kapıyı açarken, “Sen çok özgür bir ruhsun, Suzanne,” dedi. “Seninle beraber olacak adamın çok daha...” cümlesini tamamlamadı. Çok daha ne? diye düşündüm. Çılgın? Daha güvenli? Yatakta daha iyi?

İçimden bir ses Oliver gibi bir adamın benim gibi biriyle ilişki yaşamayacağını söylüyordu. Beni cinsel açıdan fazla maceracı bulduğu belliydi. Ben onun için ancak fantezilerini gerçekleştireceği bir kadın olabilirdim; beraber yaşayacağı, yemeklerini pişireceği biri değil. Yirmi dört saat boyunca beraber harika zaman geçirmemize rağmen, beni cinsel olarak tatmin edememişti. Ve bu durumdan rahatsız olmuşa da benzemiyordu. Ben özgür ruhtum, fantezi kızdım ve birinin fantezi objesi olduğunuzda, sizin ne istediğinizin pek önemi yoktur. Beni tatmin etmenin, onun önceliklerinden biri olmadığı belliydi. Oliver’ı o kadar uzun süre arzulamıştım ki, sonunda onunla yattıktan sonra kendimi üzgün hissettim. Yıllar içerisinde bu altın çerçeveli gözlüklü adamı tek gecelik bir ilişkiden çok erkek arkadaşım olarak hayal etmiştim. Beraber geçirdiğimiz yirmi dört saat beni hayal dünyamdan

çıkarak gerçekleri görmemi sağlamıştı. Hayal kırıklığıma rağmen kendimi aynı zamanda oldukça rahatlamış hissediyordum. Eve dönerken, içimden, eğer istediğin fantezi kızıysa, bana uyar diye düşündüm. Şimdilik bu kadarı yeter bana. Bunun bile ilişkimiz açısından bir ilerleme olduğunu düşündüm. En azından artık birbirimizi daha yakından tanıyorduk.

Bekar kız arkadaşlarıma, erkek arkadaşım olmadan bile Sun Gazetesi tarafından yayınlanan İngiltere standartlarını tuttuğumu söylediğimde -haftada üç gün seks- birçoğu bana sinir oldular. Hiçbiri büyük ihtimalle bu rakamın yanına bile yaklaşmıyordu ve aslında bana kızmakta haklıydılar. Bu yüzden onlara çok kişiyle seks yapmanın da kendine göre kötü yönleri olduğundan bahsetmedim. Bir sene boyunca süren tek gecelik ilişkiler, grup seks partileri ve düzenli seks arkadaşlarından sonra yattığım herkes birbirine karışmaya başlamıştı. Yaşadığım ilişkileri birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordum. Bir yerden sonra belli ki kendimi seksten soyutlamaya başlamıştım ve fark ettim ki böyle giderse çok yakında profesyonel olabilirdim. Kastettiğim para karşılığında seks yapmak değil tabi ki ama çoğu kez biriyle sevişirken kafamda bambaşka yerlere gidiyorum. Mesela Greg'le, Oliver'la ya da Tim, Dave, Anthony ile sevişirken kafamda apayrı bir porno fantezisi canlandırıyordum ve çoğunda o an sevişmekte olduğum kişi olmuyordu.

Kendisi de oldukça fazla adamla yatmış olan arkadaşım Hannah, bana bunun çok sık yaşanan bir sorun olduğunu söyledi. Bir akşam Portobello'da bir barda oturmuş bir şeyler içiyorduk ve Hannah "sado-mazoşizm, nefessiz bırakma, lezbiyen seks, biseksüel ilişki, grup seks, hatta kanca takmaya kadar ne varsa denedim, sırf endorfin hissini yakalamak için," dediğinde, bir şeyler kafama dank etti.

Şarabından bir yudum alarak, "yani artık orgazm olabilmek için hatta sırf zevk alabilmek için kafamda uzun senaryolar kurmam gerekiyor: Üniformaları içinde bir ordu, yaralı bir kahraman, kurtarılmayı bekleyen kız. Bunun ne kadar sıkıcı bir durum olduğunu ve ne kadar uzun sürdüğünü tahmin bile edemezsin."

"Tahmin edebiliyorum," dedim. Ona internetten tanıştığım ve beni bir türlü tatmin edemeyen adamı anlattım. Bana sevişirken kafamdaki porno fantezilerini bir kenara bırakıp, beraber olduğum adamın gözlerine bakmamı ve onunla konuşmam gerektiğini söylemişti. "Orgazm olmak için bütün o saçmalıklara ihtiyacın yok; ihtiyacın olan tek şey o an seviştiğin adam" demişti.

Hannah, "evet, biliyorum, onu da denedim," dedi. Aynı zamanda nörolinguistik programlama ve temel terapi de denedim. Hiçbiri işe yaramadı."

Hannah'ya acımaya başlamıştım.

Ona, onun yaşlarındayken rahatlamam için gereken tek şeyin 'hey, şu anda seks yapıyorum' diye düşünmek olduğunu söyledim. "Şimdi ise kafamda bin türlü seks fantezisi kurgulamam gerekiyor. Gerçekten de çok can sıkıcı bir durum," dedim.

Durumun ciddiyetini bir cuma öğleden sonra, Greg'le Rio'nun Yeri'nde sevişirken çok daha iyi anladım.

Kırmızı odalardan birindeydik ve ben üstteydim. "Bugün neyin var? Her zamanki enerjinden eser yok," dediğimde, bana "Ah! sanırım biraz yorgunum," dedi. "Bu sabah şu kadını görmeye gittim, hani şu Essex'de oturan hani biz üst katta sevişirken bizi mutfaktan dinleyen kocası olan."

"Ah evet, hatırladım," dedim. "Yani bana saat daha bir bile olmamışken bugün seks yaptığın ikinci

kadın olduğumu mu söylüyorsun?”

“Evet.”

Bir anda kendimi çok kötü hissettim. Başka kadınlarla yattığını biliyordum ama bir numara olmayacağım aklıma gelmemişti. Derdim kalbinin bir numarası olmak falan değildi ama bir seri üretimin parçası olmak istemiyordum.

“Belki bugünlük burada bıraksak iyi olacak,” dedim. “Bir anda bütün keyfim kaçtı.”

Alt kata indik ve duş aldık. Onu uzun bir süre aramayacağımı biliyordum. Duştayken, başka kadınlarla yatması umurumda değil diye düşündüm. Ama günün ikincisi olmak istemiyorum. Tamam ilişkimiz sadece seks üzerine kurulu olabilir ama yine de kendimi özel hissetmek istiyordum. Bir anda artık aynı anda birden çok adamla seks yapan bir kadın olmak istemediğimi fark ettim. Artık yakınlık arıyordum; bir saatlik öğle arası kaçamağından daha uzun sürecek bir şey.

Birkaç gün sonra, Soho’daki bir barda arkadaşım Tania’yla karşılaştım.

“Haremde işler nasıl?” diye sordu. “Hâlâ bir adamdan diğerine mi atlıyorsun?”

“Pek sayılmaz, sıkıldım artık,” dedim ve ona nasıl bütün beraberliklerimin birbirine benzemeye başladığını anlattım. “Sürekli benimle sevişmek isteyen orta yaşlı bir adam ya da mutsuz evliliği olan tipler. İlk birkaç sefer iyi gidiyor da, sonra bir bakıyorum oturmuş sorunlarını dinliyorum, özel psikologları haline gelmişim.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi. Tania bir radyo kanalında bir seks programı sunucusuydu ve beni anlayabilecek biri varsa o da oydu. “Hiç tantrik seks denedin mi?” diye sordu.

“Tantrik seksten kastın altı saat boyunca kilit pozisyonunda hareketsiz durmak mı? *Trudie-Sting* seksinden mi bahsediyorsun?”

Tantrik seks hakkındaki tüm bildiklerim marketlerin magazin broşürlerinden öğrendiklerimle sınırlıydı. Bir tür ruhani bir deneyim olsa gerekti. Kendimi hep biraz hippie ruhlu biri olarak görmüşümdür ve Tanrı biliyordu ki bir sene süren anlamsız seks maratonlarından sonra biraz ruhaniyetin bir zararı olmazdı.

Tania bana radyo programına konuk ettiği Jahnet de Light adındaki bir kadından bahsetti. “Tantrik dersleri veriyor. Bence tanışan çok seversin. Üstelik Kuzey Londra’da sana çok yakın bir semtte oturuyor.”

Tania ertesi gün bana Jahnet’in e-posta adresini gönderdi. Ben de hemen bir e-posta yazdım. Tam olarak ne ummam gerektiğini bilmiyordum ama eğer ilgimi teşhircilikten ve hayatımı bir fahişe gibi yaşamaktan başka bir yöne çekmeme yardımcı olup; kendimi daha iyi anlayıp, kendimi yeniden birilerine yakın hissetmemi sağlarsa harika olurdu.

Bir hafta sonra Jahnet mesajıma cevap yazarak bana telefon numarasını verdi. Bana ofisten attığım mesajı aldığımda, şirketimin internet sitesine baktığını, reklamcılık işinde olduğumu görünce çok iyi bir ortaklık yaşayabileceğimizi düşündüğünü söyledi. Ben ona yeni kurmakta olduğu tantrik yaşam koçluğu işinin reklamlarında yardım edecektim; o da benim tantrik dünyayı keşfetmemi sağlayacaktı. “Şu anda ders alıyorum ve kursu bitirebilmem için altı tane vaka incelemesi yapmam gerek.

Bunlardan biri olmak ister misin?” Bana, haftada bir saatimi ayırıp evine gitmemi ve beraber tantrik seks üzerine çalışabileceğimizi söyledi. “Senden ücret talep etmeyeceğim.”

Yahudi olduğum ve işleri ucuza kapatmaya bayıldığım için teklifini hemen kabul ettim. “Ne zaman başlıyoruz?” diye yazdım.

Üç hafta sonra Jahnet’le, Maida Vale’deki çatı katında buluştuk. Salonu Shiva ve Shakti heykelleri, tantrik ve doğu felsefesi kitapları ve Hint işi yastıklarla doluydu. Yerde bir sürü büyük şilte vardı ve salonun ortasında kıvrıla kıvrıla çatıya çıkan bir merdiven duruyordu. İçerisi tütsü kokuyordu ve pencerelerdeki turuncu perdelerden içeriye loş bir ışık yayılıyordu. Hayatımda hiç Bombay’e gitmemiştim ama Jahnet’in evi sayesinde gitmiş kadar olmuşum.

Beraber yuvarlak bir masaya oturduk ve Jahnet mutfağa nane çayı yapmaya gitti. Tania, bana Jahnet’in tantrik seks hocası olduğunu söylemişti. Söylemeyi unuttuğu şey Jahnet’in hayatını fahişelik yaparak kazandığıydı. Otuz senedir bu meslekteydi ve sonradan öğrendiğime göre İngiltere’de tantrik seks dersi veren tek kişi oydu.

İlk buluşmamızda bana, “Elli bir yaşına bastığımda, artık yaptığım işten sıkılmışım,” dedi. “Gün boyu erkekleri rahatlatmaktan fazlasını istediğimi fark ettim. Erkekleri mutlu etmeyi seviyordum ama olaya ruhani bir boyut katmak istedim.”

Jahnet yarı Hintli, yarı İngiliz-İrlandalı, çekici bir kadındı. İri yuvarlak hatlı bir vücudu, büyük göğüsleri ve omuz hizasındaki siyah saçlarının arasından parlayan sarı bukleleri vardı.

Olgun ve müzikli bir ses tonuyla bana bu kurstan alacağı sertifika ile yaptığı işi yasal bir hâle getirmeyi planladığını anlattı. On altı yaşındayken okulu bırakmıştı. Ne bir diploması vardı ne de doğru dürüst bir eğitim almıştı. Artık mesleğine yeni bir yön vermenin zamanı gelmişti ama her zaman iyi bir seks çalışanı prensiplerine bağlı kalacak ve insanlara yardım etmeye devam edecekti.

İnternet üzerinden yaşam koçluğu dersleri alıyordu, bana “şekerim, içimden bir ses gün boyu ortaya çıkardığım bu cinsel enerjiyi iyi bir yönde kullanmamı söylüyordu. İnsanların istediklerini gerçekleştirmelerine yardım etmek istiyordum. Sadece cinsel anlamada değil, hayatlarının her alanında,” dedi. Doğru yerdeydim.

Derslerimiz oldukça sıra dışıydı ve çok çeşitliydi. Her derse ruhani bir tören mahiyetindeki bir banyo ile başlıyorduk. Ben giysilerimi çıkarırken Jahnet küveti doldurur içine türlü parfümler ve rengarenk çiçekler koyardı. Bu zamanlarda bazen o kadar rahatlardım ki yapmak istediğim tek şey uyumak olurdu. Bazen de çok tahrik olurdum. Sürekli kendime burada bulunma sebepimin çok farklı olduğunu hatırlatıp dururdum. Jahnet her ders desenli şifon bir sarong giyerdi ama benim - hava soğuk değilse - çıplak olmamı isterdi. Kısa bir süre sonra ben de kendime bir sarong aldım.

İlk hafta karşılıklı bağdaş kurarak, avuç içlerimiz kucağımızda tavana bakacak şekilde açık olarak oturduk ve nefes alma teknikleri üzerinde çalıştık.

Jahnet “bir yandan vajinamı kasarken ,diğer yandan derin derin nefes almalısın,” dedi. Amaç, kaslarımı tanımamı ve onları kontrol etmeyi öğrenmemi sağlamaktı. Ki böylelikle bir gün ben de, Jahnet gibi sırf bu kasları kullanarak beraber olduğum adama zevk verebilecektim. Jahnet, bana bunun sayesinde orgazmlarımın çok daha kuvvetli olacağını anlattı. Fena fikir değil diye düşündüm. Yaptıklarımamı vajinal aerobik adımı vermişim ve en az spor salonunda çalışmış kadar yoruluyordum.

O gün eve gittiğimde ben ve vajinam yorgunluktan ölmek üzereydik.

İkinci hafta, Jahnet bana bir saat masaj yaparak tantrik masaj tekniklerini öğretti. Bir yandan kulağıma mırlıyor, diğer yandan bana masaj yapıyordu. Kısa sürede bu kadar etkili bir şekilde okşanmaktan bütün vücudum titremeye başlamıştı. Jahnet bana bir yandan da tantra'nın tarihçesini anlatıyordu. Tantra üç bin yıl önce Hindistan'da keşfedilmişti. Dediğine göre bu, seksin meditasyonla birleşimiydi ve amaç kısa süreli klitoral orgazm yerine, vücudu dalga dalga etkileyen daha uzun süreli orgazma ulaşmaktı. Tantrik masaj partnerine zevk vermenin sadece bir yoluydu.

“Sana sadece temel bilgileri öğretebilirim,” dedi. “Unutma vajinal kaslarını her gün çalıştırmalısın. Kasların yeterince gerginleştğinde, yaşadığın orgazmlar hem daha derin hem de daha uzun süreli olacak.”

Üçüncü seansımızın sonunda Jahnet, bana bir orkide vererek bunu parçalanana kadar yanımda taşımamı söyledi. Çiçeği el çantama koydum ve her yere yanımda taşıdım: Toplantılara, spor salonuna, eve. O günün sonunda çiçek tamamen parçalanmıştı ve çantamın dibine yayılmıştı.

Bir arkadaşşıma yapmakta olduğum egzersizden bahsettiğimde bana orkidenin Yunancada testis anlamına geldiğini söyledi. İçimden bir ses bunun çok derin bir anlam taşıdığını söylese de üzerinde durmadım. Vajinal egzersizlerime devam ettim.

Seanslarımızdan birinde Jahnet bana vajinal ve anal kaslarımı kontrol etmenin inceliklerini öğretti. Parmaklarını içime sokarak kaslarımı doğru hareket ettirdiğinden emin olmak istiyordu. “Daha çok sık ve sakın bırakma!” diye emretti. “Sık!”

Her hafta, “ama bu çok yorucu,” diye şikayet ediyordum. “Vajinal kaslarım bugüne kadar yeterince çalıştı zaten.”

“Evet ama doğru şekilde değil, canım.”

Derslerimiz boyunca Jahnet bana hem dadılık, hem seks hocalığı, hem de terapistlik yapıyordu.

“Senin sorunun Suzanne sürekli orgazm peşinde olman,” dedi.

İçimden haklı olabileceğini düşündüm. Seksi polisim Anthony de son görüşmemizde benzer bir şey söylemişti. “Zekisin, komiksin, her hâlinle harikasın. Tek sorunun çoğu zaman hayatını beyninden çok vajinanın yönetmesine izin veriyorsun,” demişti.

Jahnet bana her şeyin zamanla yerine oturacağını ve bir gün benim de tantra'nın orgazm olmakla değil, zevk almakla ilgili olduğunu anlayacağımı söyledi.

“Ama vajinam sürekli bu kadar yorgunken bu nasıl mümkün olacak?” diye sordum.

“Bütün bu grup seks saçmalıkları seni orgazm olmaya saplantılı hâle getirmiş Suzanne,” dedi. “Sadece aldığın zevkin tadını çıkar. Rahatla ve beyninin vücudunla bir olmasına izin ver ve aldığın zevki partnerinle paylaş.”

Jahnet'in dediğine göre, tantrik seks, partnerlerin etraflarına bir enerji çemberi oluşturmaları üzerine kuruluydu; yani son aylarda beynimde canlandırdığım seks fantezilerine tam bir tezat oluşturuyordu.

Bir gün Jahnet, beni gerçekten endişelendiren bir şey söyledi. “Gelecek haftaki dersimize kadar orgazm olmanı istemiyorum. Bu haftaki ev ödevin bu.” Dediğine göre mastürbasyon yapabilirdim - Tanrıya şükür- ama rahatlamam yasaktı. Bir kez daha bana, bu ödevin amacının beni orgazm odaklı biri olmaktan kurtarmak olduğunu anlattı. Tabi ki de söz dinlemedim. Ama dört gün boyunca kendimi tuttum -ki bence başlangıç için hiç fena değildi- ve orgazm olduğumda muhteşemdi.

Jahnet’la bütün derslerimi tamamladım. Son seansımızın sonunda bana senelik ödevimi verdi. “Kendine üç tane tantrik seks partneri bulmanı istiyorum. Sadece bunun için buluşacaksınız, duygusal yakınlaşma istemiyorum.”

Ben de “bu ödevi bütün öğrencilerine veriyor musun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Bu ödev tamamıyla sana özel. Diğer öğrencilerimin, senin gibi ihtiyaçları bir adam değil, senin durumunda sanırım üç yeterli olacaktır.”

Bana ödevimi nasıl uygulayacağımı da detaylı bir şekilde anlattı. “Her ay bu üç kişiden, her biriyle bir- iki hafta görüşeceksin. Arada geçen zamanda görüşmeniz kesinlikle yasak. ‘Tantrik hafta sonlarında’ kendini sadece zevk almaya adayacaksın. Sadece cinsel olarak demiyorum, her açıdan.” Dediğine göre, partnerlerimle nadir görüşerek kendimi beraber olduğum adama değil, olaya kaptırmam daha kolay olurmuş.

Sanırım Jahnet’in anlatmak istediği o duygusal sınırı aşabilirsem ,beden-beyin uyumundan kaynaklanan o ruhani seviyeye ulaşmam çok daha kolay olacaktı. Bu benim yıllardır alıştığım beden-beden uyumsuzluğundan çok daha farklı bir şeydi.

Ödevimin bir sonraki kısmı çok hoşuma gitmişti. ‘Tantrik hafta sonlarında’ genelde yaptığın hiçbir şeyi yapmayacaksın. Çamaşır yıkamak, yemek pişirmek (ki eğer yemek pişirmeyi seviyorsan başka), ev işi yapmak kesinlikle yasak. tantrik seks için kendine yatak odasından farklı bir yerde kutsal bir alan oluşturmalısın ki böylelikle partnerinle yatakla sınırlı kalmadan özgürce masaj yapabilir, oynayabilir, dans edebilirsiniz.

Ayrılmadan önce Jahnet bana, kendime partner bulduğumda ilk seans için ona gidebileceğimizi ve ilk tantrik deneyimimizi onun eşliğinde yaşayabileceğimizi söyledi. Bu dediği bana biraz uygunsuz gelmişti. Tantrik ya da değil birisiyle sevişirken üçüncü bir kişinin izlemesinin grup seks partilerinden ne farkı vardı ki?

Ona “peki bu adamları nereden bulacağım?” diye sordum.

“Bunu kendin keşfetmelisin,” dedi. “Korkarım bu konuda sana yardımcı olamayacağım. Sana en uygun üç kişiyi bulana kadar on-on beş kişiyle buluşman gerekebilir.”

Bu eleme sürecinin çok eğlenceli olabileceğini düşündüm.

Beraber seks yapacağım bir partner bulma konusunda oldukça uzmanlaşmıştım ama tantrik seks için birini nereden bulacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. İçimden bir ses arkadaşlık sitelerinin en gözdesi *Match.com*’da içinde ‘tantrik’ kelimesi geçen bir ilan yayınlamaya kalkarsam, bunun para karşılığı seks ile eş anlamlı bulunup reddedileceğini söylüyordu. Ama internette dolaşırken, ki kendisi her zaman için benim en güvenilir çöpçatanım olmuştur, *Tantra.com* diye bir siteye rastladım. Üye olanların çoğu Amerika’da yaşıyor olsa da hemen kendime bir sayfa hazırladım. Sonuçta

bedavaydı, ben de aynı ilanı bir de *SwingingHeaven*'a koydum. Konu başlığı 'Beraber dalgaları aşmaya var mısın?' idi.

Tantrik seks öğrencisi, 43, sarışın, mavi gözlü, 1.65 boylarında, romantik bir ilişkiden çok beraber tantrik seksi keşfedecek, bir ya da birden çok partner arıyor. İlgilenenlerin, yakınlığın sadece monogam bir ilişki çerçevesinde olmayacağı fikrine açık olmaları gerekiyor.

İçimden denemekten ne çıkar diye düşündüm. Hoş, büyük ihtimalle cevap verenlerin büyük bir çoğunluğu bağlanma sorunu olmadan, altı saat boyunca seks yapmak isteyen genç azgın tipler olacaktır ama olsun.

Birkaç gün içerisinde ilanıma elli cevap geldi ve çoğu da beklediğim türden adamlardandı. Hiçbirine cevap yazmadım.

Kısa bir süre sonra, çocuklarımı da alarak üç haftalığına Vietnam'a tatile gittim. İçimden tantra olmasa da en azından kafamı dinlerim diye düşünüyordum. Kendime kas egzersizlerimi ihmal etmeyeceğime ve sık sık mastürbasyon yapmayacağıma söz verdim. Geri döndüğümde partner arayışına kaldığım yerden devam edebilirdim.

Vietnam'a giderken yanıma Jahnet'in son seansımızda bana ayrılık hediyesi olarak verdiği oltu taşından yapılmış kolyeyi de almıştım. "Yolculuğun sırasında uygun bir yer bulduğunda, bunu suya atmanı istiyorum," demişti. Ben de dediğini yaptım. Vietnam'daki ikinci günümde sahilde otururken ve artık Daniel için gerektiği kadar acı çekmiş olduğumu düşünürken kolyeyi suya attım ve o anda sanki Daniel'in içimden çıkarak uçtuğunu hissettim. Sonunda Daniel'i özgür bırakmıştım.

Londra'ya döndüğümde, uzun zamandır kullanmadığım e-posta adreslerimden birinde, bir sene kadar önce *Match.com*'a verdiğim ilana cevap gelmiş olduğunu gördüm. Cevabı yazan Jack'ti.

Aşk Gibi Bir Şey

Match.com profilimi, Daniel'la alkol ve sigara bağımlılığı yüzünden kavga ettiğimiz bir gece kızgınlık anında oluşturmuştum. Kısa bir süre sonra Daniel'la barışmıştık ben de siteyi tamamen unutmuştum.

Jack'in mektubu oldukça ilgi çekiciydi. Yirmi yedi senedir özel dedektif olarak çalıştığını, Londra'nın batısında bir evi olduğunu, gülmeyi, güzel yemekler yemeyi, kıyafet alışverişine çıkmayı ve yaz tatillerini sevdiğini söylüyordu. Sonunda bana hitap eden bir adam çıktı diye düşünmüştüm. İşti vardı, parası vardı ve ilgi alanlarımız ortaktı. Resminden sarı saçlı, orta yaşlı bir adam olduğu görülüyordu. David Bowie ve Lance Herikson'un seksi bir karışımı gibiydi. Gözlerinde derin ve seksi bir ifadeyle doğrudan kameraya bakmıştı.

Arkadaşlık sitelerinde gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri olduğunu düşündüm. Sayfasında tantrik sekse dair bir şey yoktu ama içimden bir ses Jack'le tanışmanın benim için iyi olacağını söylüyordu.

Cevap yazmak için butona tıkladığımda, karşıma 14.99 pound üyelik ücreti ödemem için doldurmam gereken bir form çıktı. Yok artık diye düşündüm. Sırf bir adamla tanışmak için 14.99 pound verip *Match.com*'a üye olmaya niyetim yoktu. Feministlik bir yana, ilk buluşmalarda para ödememe gibi bir prensibim vardır. Ki aslında kendime hep çulsuz adamları çektiğim ve ikinci buluşmadan sonra hesabı ödeyen tarafın hep ben olduğum düşünülürse, bu prensibim biraz ironik bir hâl alıyor.

Londra'nın batısında yaşayan kaç özel dedektif vardı acaba.? Google'da kısa bir araştırma yaptıktan sonra sadece bir tane olduğunu keşfettim. Hemen bir e-posta yazdım ama göndermeden önce uzun süre bilgisayarın karşısında oturdum. Onu takip eden bir sapık olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ama biraz düşününce, hayatını başkalarının özel hayatlarını didik didik ederek kazanan birinin, bu davranışımı saygıyla karşılayabileceğini düşündüm. Böylece 'gönder' butonuna basarak mesajı Jack'in iş yeri e-posta adresine gönderdim. Aynı zamanda da içimden, e-postalarını okuyan özel bir sekreteri olmamasını diledim.

Ertesi gün cevap geldi. Dediğine göre, üşenmeyip hakkında araştırma yapmam çok hoşuna gitmişti. Geçmişinin biraz karmaşık olduğunu ima ediyor ve artık geleceğe odaklanmak istediğini, özel biriyle güzel bir ilişki yaşamak istediğini söylüyordu. Bu tarz bir ilişkinin Jahnet'in vermiş olduğu kendime üç tane tantrik seks partneri bulmam konulu ödeviyle çok örtüşmediğinin farkındaydım. Ama bir kereliğine kuralları çiğnemenin bir mahsuru olmayacağını düşündüm. Bir hafta sonra buluşmaya karar verdik ve arada geçen süre zarfında telefonda saatlerce işlerimizden, çocuklarımızdan ve hayatımızdan konuştuk. Batı Londra'lı bir aksanı vardı ve öğrendim ki yaşadığı şık ve pahalı semtin gerçekten de orada doğmuş ve büyümüş üç sakininden biriydi.

Yaptığı iş kulağa çok gizemli geliyordu. Kendimi bir Raymond Chandler romanından bir karakterle konuşuyor gibi hissediyordum ama o mesleğinden çok yaptığı işten bahsetmekten hoşlanıyordu. Söylediğine göre, erkeklere nasıl daha duygusal ve anlayışlı olabilecekleri konusunda danışmanlık yapıyordu ve içlerindeki gizli kalmış ağaç kucaklayıcısını açığa çıkarmaya çalışıyordu.

Bir grup adamla ormana gidiyor ve onları bir hafta boyunca duşsuz, tıraşsız, temiz kıyafetler

olmadan zorlu bir deneyden geçiriyordu. Aynı zamanda felsefi tartışmalar eşliğinde adamların etraflarına ördükleri maço duvarları yıkmayı hedefliyordu. Yaptığı bana biraz fazla delice gelse de, herhangi bir yorumda bulunmadım.

İş arkadaşım Louise'e, Jack'ten bahsettiğimde bana "danışmanlık yapan erkeklere karşı çok dikkatli olman gerekir," demişti. "Çoğu zaman terapiye ihtiyacı olan onlar olur." Ayrıca kendime, beni akşam yemeğine çıkarmaktan, bana hediyeler almaktan ve arada sırada benimle konuşmaktan hoşlanan normal bir adam bulmamı tavsiye etti. "Bu adam hakkında duyduklarım hiç hoşuma gitmedi Suzanne," dedi. Belli ki Louise normal bir adam bulmayı, bir kafede kafeinsiz kahve sipariş etmek kadar kolay sanıyordu.

Jack'le planladığımız randevumuzdan dört gün önce, bir cumartesi öğleden sonra, kader ağlarını ördü. Büyük oğlum Alfred'i, doğum günü harçlığının tamamını yeni çıkan Arsenal formasına yatırabilsin diye, en sevdiği spor mağazası *Liliwhites*'a götürmüştüm. Dükkân çok kalabalıktı, sırada en az yirmi kişi vardı ve ben beklemekten yorulmuştum.

Jack'i aradım. Meğer o da o sırada yakınlardaki Jermyn caddesinde alışveriş yapmaktaymış. Oğlum "ah demek sen de buralardasın," dediğimi duyduğunda, "anne, arkadaşın gelip bizi alamaz mı?" dedi.

Aslında fena fikir değildi. Ellerimiz kollarımız paketlerle dolu metroya binmek, gözüme gittikçe daha kötü görünüyordu.

"Gelip bizi alsan, senin için sorun olur mu?" diye sordum. Ve daha kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, daha önce hiç yüz yüze tanışmadığımızı hatırladım. Siber dünyanın sorunlarından biri de buydu. Aslında birbirleriyle hiç de samimi olmayan -hatta hiç tanımayan- insanlar arasında sahte bir yakınlık duygusu yaratmak.

Jack "sorun değil" dedi, "on beş dakikaya orada olurum."

İlk buluşmamızın böyle olmasını hayal etmemiştim. Paçaları kıvrılmış bir kot pantolon, turkuaz rengi bir kazak ve uzun kahverengi bir manto giyiyordum, ayrıca hiç makyaj yapmamıştım ve saçlarım bir felaketti.

Trocadero'nun önünde buluştuk. Beyaz deri koltukları olan kocaman bir *Volvo* önümüzde durdu.

Alfred "anne baksana ne güzel bir araba," dedi.

Ben öne, Alfred arkaya olmak üzere arabaya bindik.

Jack'e baktığımda en az resminde görüldüğü kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Başında lacivert bir kasket ve üzerinde lacivert bir palto vardı. Çok şık ve bir o kadar da seksi görünüyordu.

"Bu ilk buluşma için biraz garip bir durum oldu sanırım," dedim ve Alfred'le tanıştırdım. "Bu arada, araban çok güzel, oğlum bayıldı."

Alfred "annemin asıl söylemek istediği bir araban olduğu için ne kadar sevindiği," dedi. "Annem genelde arabası olan adamlarla çıkmaz. Değil mi anne?"

O an aklıma Daniel'la bizim evdeki ilk kahvaltımız ve Alfred'in o günkü yorumları geldi.

"Evet doğru," diye itiraf ettim. "Hatırlattığın için sağol canım, ilk buluşmamda senin de olman,

olaya ayrı bir renk katıyor.” O sırada içimden, keşke ağzında seni erkek arkadaşlarımla tanıştırdığım zaman sıkıca kapayabileceğim bir fermuar olsaydı diye düşünüyordum. Arabada giderken havadan sudan konuştuk. Jack, Alfred’e “demek sporla ilgileniyorsun, hangi takımı tutuyorsun?” diye sordu.

“Arsenal.”

“İyi takım. Bir arkadaşım sanırım tüm sezon biletlerini aldı,” dedi. Ve biraz düşündükten sonra ekledi, “Bir soralım bakalım belki fazladan bileti vardır.”

Bu iyiye işaret diye düşündüm. “Oğluyla iyi geçinerek anneyi etkilemek, iyi strateji.

Eve döndüğümde Alfred, “anne bu adam gerçekten çok kafa. Onunla çıkacaksınız değil mi?” diye sordu. Ardından da küçük kardeşine seslenerek “hey Martin, inanmazsın annem harika bir arabası olan çok kafa bir adamla tanıştı,” dedi.

Jack’le aramızdaki ilk andan itibaren müthiş bir çekim vardı. Birbirimize gülümserken, düşündüğümüzün ‘tanrım ne yapsam da kurtulsam şundan’ değil de ‘hmm seni beğendim’ olduğu anlaşılabilirdi.

Eve gider gitmez arayıp “Bu gece boş musun,” diye sordu.

Evine yürüme mesafesinde, Portobello’daki, sadece üyelerin girebildiği Electric adlı bir bara gittik. Jack alkol, sigara ya da uyuşturucu kullanmıyordu. Mesajında ima ettiği karmaşık geçmişin uzun yıllar süren madde bağımlılığı olduğunu anlattı. İçimden, çıktığım diğer adamlardan pek farkı olmadığını düşündüm. Jack bana geçmişte yaşadıklarını ana hatlarıyla özetlerken, hepsinin geçmişte kaldığını özellikle vurguladı. Belli ki onun hikâyesi Daniel ve diğerlerinkinden farklıydı. Jack, bana üç ayrı tip hepatit virüsünü de taşıdığını öğrendikten sonra yirmi yıldır ağzına alkol ve sigara değdirmediğini anlattı. Artık çok sağlıklı bir yaşam sürüyordu: Sıkı bir diyet uyguluyor, şeker ya da yağ kesinlikle kullanmıyordu. Dediğine göre bir sene kadar süren zorlu bir tedavi sürecinden sonra hepatiti yenmişti ve artık tam bir rahibe hayatı sürüyordu. Bir tek farkla, bu rahip seks yapıyordu.

Daha önce de içki, sigara ya da uyuşturucu bağımlısı adamlarla tanışmıştım. Gözlemlediğim şey hiçbir zaman üçünden birden vazgeçemedikleriydi. Birini bırakmayı başardıkları takdirde kalan diğer ikisine daha bir dört elle sarılıyorlar, önceki bağımlılıklarına harcadıkları enerjiyi diğer zaaflarına harcıyorlardı. Eğer yeni zaafları bu üçünden biri değilse, bu genellikle seks oluyordu.

Buluşmamızın ikinci saati dolmadan çoktan Jack’in evine gitmiştik ve Jack bana, adeta bir tur rehberi edasıyla evini gezdiriyordu. Son olarak yatak odasında durduk. Her zaman kullandığım cümlelerden birini seçerek, “sence artık beni öpmenin zamanı gelmedi mi?” diye sordum. Belli ki gelmişti, hatta daha fazlası vardı. Geçmişini gömüp artık ‘yeni bir adam’ olduğu için Jack, tek gecelik ilişkilere inanmıyordu. Hatta, artık hayatında kısa süreli hiçbir şeye yer yoktu.

Onunla seks yapmak beş farklı çeşit yemek yemek, uzun bir senfoni dinlemek , hatta tantrik seks yapmak gibiydi. Her şeyi ağırdan almaktan hoşlanıyordu.

Beraber geçirdiğimiz ilk gece, sonradan geçireceğimiz birçok gece gibiydi. Beraber yatağa girdiğimizde en az üç saat geçmeden çıkamıyorduk. Jahnet görse, benimle gurur duyardı. Jack’le sevişmek, aynı Jahnet’in bana öğrettiği gibiydi. Kendimi yeni sevgilime çok yakın hissediyordum, kendimi tamamen sevişmemizin ritmine, aldığım zevke ve bu kadar yakınlaşmamızın verdiği büyü

duygulara bırakıyordum. Jack'in tek istediği benimle beraber olmaktı ve onun yatak odası, seks partilerinden ve seks kulüplerinden çok farklı bir dünyaydı. Jack benimle ağır ağır ve duygulu bir şekilde sevişiyordu ve ben bedenimin onun bedeniyle bir bütün oluşturduğunu hissediyordum.

Tek bir şey vardı: Orgazm olamıyordum.

Başlarda sebebi, çok heyecanlanmama bağladım. Bu adam her yönüyle bana o kadar uyuyordu ki, belki de korkuyordum. Karşımdakini umursamadığım zamanlar çok kolay orgazm olurum ama bu sefer karşımda gerçekten değer verdiğim, gerçekten bir şeyler hissettiğim bir adam vardı ve ben bir şeyleri berbat etmekten korkuyordum.

İkimizde bu ilişkiye balıklama atlamıştık ve ağırdan almak gibi bir derdimiz yoktu. İlk gece Jack "karşılıklı güvene dayanan, monogam bir ilişki istiyorum," demişti. "Artık birilerine bağlanmak istiyorum." Söylediğine göre aynı anda birden çok kişiye ilgi duyamıyordu. Jack benim çok eşli olduğumu biliyordu ve ben her ne kadar bu konuda ona karşı dürüst olsam da, bunun, onun kaldırabileceği bir şey olmadığını söyledi.

Ben de ona yaşam stilimi değiştireceğime dair söz verdim. "Zaten artık ben de sıkıldım," dedim. Sonraki iki günü telefon rehberimdeki bütün erkeklere mesaj atmakla geçirdim. Aralarından bazıları beraber eğlenmekten çok keyif aldığım adamlardı ve onlara yazarken elim titremedi dersem yalan olur. Yine de herkese aynı kısa ve öz mesajı yolladım. "Selam. Biriyle tanıştım. Artık görüşemeyeceğiz. Kendine iyi bak. Suzanne." 'Gönder' tuşuna basmadan önce acaba çok mu aceleci davranıyorum diye düşünsem de, istediğim zaman kendime yeni arkadaşlar edinebileceğimi biliyordum. Gönder. Gönder. Gönder.

Parti arkadaşım Greg, hemen cevap yazdı. "Hmm. Seni kendine bağlamayı başardıysa, sıkı bir herif olmalı. Tek bir erkekle yapabileceğine emin misin? Bana pek ilişki insanı gibi görünmedin de."

Öyleydim.

İkinci günümüzde, yine üç saatlik bir sevişme seansından sonra, ben tam çıkmak üzereyken, Jack gözlerimin içine bakarak "evrene ne istediğimi söyledim ve bana seni getirdi," dedi.

Böyle laflar beni oldum olası etkiler. Ve Jack'in sözlerinde samimi olduğunu görebiliyordum. Öte yandan, Jack'in söylediklerini arkadaşlarıma anlattığımda, bana sanki delirmişim gibi baktılar. Arkadaşım Pat "lütfen ağırdan al," dedi. "Daha ilişkinin bu kadar başındayken sürekli dip dibe olmanız iyi olmayabilir."

"Biliyorum," dedim. "Ama o muhteşem biri. Gerçekten."

"Kısa sürede tüketeceksin," diye uyardı. "Ve o daha yeni bir ilişkiden çıkmış, dikkatli ol, ağırdan al."

Üçüncü günümüzde Jack beni arayarak, "bak, biliyorum daha yeni tanıştık ve bu tarz şeyler için daha çok erken ama altı hafta sonra senin çocuklar ve benim kızımınla beraber Brezilya'ya tatile gitmeye ne dersin?" dedi. Daha cevap vermeme fırsat vermeden "bütün masraflar benden. Tek sorun eğer uçak biletlerini şimdiden ayırtmazsam hepsi satılacak."

Aynı gün, ilerleyen saatlerde başka bir seks maratonundan sonra yatakta yatarken, "harika bir fikir" dedim.

Dördüncü gün, yine üç saat seviştikten sonra Jack, “ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi. “Yan daireyi satın alsan ne güzel olur, beraber yaşamasak bile sürekli beraber oluruz.”

Eve dönerken Bernadette aradı “Dün gece neredeydin? Sana ulaşmaya çalıştım.”

“Jack’le beraberdim.”

“Önceki gece de beraber değil miydiniz?”

“Evet. Ondan önceki gece de.”

“Dikkat et!” diye uyardı. “Üst üste bu kadar geceyi beraber geçiriyorsunuz ve daha tanışalı çok az zaman oldu. Bana biraz saplantılı bir durum gibi geldi.”

Beşinci gün Jack ofisime kocaman bir buket çiçek yolladı. Önceki gece bana nefesimin koktuğunu söylemişti ve şimdi gönlümü almaya çalışıyordu. Belki de beni üzmemek için sorunun midemden kaynaklanabileceğini söylemişti, belki de bende bağırsak sendromu vardı. Böylece duruma tıbbi bir açıklama getirmişti.

Hemen bağırsak lavmanı için doktordan randevu aldım. Diyetimi tamamıyla değiştirdim ve elma, brokoli ve sarımsak yemeyi kestim. Midemin PH derecesini düzeltmek için asit tabletleri aldım. Sürekli diken üstündeydim, sürekli nefesimi kontrol ediyor ve çantamda bir kutu *Orbit Professional* sakız olmadan hiçbir yere gitmiyordum.

Bütün bunlara rağmen yedinci gün itibariyle sıırıslıklam âşık olmuştum. Jack’in yedi yaşındaki kızı da bana bayılmıştı; oğullarıma sanki ağabeyleriymiş gibi davranıyordu ve ben de en gözde alışveriş arkadaşı olmuştum.

Jack benim onun için doğru kadın olduğumu düşünüyordu. Ve beni o kadar mutlu ediyordu ki, ben de onun sevgilisi olmaktan son derece hoşnuttum.

Portobello’ya alışverişe gittiğimiz bir gün, bana diz hizasında kahverengi kadife bir etek aldı. Bibendum’da istiridye yemeye götürdü ve bana sürekli sevgi dolu mesajlar atıp duruyordu. Ayrıca üzerinde romantik notlar olan (SENİ SEÇTİM) sayısız buket çiçek yolladı.

Bir gün Portobello’da yürürken, “bence sen çok özel birisin. Ve ben sana bunu hissettirmek istiyorum. Bundan sonra sürekli sana ne kadar özel biri olduğumu göstereceğim,” dedi. Ben de onunla beraberken kendimi çok özel hissediyordum.

Yatakta olduğumuz zamanlar dışında.

Seks -daha doğrusu- orgazm olmak benim için bir sorun hâline gelmişti. Beraberliğimizin altıncı gününe kadar orgazm olamamıştım ve bu durum senede bir kez orgazm olabilen kadınlar için ışıık hızıyla eş değer bir şey olsa da, ben o güne kadar ilk sevişmeden itibaren rahatlıkla orgazm olabilen biriydim.

Birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci gün Kama Sutra kitabındaki her pozisyonu denememe rağmen hiçbiri işe yaramamıştı. Jahnet’in tavsiyesine sadık kalarak sadece zevk almaya odaklanmaya çalışmıştım ve Jack’le sevişmek gerçekten çok zevkli olsa da, üçüncü günden sonra bir şekilde -tantrik ya da değil- artık zirveye ulaşmak istiyordum.

Yani kısacası üç sorunun vardı: Bir, orgazm olamıyordum. İki, benim için bir erkeğin aletinin boyutları çok önemliydi. Üç, penisi ülke averajında olan bir adama averajın beni tatmin etmediğini söyleyemezdim.

Jack durumu telafi etmek için bana birkaç sefer oral seks yapsa da, aslında bunu severek yapmadığını hissedebiliyordum. Kadınlar böyle şeyleri hep anlarlar. Kafamda her zamanki seks senaryolarını kurgulamadan orgazm olamıyordum. Fiziksel açıdan da birbirimizle çok uyumlu olduğumuz söylenemezdi. Bir süre sonra artık o kadar çaresiz kaldım ki, sonunda beni orgazma ulaştıracak bir şey buldum. Pornografi. Altıncı sevişmemizde, yine üç saattir sevişiyorduk, kalbim ve bedenim tam bir uyum içinde olsa da yine orgazm olamayacağımı anlamıştım.

“Porno filmin var mı?” diye sordum.

“Var tabi ki. Nasıl bir şey istersin?”

“Grup seks, çift penetrasyon, anal falan, o tarz şeyler.”

Jack kalkıp videoya bir kaset koydu ve iki çiftin sürekli olarak eş değiştirdiği ve sonunda iki adamında aynı kızla birlikte olduğu bir sahneye gelene kadar ileri sardı. Yüzüm televizyona dönük bir şekilde Jack’in suratına oturdum ve iki dakika sonra rahatladım.

Utanmıştım. “Çok üzgünüm,” dedim.

“Üzülme, seni mutlu eden her şey beni de mutlu eder.”

“Biliyorum Jack. Ama artık pornografi izlemek istemiyorum. Grup seks ve bu gibi şeylerle tahrir olmak istemiyorum. İstedğim tek şey sana yakın olabilmek.”

Bir ilişkinin yürüyüp yürümeyeceği en iyi tatillerde belli olur ve biz Jack’le tatillerin en kralına çıktık. Tanıştıktan altı hafta sonra son anda karar verdiğimiz bir Bahreyn turundaydık.

Jack, bana Brezilya’da planladığı tatilin Londra’ya iki gün uzaklıkta olduğunu ve kalacağımız yere varabilmek için türlü ulaşım araçları kullanmamız gerektiğini -ki buna yürümek de dâhildi- söylediğinde, onu vazgeçirmek için elimden geleni yaptım. Jack bu bahsettiği yere daha önce birkaç kez gitmişti ve bu çok sevdiği yeri benimle paylaşmak istiyordu.

“Cennet gibi bir tatil köyü, Suzanne,” dedi. “Gözlerden uzak, romantik ve ucuz.”

“Evet,” dedim. “Kulağa gerçekten çok hoş geliyor özellikle üç haftalık bir tatil için. Ama bizim sadece bir haftamız var. Dört gün zaten yollarda geçecek ve bizim cennette sadece üç günümüz kalacak bir de uçak tutmasını hesaba katarsak. Ona, İngiltere’ye daha yakın bir yere gitmeyi önerdim.

Jack birkaç gün içinde ilham dolu bir hafta sonu geçirmek üzere Kaliforniya çölüne ağaçlara sarılmaya gidecek olduğundan, yeni bir tatil planı ayarlamaya vakti olmayacaktı. Beraber tatile çıkma konusunu konuşmamızın üzerinden üç hafta geçmişti ve çocukların sömestr tatillerine de üç hafta kalmıştı.

“Eski eşimin kardeşini arasana,” dedi. Eskiden pilottu. Egzotik yerlere bilet bulma konusunda üzerine yoktur.

“Eski eşinin kardeşi sömestr tatilinin ne anlama geldiğini biliyor mu sence?” dedim. Tatile bu kadar

az zaman kalmışken, bulacağımız egzotik yerlerin kimsenin gitmek istemediği yerler olacağından emindim. Böylece Brezilya önce Dubai oldu ve fiyatlar inanılmaz uçtu.

Ardından Jack'in eski bacanağı arayarak bize otel odası ayarlayamadığını söyledi. Böylece biz de elimizdeki tek seçenek olan Bahreyn'e gitmeye karar verdik. Körfez hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kulağa Brezilya kadar hoş gelmese de, hem parasını ben ödemediğim hem de hâlâ aşk gözümü kör etmiş olduğu için ne kadar kötü olabilir ki? diye düşündüm. O güne kadar gördüğüm bütün Bahreyn resimlerinde çöl vardı ve çöl benim için sıcak hava demektir. Hawar Oteli'nin broşüründe en son teknolojiyle inşa edilmiş, her türlü lükse sahip, önünde kendine ait harika bir kumsal ve üç ayrı restoranı olan bir otel görünüyordu. Ve hepsi geceliği sadece elli pounda bizim olacaktı. Çocuklar ve yemek parasızdı.

Yahudi tarafım yine tutmuştu ve içimden, dünyanın en ucuz tatiline kondum diye düşündüm.

Jack duyduğunda benimle gurur duyacaktı, sayemde parasının büyük bir bölümü cebinde kalıyordu.

Bahreyn'deki ilk gecemizi cennet mekanımıza götürecek vapurlar ertesi güne kadar hareket etmeyeceği için şehir merkezinde geçirdik. Bir otele girdik ve odalarımıza çıkarken otelin vahşi batı temalı barının önünden geçtik. İçerisi petrol kuyularında çalışmak üzere gelmiş, Amerikalı adamlarla doluydu. Belli ki hafta sonlarını sarhoş olarak geçirmeyi planlıyorlar ve gittikçe daha çok yükselen bir ses tonuyla konuşuyorlardı. O gece odamızdan hiç çıkmadık ve uydu kanallarını izledik.

“Merak etmeyin çocuklar,” dedim. “Otelimize vardığımızda, pinpon oynayabileceksiniz, plaj arabalarına, jet skiye ve kanoya binebileceksiniz.”

İçimden, Jack ve ben de oda servisi, hediyelik eşyalar ve mini barın tadını çıkarıyor olacağız diye geçirdim. Otele gitmek için sabırsızlanıyordum.

Ertesi gün, ufak bir minibüs bizi alarak, bir saatlik mesafedeki hız teknesine götürdü. Bizimle beraber bekleyen üç dört kişi daha vardı. Bizim tarafa bir kez olsun bile bakmayan üç Arap adam ve *burka*^[5] giymiş iki kadın. Bunun iyiye işaret olmadığını o zamandan anlamalıydım. Ayrıca etrafta hiç çocuk yoktu. Jack'e dönerek, “umarım diğer çocuklar çoktan oteldedirler,” dedim.

Jack omuz silkmekle yetindi. Adaya yaklaştığımızda, kumsalın ortasında tek başına yükselen çirkin beyaz oteli gördük. Etrafta başka bina yoktu. Tekneden indiğimizde kumsalın bomboş olduğunu fark ettim ve hemen nedenini anladım. Kum kirden simsiyahtı ve her yer çöp doluydu; deniz çamur rengindeydi ve içinde yüzmek çok da akıllıca bir fikir olmayabilirdi. Zaten hiçbirimiz bu suda yüzmek için can atmıyorduk. Eğilerek elimi suya soktum, şaşırtıcı derecede soğuktu.

En azından sahilde üç tane jet ski, kocaman bir havuz ve deniz kenarında bir restoran vardı. Eksik olan tek şey bizden başka insanlardı.

Resepsiyondaki adama “başka gelecek var mı?” diye sordum.

“Yarın,” dedi. “Herkes yarın geliyor. Bir sürü insan. Otel neredeyse tamamen dolu.”

İkna olmamıştık. Jack fısıldayarak “Shining filmini bu otelde çekebilirlerdi,” dedi. Otelde kaldığımız süre boyunca sadece birkaç kişi gördük ve hiçbiri arkadaş olmak isteyeceğimiz türden insanlar değildi. Çalışanların hepsi kötü saç kesimleri ve bıyıkları olan adamlardı. Ne zaman kafamı öbür tarafa çevirsem bana bakmaya başlıyorlardı. Uzun zamandır hiç sarışın, batılı bir kadın

görmemiş gibiydiler. Ayrıca yanıma geldiklerinde çok garip hareket ediyorlar, ellerini ayaklarını nereye koyacaklarını bilemiyormuş gibi davranıyorlardı. Ben de onlarla hiç muhatap olmadım, bu işi Jack'e bıraktım.

Jack, “restoran nerede?” diye sordu.

Bıyıklı ve korkunç bir saç kesimi olan adam “sadece bir restoran açık. Diğerleri kapalı,” diyerek bize eliyle ilerideki, restorandan çok kafeye benzeyen yeri gösterdi. “İşte orası.”

Servis edilen yemek, bizi Bahreyn'e getiren İngiliz Hava yolları uçuşundan kalan yemek artıkları gibiydi. Yemekler metal tepsilerde getiriliyordu ve hepsinin bizim için özel olarak pişirilmediği, çok önceden hazırlanıp ısıtılmış oldukları anlaşılıyordu. Çok da ısınmış oldukları söylenemezdi çünkü tepsiler soğuktu.

Dördüncü güne kadar bu restoranda yemek yemek her şeye rağmen eğleneliydi ama bir noktadan sonra gitmekten vazgeçtik.

Bizim orada bulunduğumuz hafta Bahreyn daha önce hiç olmadığı kadar soğuk bir dönemden geçiyordu. Ben havanın yirmi yedi derece olmasını beklerken, yedi derece bile değildi. Yanımda her gün için ayrı planladığım seksi elbiselerimin hepsini üst üste giyiyordum. Bu kat kat görüntünün moda dünyasında çok da rağbet görmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Kendimi teknede gördüğüm burkalı kadınlar gibi hissediyordum. Neredeydiler acaba? Otele geldiğimizden beri onları bir daha görmemiştim.

Bir süre sonra otelin başka müşterisi olmadığını fark ettim. Başından beri tek müşteri bizdik. Resepsiyondaki adama her sorduğumda “yarın,” diyordu. “Herkes yarın geliyor. Otel neredeyse tamamen dolu.”

Alfred ve Martin saat başı “Anneee, şimdi ne yapacağız?” diye soruyorlardı. “Burada hiç çocuk yok. Yaaa, anneeee. Çoook sıkıldık.”

Havuz, ısıtma sistemi olmadığı için içinde yüzelemeyecek kadar soğuktu. Çocuklar üzerlerinde kat kat kazaklarla birkaç kez jet skiye binmişler, bir süre sonra ondan da sıkılmışlardı. Genelde saatler süren pinpon maçları yapıyorduk. Jack ve ben içinde bulunduğumuz berbat durumu elimizden geldiğince eğleneli bir hâle getirmeye çalışıyorduk. Sürekli David'le beraber geçirdiğimiz ilk tatilimizi hatırlıyor, şimdi burada o olsa ne yapardı diye düşünüyordum. Kesin “Londra'ya döner dönmez otel parasını geri isteyeceksin Suzanne,” derdi. “Bu berbat yeri de nereden buldun, bilmem ki.”

Dördüncü günümüz aynı zamanda sevgililer günüydü ve Jack “artık dayanamıyorum. Bu yemeklere bir gün daha katlanamayacağım. Bu benim dört yıldır çıktığım ilk tatildi,” dedi.

İşte bundan haberim yoktu. Geldiğimiz günden beri zaten çok kötü hissediyordum, bir anda kendimi berbat hissettim.

“Güzel bir otelde, güzel bir yemek yemek istiyorum,” diye devam etti. “Eşofman ve burka giymeyen insanların olduğu bir yerde olmak istiyorum. Sıcak bir havuzda yüzmek istiyorum. Mısır pamuğundan yapılmış çarşafalarda uyumak istiyorum. Buradan bir an evvel gitmeliyiz.”

“Keşke,” dedi. “Şu jetskileri çalıp şu otelden kaçabilirsek.” Gülmemesinden espri yapmadığını

anlamıştım.

Birden “aklıma harika bir fikir geldi,” dedi. “Neden Bahreyn’deki Ritz Carlton Oteli’ni aramıyorsun? Onlara gelecek yıl orada bir konferans düzenlemeyi düşündüğünü ve oteli görmek istediğini söyleyebilirsin. Bu arada yanında çocukların da var. Bir sor bakalım bize sezon dışı fiyat verebilirler mi?”

Aslında çok iyi bir fikirdi ama işe yarayacağından emin değildim. “Neden kendin aramıyorsun?” dedim. Sonuçta sen özel detektifsin, hayatını insanlardan bir şeyler kopararak yaşıyorsun.”

“Evet ama genelde kopardığım şey bilgi oluyor,” dedi. Jack’e göre bir kadın yalan söyleme konusunda çok daha başarılıydı. Ben de dediği gibi oteli aradım ve mucizevi bir şekilde otelin konferans müdürü hikâyeme inandı. Yüzde yetmiş beş indirimle iki gecelik oda ayırttık. İçimden harika Suzanne imdada yetişti diye düşündüm.

Ritz Carlton beş yıldızlı bir rüya gibiydi. Sonunda cennetimize kavuşmuştuk. Mısır pamuğundan çarşaflarımız, ısıtılmalı havuzumuz ve nefis yemeklerimiz vardı. Ama maalesef bunlar bile ilişkimizi kurtarmak için yeterli olmadı. Londra’ya döndükten kısa bir süre sonra Jack yeni bir ağaca sarılma seansı için İngiltere’nin orta bölgesine gitti. Dönüş yolunda her zaman yaptığı gibi beni aramayınca, endişelendim. O gün çok kar yağıyordu ve yollar buz tutmuştu. İngiltere ilk defa bu kadar soğuk bir kış geçiriyordu. Radyolar aralıklı olarak hangi yolların daha güvenli olduğunu duyuruyordu. Jack’i cebinden aradım ve karşıma telesekreter çıktı. Evini aradığımda da yine aynı şey oldu. O gece yattığımda fazlasıyla üzgün ve meraklanmıştım. Ertesi gün iş yerinden aradığımda Jack’e ulaşmayı başardım.

“Nereledesin? dedim. “Dün gece beni arayacağını sanıyordum. Sana ulaşmayı çok denedim ama başaramadım.”

“Üzgünüm,” dedi. “Dün gece Stephanie’yle üç saat telefonda konuştuk.”

Stephanie eski sevgilisiydi. Tanıştığımızdan beri Jack ilk defa Stephanie’yle görüştüğünü söylüyordu. Bana ilişkilerinin bittiğini söylemişti, ben de ona inanmıştım. Özellikle son görüştüklerinde Stephanie’nin ona yumruk atıp kaburgalarından birini kırdığını söyledikten sonra.

“Dün gece aradı ve uzun uzun konuştuk. Söylediği bazı şeyler beni çok etkiledi, çok üzgün hissettim. Biliyorum seni aramam gerekirdi. Özür dilerim.”

Bu konuşmamızdan sonra Jack benden gitgide uzaklaşmaya başladı.

İki hafta sonra yüzleşmek için onu aradım.

“Neler oluyor? Beni eskisi kadar sık aramıyorsun. Artık bana dokunmuyorsun bile. Son sevişmemizin üzerinden haftalar geçti. Çok uzaksın.”

Bir yandan bana içimi rahatlatacak şeyler söylemesini umsam da, artık yolun sonuna geldiğimizi hissedebiliyordum.

“Seni artık cinsel açıdan çekici bulmuyorum,” dedi.

Şok olmuşum. Hemen bir ayrılık konuşması yapmasını beklemiyordum.

“Anlayamıyorum,” dedim. Daha birkaç hafta öncesine kadar bana dokunmadan duramıyordun. Şimdi de durmuş bana, beni çekici bulmadığını mı söylüyorsun? Ben değişmedim, hâlâ aynı kadını. Farklı bir şey yapmadım.”

Cevap vermedi. Ne düşüneceğimi bilemez haldeydim. İnsanlar bana her zaman ne kadar seksi olduğumu söylerlerdi. Şimdi ise yeterince seksi olmadığım söyleniyordu. Seks arkadaşlarımın hepsinden ayrılmıştım, Jahnet’in ev ödevini yapıp kendime üç tane tantrik partner bulmak yerine Jack’le beraber olmayı seçmişim ve şimdi elimde kalan tek şey ufak tefek birkaç hediye ve beni hiçbir şekilde tatmin etmeyen seks seanslarıydı. Belki o da aslında ikimizin de çok iyi bildiği bir gerçeği yüksek sesle söylemekten korkuyordu: Birbirimizle uyumlu değildik.

Pat’in de daha önce söylemiş olduğu gibi, ben, Jack’in eski sevgilisini unutmak için beraber olduğu kadındım. Biz beraber olmaya başladığımızda, Jack kız arkadaşından ayrılalı sadece altı hafta olmuştu. Bir anda beraberken görmezden geldiğim bütün belirtiler gözümün önünde canlanmaya başladı. İlk sevişmemizden sonra başım göğsünde yatarken ona en son ne zaman bir sevgilisi olduğunu sormuştum.

“Son sevgilimle altı hafta önce hoşuna gitmeyen bir şey söylediğim için bana yumruk attığı zaman ayrıldık,” demişti.

İçimden, kaltak! demiştim. Şimdi ise geriye bakınca, asıl düşünmem gereken şeyin, dikkat! Taze yara! Olduğunu görebiliyordum.

“Kaburgalarımın birini kırdı,” diye devam etti. Ben de ona gitmesini söyledim. Bir daha da görüşmedik.”

“Epey öfkelenmiş olmalı,” dedim.

“Öyleydi. Ama zaten ilişkimizin bir yere varmayacağı belliydi. O çocuk istiyordu, bense artık başka çocuk istemiyordum.”

Jack o kadar inandırıcı konuşuyordu ki sevgilisini unuttuğuna inanmıştım.

“O içki içip sarhoş olmaya bayılır, bense ağzıma içki koymuyorum. Beraber çekilmiş fotoğraflarımıza bakarken bile birbirimize hiç uygun olmadığımızı görebiliyordum,” dedi.

“Hmm,” dedim. “Altı hafta. Çok uzun bir süre sayılmaz. Benimle sırf eski kız arkadaşını unutmak için beraber olmadığına emin misin?”

Güldüm ve beni rahatlatacak bir şeyler söylemesini bekledim.

“Saçmalama hayatım,” dedi. “Seni seviyorum.”

Benden ayrıldığı gece Jack, bana tatildeyken sürekli seks yapmak istememin ne kadar bağımlı biri olduğumu gösterdiğini söyledi. Bağımlı insanlardan hoşlanmadığını da ekledi. Bu sözleri de beni çok şaşırtmıştı. O korkunç hafta boyunca, o kum cehennemine saplanıp kaldığımız zaman, yapmak istediğim tek şey biraz eğlenmekti. Yapabileceğimiz çok şey yoktu, yiyecek bir şey de. O yüzden beraber yapacağımız en eğlenceli şeyin seks olduğunu düşünmüştüm. O haftayı bir şekilde atlatmış olsak da, hatta durumumuzun zavallılığına bakıp gülsek de, meğer o hafta Jack’in içinde bir şeyler kopmuştu ve ben fark etmemiştim.

Bütün zorluklara rağmen aramızın iyi olduğunu düşünmüştüm. Hatta uçakta geri dönerken Jack bacaklarımıza serdiğimiz battaniyenin altından elimi tutmuş ve onu pantolon üstünden okşamamı istemişti. Jack'i okşarken çocuklara doğru bakmış - ikisi de mışıl mışıl uyuyordu- ve her şeyin yolunda olduğunu ve bu körfez işkencesini atlatabildiysek, atlatamayacağımız bir şey olamayacağını düşünmüştüm.

Annemi arayıp haberi verdiğimde "ilişkinizin yürümemiş olmasına üzüldüm canım," dedi. "Belki bir daha ki sefere biriyle ilişkiye girmeden önce, önceki kız arkadaşlarından iki referans mektubu istemelisin."

Jack bağımlı insanlardan hoşlanmıyorsa, ben de sevgililerimden ayrılmaktan hoşlanmıyordum. Hayatımda hepsine yeni bir rol buluyordum. Jack'ten gerçekten hoşlanmıştım. Kahretsin, o hayatımdaki başarılı, kendine ait evi ve arabası olan nadir erkeklerden biriydi. Ayrıca o tam bir yetişkindi. Ve 'artık yeni bir adam olma' saçmalıklarımı bir kenara bırakırsak, beraber çok güzel vakit geçirmiştik. Yani eş cinsel olmayıp, benimle beraber *Nip/Tuck* izleyecek başka bir adamı nereden bulacaktım? Böylece Jack'le arkadaş kaldık. O iki hafta sonra Stephanie'ye döndü, ben de iki gün sonra Rio'ya dönmüş kırmızı odada iri yarı siyahı bir adamla sevişiyordum.

Ev Ödevim

Siyahi bir adamla sevişmek üzerimde beklediğim etkiyi yaratmamıştı. Terk edilmek acı veriyordu ve Rio'nun Yeri'nde geçirdiğim öğleden sonra eğlenceli olmakla birlikte acımı hafifletememişti.

Ertesi gün Jahnet'ı aradım. Ona Jack'ten bahsettim ve beni nasıl terk ettiğini anlattım. Ayrıca kendimi çok üzgün ve hayal kırıklığına uğramış hissettiğimi söyledim.

Jahnet, bana beklediğim şefkat ve ilgiyi göstermedi.

“Hemen bana geliyorsun. Hemen şimdi!” Ses tonu bana oğullarım bir yaramazlık yaptıklarında onlara kullandığım ses tonunu hatırlatmıştı.

Yarım saat sonra çıplak bir şekilde Jahnet'ın dairesinde oturuyordum.

“Sana ödevini açıklamıştım,” dedi. “Sevgili yok. Sadece üç tane tantrik seks partneri var. Henüz bir ilişkiye hazır değilsin Suzanne.”

Bense hazır olduğumu düşünmüştüm. Ama Jahnet'ın haklı olduğunu biliyordum. Onun gibi birçok arkadaşım da bu ilişkiye bu kadar balıklama atlamamam konusunda beni uyarılmıştı. Keşke ödevimi yapsaymışım.

Jahnet “senden olabildiğince yüksek sesle çığlık atmanı istiyorum,” dedi. “Ciğerlerini patlatacak kadar yüksek bir çığlık. Ve bu sırada bu adamı aklından ve hayatından çıkardığını hayal etmelisin.”

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki, komşuların polisi aramalarından korktum.

Bilgisayarımı açarak *SwingingHeaven* sitesine girdim. Vietnam'a gitmeden ve Jack'le tanışmadan önce hazırladığım ilana yirmi beş tane cevap gelmişti. Maalesef, önceki altmış adam gibi bunlar da ruhaniyetten uzak, seks maratonu peşinde olan tiplerdi. Ayrıca çok da tıpsızdılar.

Ben de karşı cinsten Yahudilerle tanışmak isteyen, Yahudiler için hazırlanan *Jdate'e* bir ilan verdim. Uysal, Yahudi bir çocuk benim için iyi bir değişiklik olabilirdi. David'den sonra hiçbir Yahudiyle beraber olmamıştım. Zaten o da sayılmazdı.

İlk sevişmemizden birkaç gün sonra beraber yatakta uzanırken David'e dininin ne olduğunu sormuştum.

“Şaka yapıyorsun herhalde,” dedi.

“Hayır,” dedim. Gerçekten de merak etmişim. “Sanırım İtalyan ya da İspanyolları andıran bir havan var,” dedim. O güne kadar yakışıklı birçok Katolik sevgilim olmuştu, David de pekâlâ onlardan biri olabilirdi.

“Yahudiyim,” dedi. “Annem Yahudi, babam Yahudi. Yüzde yüz Yahudiyim.”

“Şaka yapıyorsun herhalde,” dedim. “Sen mi Yahudisin?”

“Bunun neresi garip?” dedi. Canı sıkılmaya başlamıştı.

“Genelde Yahudi erkeklerle çıkmam. Aslına bakarsan hiçbir zaman. İçimden, annem sana bayılacak

diye düşündüm.

Evliliğimiz yürümemiş olsa da aramızdaki bağ hiç kopmadı. Yahudileri, diğer insanlardan ayıran şeyin ne olduğunu tam olarak açıklayamasam da, ne zaman bir Yahudi ile karşılaşsam hemen anlarım. David hayatım boyunca beni bu konuda yanıltan tek kişiydi. Fark belki espri anlayışımızdan kaynaklanıyordu, belki de dünyaya bakış açımızdan ya da iş ahlakımızdan. Belki de bizi birbirimize bağlayan şey, dünyada bizi seven çok insan olmadığının bilincinde olmamızdı. Sebep ne olursa olsun, David'in de Yahudi olduğunu öğrendikten sonra onunla aramda daha önce hiçbir erkekle yaşamadığım bir bağ olduğunu fark etmiştim.

Jdate sitesinin profil sayfasını doldururken, tantrik seksten hiç bahsetmedim. Zamanı gelince söylerim diye düşündüm. Sonuçta *Jdate* insanların ciddi amaçlarla üye oldukları, 'düzgün' bir siteydi, tantrik seks onlarda fahişe olduğum izlenimini bırakabilirdi.

Bir sene kadar önce *TotallyGorgeous.com*'daki profil sayfamı oluştururken, "Nelerden Hoşlanırsınız?" sorusuna "büyük aletli adamlar," diye yazmıştım. Bir ay sonra beni üyelikten çıkarmışlardı. Red mektubum "*Sevgili Suzanne,*" diye başlıyordu. "*Sitemizi uygunsuz amaçlar için kullandığınız tespit edildiğinden, üyeliğinize son vermiş bulunuyoruz. Sitemiz ciddi ilişki arayan insanlara yöneliktir; seks peşinde olanlara değil.*"

Mektubu okuduğumda, ne garip, bu gibi sitelere seksten başka amaçlarla üye olan insanlar da varmış demek ki diye düşünmüştüm. Cevap olarak ise, "günümüz ilişkilerinin seks içermediğini bilmiyordum, üzgünüm," yazmıştım.

Ama yine de bu olay bana ders olmuştu. Bir daha büyük aletlerden ve tantrik seksten bahsetmeyecektim.

Julius sitedeki en umut vadeci kişiydi. Geri kalanı umutsuz tipli Yahudi adamlardı. Birçoğu da kısa bir süre önce boşanmıştı. Bir kez daha aşk acısı çeken adamlara ilaç olmaya niyetim yoktu.

Telefonda kısa bir görüşme yaptık. Bana girişimci olduğunu ve kendine ait bir müzik dergisi olduğunu söyledi. Dergiyi sattıktan sonra artık çok çalışmasına gerek kalmamıştı ve bu aralar internet üzerinden ufak tefek işler yapıyordu. Bunun internet üzerinden birkaç arkadaşlık ve bir de alışveriş sitesi sahibi olduğu anlamına geldiğini öğrendim. Ardından hemen konuya girdi:

"Dominatrix misin?" dedi. "Kırbaçlanmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kırbaçlananın kim olduğuna bağlı," dedim. "Ben mi, sen mi?"

Cevap olarak poposuna birkaç şaplak indirmemin onu çok heyecanlandıracağını söyledi.

"İlginç bir değişiklik olabilir," dedim.

Bir mazoşist için hiç fena değildi. Üstelik dediğine göre Andy Garcia'ya benziyordu. Siteye resmini koymadığı için doğru söyleyip söylemediğinden emin olamıyordum ama ona inanmaya karar verdim. Marda Vale'deki onun evine yakın bir İtalyan Restoranı'nda buluşmak için sözleştik. Oldum olası Andy Garcia'yı çok seksi bulmuşumdur. Hatta evliliğim sırasında o kadar çok rüyamda görürdüm ki bir ara kocamı Andy Garcia'yla aldattığımı düşünmeye başlamıştım.

Restorana girdiğimde, Julius'ı barda durmuş sigara içerken gördüm. Bu kötüye işaretti. Daniel'dan

sonra sigara konusundaki katı kurallarımı biraz yumuşatsam da kendime bir prensip edinmişim: Bundan böyle sigara içen biriyle seks yapabilirdim ama hiçbir şekilde ilişkiye girmeyecektim. Julius'a doğru yürürken onu biraz inceledim. O kendini Andy Garcia'ya benzetiyor olabilirdi ama benim gördüğüm tek benzerlik, ikisinin de Akdeniz erkeği olduğuydu. Andy Garcia'nın -diğer bütün film yıldızları gibi- uzun boylu olacağını ummuştum ama Julius 1.70'den uzun değildi. Ortalama boyu, ortalama kilosunu, ortalamanın üstünde bir burnu ve ortalamanın çok üstünde saç dökülme problemi vardı. Elli yaşlarında falandı, tipi çok kötü olmasa da kesinlikle bir film yıldızı değildi.

Berber güzel bir yemek yedik. Mesleki açıdan ortak birçok tanıdığımız vardı bu yüzden devasa salatalarımızı ve pizzamızı yerken garip sessizlik anları yaşamadık.

Julius sıkıcı biri değildi ama beraber koca bir hafta sonunu geçirmek isteyeceğim kadar heyecan verici de değildi. Birkaç kadeh şaraptan sonra biraz kafayı bulmuştum ve canım seks yapmak istiyordu. Akşam yemeği arkadaşşıma baktım ve yatakta nasıl olduğunu düşündüm.

Jahnet'in verdiği ev ödevini düşününce beraber koca bir hafta sonunu geçirmek isteyeceğim bir adamı nereden bulabileceğimi düşündüm. Boşandığımdan beri, Jack, Daniel ve Frank dışında hiçbir erkekle tüm bir hafta sonu geçirmemişim, hatta buna evlilik yıllarım bile dâhildi. Çoğu hafta sonu, David işe giderdi, ben de çocukları oyun parkına ya da alışverişe götürürdüm.

Tantrik ya da değil, eğer bir adama kırk sekiz saat katlanmam gerekecekse bu adam çok özel olmalıydı.

Garson kız servislerimizi kaldırırken Julius, "benim evimde bir şeyler içmeye ne dersin?" dedi. "Çok uzak değil, hemen köşeyi dönünce."

İçimden kaybedecek neyim var ki diye düşündüm ve "Olur," dedim.

Julius'ın Regents Canal'daki tek odalı evine girerken iki şey dikkatimi çekti: Bir, kapıda çok fazla kilit vardı; iki, evi inanılmaz derecede düzenliydi. Kitapları boy sırasına göre dizilmişti ve beyaz koltukları hâlâ beyaz görünüyordu. Ortalıkta hiçbir fazlalık, kağıt vs. yoktu.

Oldum olası fazla tertipli insanlardan hoşlanmam. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum, on sene boyunca böyle bir adamla evli kalmışım.

İçimden bir ses Julius'ın tatil günlerini büyük bir mutlulukla ev süpürerek geçirdiğini söylüyordu. Kapıdaki kilitlere gelince, beni gerçekten çok rahatsız etmişlerdi.

Belki de parkelerin altında bir şey gömülüdür diye düşündüm. Ya da biri. Ama yine de çıkıp gitmedim.

"Başlayalım mı?" dedim. Seni uyarmalıyım, daha önce hiç kırbaç kullanmadım.

Julius bu durumdan pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. Giysi dolabından bir kravat alarak bana verdi ve onu dolaba bağlamamı istedi. "Lütfen," diye yalvardı. Yüzü dolaba dönük, giyinik bir şekilde duruyordu. İstedğini nazikçe yerine getirdim. Önce ellerini birbirine bağladıktan sonra, onu dolabın üst kapağına kapak kollarından birine bağladım. Sanırım canımı çok yakarım diye giysilerini çıkarmamıştı. İçimden, amaç da zaten bu değil mi? diye düşündüm.

Yatak odası o kadar küçüktü ki yatak ve dolap arasında ancak iki adımlık bir yer vardı.

“Kırbaç yatağın yanındaki komodinin alt çekmecesinde, onu alır mısın? Lütfen.”

Kırbaacı aldım. aynı filmlerde okul müdürlerinin yaramaz çocukları cezalandırmak için kullandıkları türden bir şeydi. Sonunda Hollywood filmleri gibi bir an yaşıyorum diye düşündüm.

Hazır ol, Andy Garcia!

“Pantolonunu çıkarsan daha iyi olmaz mı?” dedim.

“Evet bence de iyi fikir,” dedi.

Kotunun fermuarını açıp, pantolonunu, giydiği siyah *Calvin Klein* çamaşırıyla beraber ayaklarına kadar sıyırdım. Poposu tüylü ve yuvarlaktı. Ona kırbaçla bir kere vurdum. Kullanımı şaşırtıcı derecede pratikti ve birkaç darbeden sonra Julius’ın poposu pespembe olmuştu ve ereksiyonundan tahrik olduğunu anladım.

“Bu gerçekten çok eğlenceliymiş,” dedim. “Sadece kızların gittiği Rudegirls adlı bir kulüpte bir kızı kırbaçladığımdan beri kimseyi kırbaçlamamıştım. Kız bir masanın üstüne eğilmiş, leopar desenli eteğini kaldırmış, ben de onun pürüzsüz siyah poposunu kırbaçlamıştım. Gerçekten çok heyecan verici bir deneyimdi.”

Kırbaçla poposuna iki kez daha vurdum.

“Eminim öyledir,” dedi. Başkasının hikâyesini dinlemektense, kendi çektiği acıya konsantre olmak istediği belliydi. “Bana birkaç kez daha vurur musun? Lütfen.”

“Bilmem bunu yapabilir miyim?” dedim. “Senden önce benimle sevişmeni isteyebilirim ya da seni sırf eğlence olsun diye bir süre orada öylece bağlı bir şekilde bırakabilirim.”

“Lütfen. Vur bana!”

“Seni böyle bekletmek hoşuma gidiyor Julius,” dedim. Bu oyunu gerçekten sevmiştim. Belki de derinlerde bir yerlerde keşfedilmeyi bekleyen dominatrix bir yanım vardı.

“Lütfen.”

“Ah, peki madem,” dedim, ve ona üç kez daha vurdum.

“Bu kadarı yeterli. Teşekkür ederim.”

İçimden ona kimin patron olduğunu göstermek için bir kez daha vurmak geldiyse de, yapmadım.”Bir şey değil,” dedim.

Ellerini çözdüm. “Artık benimle seks yapacak mısın? Hazır olduğun her hâlden belli.”

Gerçekten de hazırdı.

“Prezervatifin var mı?”

“Prezervatif mi?” Şaşırmışa benziyordu. “Hayır, yok.”

“Nasıl yok? Prezervatifin nasıl olmaz? Seks yapmıyor musun?”

“Doğruyu söylemem gerekirse, aylardır seks yapmadım,” dedi. “Üzgünüm, daha hazırlıklı olmam gerekirdi.”

Ama ben hazırlıklıydım. Hemen arabama koşarak içinde seks eşyalarımın bulunduğu çantamı aldım.

Geri döndüğümde Julius’ın ışıkları kapatıp, mum yakmış olduğunu gördüm. Onu o kadar kırbaçladıktan sonra kendimi pek de romantik hissetmiyordum. Hissettiğim şey güçtü. Bu adamı gerçekten kullanmak istiyordum. Daha az önce poposunu kırbaçlayan tarafken, bir anda pasif taraf olmadım. Eğer o beni fantezilerine alet edebiliyorsa, aynı şeyi pekâlâ ben de yapabilirdim. Ve kontrolü sonuna kadar elimde tutmaya kararlıydım.

Ona prezervatifi takarak üzerine çıktım ve “seninle böyle sevişmemden hoşlanıyor musun? Kırbaçlanmak hoşuna gitti mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Çok hoşuma gitti, hem de çok.”

“Peki, sen?” Kendime tıpa takmamı ister misin?”

“Ne, yoksa bu hoşuna mı gidiyor?” diye sordu. Şok olduğu belliydi. Daha biraz önce bana onu kırbaçlamam için yalvaran bir adamın bu tepkiyi vermesi garip gelmişti.

“Tabi ki de hoşuma gidiyor,” dedim.

“Sen bugüne kadar tanıdığım en çılgın kadınsın. Rahatlamak üzereyim.”

Ve...

Ama ben rahatlamamıştım.

“Eve dönsem iyi olur,” dedim. “Yarın erkenden gidip çocukları almam gerek.”

Julius kapının kilitlerini açarken ben de giyindim. On dakika içerisinde evdeydim. Doğrudan üst kata çıkarak bilgisayarımı açtım ve *Jdate* hesabımı kapadım. Bir süreliğine bu kadar Yahudi adam yeter dedim.

Ertesi gün mesajlarımı kontrol ederken, yeni bir mesaj gelmiş olduğunu gördüm. *Tantra.com*’dan biri ilanıma cevap vermişti. Üyelerin çoğunun Amerika’da yaşadıklarını bilmeme rağmen sırf meraktan siteye girdim. Frank’ten sonra suyun öbür tarafından kimseyle irtibat kurmamıştım. Aynen beklediğim gibi, mesajı Catskills’de yaşayan bir Amerikalı yazmıştı. Hayal kırıklığı içinde yine mi New York’lu biri diye düşündüm ve tam ‘sil’ tuşuna basacakken resmini gördüm.

Soluk renklerde çekilmiş, sanatsal bir pozdu. Omuz hizasında dalgalı saçları ve harika bir gülümsemesi vardı. Kocaman bir gözlük takmıştı ve üst bedeni tamamen çıplaktı, omuzlarına beyaz bir havlu almıştı.

Profilinde ‘müzisyen ve hekim’ olduğu yazıyordu. Seksi bir hippie olmalı diye düşündüm.

Selam tantra öğrencisi. Hmm...Evet sanırım dalgaları saatlerce aşabilirim...Sence de harika bir duygu değil mi? New York’un dağlık bölgesinde, muhteşem bir evde yaşıyorum ve ben de tantrik

seks partnerleri arıyorum. Amerika'ya yolun düşünüyor mu? Barış dolu günler dilerim..

Cevap vermek salakça bir fikir gibi görünse de, çok yakışıklıydı. Ve arada gerçekten de Amerika'ya gittiğim oluyordu. Üstelik tantrik seks yapıyordu. Belki senede birkaç buluşma ayarlayabiliriz diye düşündüm. Jahnet ev ödevinde partnerimin İngiltere'de yaşaması gerektiğini söylememişti.

Böylece mesajıma cevap yazdım. Ve birçok ortak noktamız olduğunu keşfettim. O güne kadar karşılaşmamamız garipti. Scott'ın arkadaşlarından biri, altmışlı yıllarda bir ara amcamın da çaldığı ünlü bir müzik grubunun üyelerinden birini tanıyordu. Ayrıca Scott seksenlerde ün yapmış bir grupta bas gitar çalmıştı ve o grubun vokalisti, şu anda benim müşterilerimden biriyle çalışıyordu. Londra'da yaşayan tek arkadaşı - ki o da Scott gibi masaj terapistiydi - Jahnet'in yirmi üç senelik arkadaşıydı. Harika, diye düşündüm. Yeni bir tantrik seks arkadaşı. Artık yapmamız gereken tek şey aynı zamanda aynı kıtada olmayı başarmaktı. Neden en iyiler hep dünyanın diğer ucunda yaşıyorlardı ki?

Bu arada ev ödevim için Londra'da yaşayan birkaç adamla daha buluşmuştum. Tantrik seks ilanım çok tutulmamıştı. O yüzden ben de *SwingingHeaven*'a yeni bir ilan verdim ve tantraya dair bir şey söylemedim. Bir tek ilk ilanıma sadık kalmak için görüşmek istediğim adamların Radyo 4 dinlemelerini şart koştum. Bu sefer zamanlamam harikaydı. Gelen yüz kadar cevap içinde birkaç tane meslek sahibi yakışıklı adam vardı. Bunların arasından benimle tantrik seks yapmak isteyecek birini bulacağıma dair sonsuz inancım vardı.

Bu adamlardan biri de Omar'dı. Bir film şirketinde çalıştığını, düzenli tenis oynadığını, sanat galerilerine, tiyatroya ve konsere gitmekten hoşlandığını yazmıştı. Ayrıca sıkı bir Radyo 4 dinleyicisiydi. "Benim için mutluluk bir pazar öğleden sonra nehir kıyısında yenen güzel bir yemek ve bir kadeh yıllanmış *Chablis* içmektir," diyordu. "Şişenin geri kalanını seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Kulağa gerçekten çok hoş geliyordu. Ama asıl dikkatimi çeken gönderdiği resimler olmuştu. İlk gönderdiğinde sadece yüzü görünüyordu, hiç de fena sayılmazdı. Çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, kısa saçlar. İkinci resim ise erekte olmadığı bir resimdi. O hâliyle bile oldukça etkileyiciydi. Üçüncü resimde sertleşmiş hâli vardı.

Onunla Leicester meydanındaki Swiss merkezinde buluştuk. Omar aynı resimlerindeki gibiydi. Tek fark giyinik olmasıydı. Çok mutlu olmuşum. İnternete eski resimlerini -kellik öncesi, şişmanlık öncesi, kırışıklık öncesi, 1995 öncesi- resimlerini koyan o kadar çok insan vardı ki.

Siyahi, 1.80 boylarında, ince yapılı, kısa saçlı ve muhteşem gülümsemesi olan bir adamdı. Kot pantolon, çizgili gömlek ve kare burunlu siyah *makosenler* giymişti.

Beni görünce gülümsedi. Merhabalaştık ve hemen ardından garip, tiz, kıkırdamaya benzeyen, oldukça kadınsı bir kahkaha attı. Kahkahası hiç seksi değildi ama zaten ben kendime tam zamanlı bir sevgili değil, beraber tantrik seks yapabileceğim birini arıyordum.

Filmden sonra, "beni takip et," dedim. "Evde bir şişe şarabım var. Gelmek ister misin?"

İstiyordu. Beraber arabama bindik. Evime doğru giderken, "söyle bakalım aklında ne var?"

“Banyo yapmak,” dedim. “Seninle banyo yapmak istiyorum. Güzel sıcak bir banyonun geceye başlamak için harika bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

Omar, “daha önce hiç geceye banyoyla başlamamıştım,” dedi.

“Bu tantraya özgü bir şey,” dedim. “Arındırıcı ve rahatlatıcı.”

Muzip bir şekilde tek kaşını kaldırarak “Tantra öyle mi?” dedi.

Ona aldığım derslerden ve ev ödevimden bahsettim.

“Bu tam bana göre bir şey,” dedi.

Yarım saat sonra evde küvetimde karşılıklı uzanmıştık. Su sıcaktı ve gül yağı sayesinde harika kokuyordu. Yaktığım iki mumdan başka ışık yoktu ve içerisi belli belirsiz aydınlıktı.

Ona ayaklarımla dokunmaya başladım. Bir yandan da sertleşmesi için ne kadar kan gerekeceğini düşündüm. Bu büyük ayrıntı dışında, küvette Omar’la birlikte olmak -her ne kadar biraz dar olsa da - çok huzur vericiydi. Su soğuyana kadar küvetten çıkmadık.

Omar’ın acele eder gibi bir hâli yoktu ve böylece ilk tantrik sınavını başarıyla geçmişti. Jahnet bana her şeyin işleri ağırdan almaya bağlı olduğunu söylemişti, “aceleye hiç gerek yok.”

Birer havlu alarak kurulandık ve seks için yapılmış kocaman yatağıma gittik.

Bu yatakta istediğim her şeyi yapabiliirdim ve yapmıştım da. Yataktan düşme tehlikesi yaşamadan farklı pozisyonlarda sevişmiş ve eğer o gece tanımadığım birisiyle seviştiysem de, onun varlığını farkında bile olmadan uyumuştum.

On beş yıl kadar önce, David’le bu yatağı ilk aldığımızda, satış temsilcisi bize bu yatağın bir aile kurmak için en uygun yatak olduğunu söylemişti. Aslında asıl söylemesi gereken bu yatağın seks için yapılmış olduğuydu.

Omar, ince yapısına rağmen çok kaslıydı. Belirgin karın ve bacak kasları ve muhteşem bicepsleri vardı. Ama o sırada beni en çok ilgilendiren şey, onunla sevişmenin nasıl bir duygu olacağıydı ve çok kısa bir süre içerisinde öğrendim.

Dizlerimin üzerinde doğrulup, onu ellerimin arasına aldım ve bir an o günkü buluşmamız için boyadığım kan kırmızı tırnaklarım dikkatimi dağıtsa da, konsantrasyonum tamdı.

İçimden Jahnet’in dediklerini tekrarladım “kendini rahat bırak canım, rahatla ve acele etme.” Çene kaslarımı rahatlattım ve işe yaradı.

Omar “aman Tanrım,” dedi. “Bu inanılmaz bir duygu.” Pozisyonumuzu değiştirerek yan yana uzandık ama başlarımız ters uçlardaydı böylece birbirimize eş zamanlı oral seks yaptık. Heyecandan sıırılsıklam olmuşum. Omar’la sevişmek gerçekten çok güzeldi.

Omar’la bütün gece seviştik. Enerjisi bitmek tükenmek bilmiyordu. Bu adamın tantrik seks hakkında en ufak bir fikri yok ama kendisini kontrol etmeyi çok iyi biliyor diye düşündüm. Son aylarda yaşadığım şeyler yüzünden tantrik seksten ne kadar uzak kaldığımı ve Omar’ın yeniden başlamak için en doğru insan olduğunu düşündüm.

Hemen orgazm olmak istemiyordum ama Omar'la sevişirken rahatlamamak için bildiğim bütün tantra tekniklerini uygulamam gerekti. Sadece çıplak vücuduna bakmak bile başımı döndürmeye yetiyordu. Ama kendimi çok iyi tanıyordum. Orgazm olduğum anda gitmem gerekir, her şey benim için orada biter. Bu açıdan sanırım biraz erkek gibiyim. Rahatladıktan sonra, tek istediğim arkamı dönüp uyumaktır. Ve eğer seks yaptığım kişi benimle beraber rahatlamışsa, sırt üstü yatar İngiltere'yi düşünürüm.

“Arkama geçmek ister misin?” diye sordum. Bunun onun rahatlamasını kolaylaştıracağını düşünüyordum.

“Harika bir oral seksten sonra şimdi de anal seks mi? Rüya görüyor olmalıyım.”

On dakika içerisinde aldığım zevk kat kat arttı ve sonunda orgazm oldum. Benden çok kısa bir süre sonra da Omar rahatladı. Uykuya dalmadan önce prezervatifini çıkararak başucumdaki çöp kutusuna attım. Omar “maalesef bu gece burada kalamam,” dedi. “Sabah bir arkadaşımınla tenis maçı yapacağız, çok erken kalkmam gerek. Üzgünüm.”

“Üzülme,” dedim. Yarın benim de yapmam gereken bir sürü iş var.” “Bu arada, belki yine görüşürüz, seninle hâlâ şu tantrik seks konusunu konuşmamız gerek.” Omar kapıdan çıkarken ben çoktan rüya âlemime dönmüştüm bile.

Ertesi gün, yakışıklı İrlandalı bir tiyatro yönetmeniyle randevum vardı. Ama öncesinde eski erkek arkadaşım Jack'le buluşacaktım. Primrose Hill Parkında buluşmaya karar verdik burası sonradan Brendan'la buluşacağım Engineer adlı restorana çok yakındı. Jack'le parkta iki saat geçirdik bu arada hem köpeğiyle oynadık hem de bana o aralar iyi gitmeye başlayan ilişkisini anlattı. Bana dert yanmakta olduğu kız arkadaşı, iki ay önce beni uğruna terk ettiği kızdı ve o kadar uzun süre tekrar tekrar aynı olayları anlattı ki, bir süre sonra ona beni terk ettiği için minnet duymaya başladım. Özgürüm! diye düşündüm.

Eski bir sevgilinizle buluşup, artık ona karşı hiçbir şey hissetmediğinizi keşfettiğiniz anda, kendinizi inanılmaz özgür hissedersiniz. Bir zamanlar birlikte o kadar vakit geçirdiğiniz, yakınlaştığınız, âşık olduğunuz hatta aranızda tam bir *yin yang* uyumu olduğunu düşündüğünüz biriyle yeniden karşılaşıp artık ona karşı bir şey hissetmediğinizi görmek, size aynı zamanda eşsiz bir güç duygusu verir. O sırada Jack çok üzgün olabilirdi ama ben son derece mutluydum.

O gün kolsuz, V yaka, uçuk renkte, üzerime yapışan ve hatlarımı ortaya çıkararak bir Ghost elbise giymiştim ve giydiğim yüksek topuklu kot sandaletler kalçalarımı iyice ortaya çıkarıyordu.

Saçlarım kuaförüm sayesinde dalga dalgaydı. Ayrıca hem Jack'i hem de ondan sonra buluşacağım Brendan'ı etkilemek amacıyla biraz makyaj da yapmıştım.

Artık Jack'ten ayrılıp Brendan'la buluşma zamanım gelmişti. Bir yandan Jack'in acıklı hikâyesini dinliyor, diğer yandan da birazdan buluşacağım seksi İrlandalıyı düşünüyordum. Saatime baktım ve “Jack, sözünü kesmek istemem ama on beş dakika sonra bir randevum var,” dedim. “Beni parkın öbür ucuna kadar geçirmek ister misin?”

“Tabi hayatım.”

Berber Primrose Hill'in sonuna kadar yürüdük ve vedalaştık. Ben Brendan'la buluşacağım

restorana gitmek için köşeyi dönerken Jack arkamdan, “harika görünüyorsun, çok şanslı adammış,” diye seslendi.

Engineer’a girer girmez Brendan’ı tanıdım. Barda durmuş *Guinness* içiyordu. 1.80’den biraz kısa, kısa dağınık siyah saçlı ve mavi gözlüydü. İçimden, Bingo! diye düşündüm.

Büyüleyici bakışlarından benden hoşlandığımı anlamıştım. Sanki bana “tıpkı resmindeki gibisin, bu harika bir şey,” der gibiydi. Bana fazlasıyla seksi gelen, boğuk Dublin aksanıyla, “Selam Suzanne,” dedi.

“Selam. Bir kadeh beyaz şarap lütfen.”

Güldü. Bingo!

Beraber akşam yemeği yedik, daha doğrusu ben yedim. Önceki konuşmamızda ona masa ayırtacağımı söylemiş olmama rağmen o yemek yiyeceğimizi düşünmediği için tok gelmişti. Ben ılık tavuk salatamı yerken o da bir *Guinness* daha içti.

Yaptığımız işlerden bahsettik. Çok yakında oyunu hem Edingburgh’da hem de West End’de sahnelenecekti. Bu arada film yapımcılarıyla da görüşmeleri sürüyordu.

İçimden tiyatro sahnelerinin yükselen yıldızı diye düşündüm. Ve yataktaki performansının ne kadar parlak olduğunu merak ettim. Ona bakarken onunla beraber olmak nasıl olurdu diye düşünüyordum. Çok ciddiye ve işine çok önem verdiği belli oluyordu.

İçimden, umarım bu da ‘38 yaşında adam sendromundan’ muzdarip değildir diye geçirdim. Telefon defterim otuzlu yaşlarının sonunda bir sürü adamla doluydu ve hepsi aynı dertten muzdaripti. Kırk yaşına merdiven dayamış ve kırk olmadan başarıyı yakalamak için her şeyi yapmaya hazır bir sürü adam.

Birbirleriyle neredeyse aynıydılar. İşkolkik, bekâr ve son derece hırslı. Büyük ihtimalle hepsi, otuz sekiz yaşına kadar gerçek âşkî bulamadıysam, iki sene daha beklememde bir sakınca yok diye düşünüyordular. Hiçbiriyle düzenli bir ilişki yürütmenin imkânı yoktu; sürekli meşguldüler.

Ta ki, hormonları iyice azana kadar. İşte o noktada beni ararlardı. Ve beni ne zaman arayacaklarını her zaman önceden tahmin edebilirdim. Genellikle ilk buluşmadan iki ay sonra ararlardı, ardından yine iki ay sonra. Belli ki seks yapmadan ancak sekiz hafta dayanabiliyorlardı.

Pat, “eğer bu adamların senden başka kimseyle yatmadıklarını düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun,” demişti.

Bernadette de “şaka yapıyor olmalısın.”

Yapmadığıma neredeyse emindim. ‘38 yaşında adam sendromu’ olan tipleri daha ilk buluşmadan çözebiliyordum ve onları çözdükten sonra her şey benim için daha kolay bir hâle geliyordu. Çoğunlukla, bu adamlarla onların beni görmek istediklerinden daha sık görüşmeyi ben de istemiyordum.

O gün Brendan’ın da bu profile uyduğunu hemen anladım. Bana mesleği için bir süre ilişki yaşamayı düşünmediğini söyledi. *SwingingHeaven* üzerinden tanışmış bile olsak, bu detayı daha ilk

buluşmada benimle neden paylaştığını anlamamıştım. İçimden ama bu benim tantrik seks partnerim olamayacağını anlamına gelmez diye düşündüm.

“Etrafında bu kadar çok oyuncu ve hayranın varken eminim seninle beraber olmak isteyen çok kız vardır,” dedim.

“Oyuncularla çıkmam,” dedi. “Benim mesleğimde çok dikkatli olmak gerek. Beni ünlü olmak için kullanmak isteyen kızlarla beraber olmam.

Ardından yaşadığı birkaç tecrübeden bahsettikten sonra “ben mesleğimle ciddiye alınmak istiyorum. Bir oyuncuyla çıkmam hoş karşılanmayabilir,” dedi.

Çok alçak gönüllü ve ciddiydi. Belli ki onun ahlak anlayışına göre ünlü olmak isteyen genç kızlarla yatmak doğru olmasa da, seks için orta yaşlı kadınlarla görüşmenin bir mahzuru yoktu.

‘38 yaşında adam sendromu’ teşhisimde yanılmadığımı anlamıştım. Bir an için kendimi bir öğrenciyle berabermişim gibi hissettim. İçimden başını okşayıp, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek geldi. Aynı zamanda ona, hayata dair birkaç ders vermek istiyordum. Eş cinsel ya da değil, West End’de yaşayan en düzgün tiyatro yönetmeni o olsa gerekti.

“Neşelen biraz Brendan,” dedim. “Hayat aslında çok eğlenceli.” O geceyi benim evimde noktalamamızın iyi olacağına karar vermiştim.

“Ha? Haaa! Bu akşam benimle seks yapmak isteyeceğini düşünmemiştim,” dedi. Sadece tanışacağımızı sanmıştım. Senin çatlak olup olmadığından emin değildim.”

Brendan bana İrlanda’dan oyun yazarı bir arkadaşının geleceğini ve akşam saat 9’da Camden Town İstasyonu’na onu karşılamaya gideceğini söyledi. “Bir daha ki sefere akşam yemeğini es geçip senin evinde güzel bir şişe şarap içmeye ne dersin?”

Hayal kırıklığına uğramıştım ama en azından ikinci bir buluşma umudu vardı. Ayrıca daha ona tantrik seks konusunu açmamıştım ve kabul edip etmeyeceğini kestiremiyordum.

Ama eminim seks yapmaktan hoşlanıyordu. Sekiz haftada bir olsa bile. Yine de ne tür bir adam seks ilanına cevap verip buluşmadan sonra seks yapmayacağımızı düşünür ki diye düşünmekten kendimi alamadım.

Beraber Camden Town İstasyonu’na yürüdük ve kısa bir öpüşmeden sonra çok yakında tekrar buluşmaya karar verdik. Brendan çok güzel öpüşüyordu ve bu iyiye işaretti. Ama yine de o gece eve dönerken umarım bu buluşma benim için zaman ve vakit kaybı olmamıştır diye düşünüyordum çünkü salatamın parasını ben ödemiştim.

Bir sonraki hafta sonu ‘tantrik masör ve aygır’ Andy’yle buluşacaktım. Rio’nun Yeri’ndeki ilk buluşmamızdan beri, o benim ilk ve tek tantrik seks partnerimdi. Beraber geçirdiğimiz ilk gün, onun ne kadar harika bir sevgili olduğunu ve aramızda ruhen ve bedenen daha önce hiç kimseyle olmadığı kadar harika bir uyum olduğunu keşfetmişim. Hatta sevişirken -klişe de olsa- birbirimize bir yap boz bulmacasının parçaları kadar iyi uyduğumuzu düşünmüş ve bu benzetmemin sıradanlığı yüzünden kendimden utanmıştım. Ama aramızdaki uyum gerçekten olağanüstüydü. Hayatımda ilk defa Jahnet’in bahsetmiş olduğu zevk dalgalarını hissedebiliyordum. Sürekli orgazmın eşğine geliyor ve kendimi tutmayı başarıyordum. Ancak saatler süren seksten sonra fazlasıyla hak ettiğim rahatlamayı

yaşıyordum. Partner olarak Andy hem çok hassas hem de çok düşünceliydi.

Her buluşmamızdan önce oturma odama iki şilte koyuyor ve üzerlerine evlenmeden önce Goa'dan aldığım Hint yatak örtüsünü seriyordum. Andy benim için özel olarak hazırladığı ylang ylang, geranium ve gül kokulu masaj yağını yanında getirirdi. Yüzükoyun uzanırdım ve Andy boyun ve omuzlarımdan başlayarak tüm vücuduma masaj yapar; stresten oluşan düğümleri açarak beni rahatlatırdı. Ardından beni okşamaya başlardı ve ısladığımı hissederdim. O zaman sırtüstü dönerdim. O da vücudumun geri kalan bölgelerini, göğüslerimi, karnımı, bacaklarımı okşamaya başlardı. Bu kadar ilgi ve sevgi dolu dokunuştan sonra o kadar rahatlamış olurdum ki, kendimi sevişmeye hazır hissederdim. İkimiz de orgazm olmayı düşünmeden saatlerce sevişirdik ve kendimizi tantrik seksi bu kadar özel kılan zevk dalgalarına bırakırdık.

Ortaya çıkan enerji ve aldığımız zevk dayanılmaz bir noktaya ulaştınca kendimizi tutar ve makas pozisyonunda, yirmi-otuz dakika boyunca hiç hareket etmeden dururduk. Jahnet bana "kendini bırakmayı öğrenmelisin," demişti. Andy'yle tantrik seks yapmak harika bir şeydi. Andy'yle sevişirken kendimi sevişmemizin ritmine ve hızına kaptırır, endorfin ve zevkten başka hiçbir şeyin olmadığı bambaşka bir boyuta geçerdim.

Aramızdaki fiziksel yakınlık ve bedenlerimizin uyumu rüya gibiydi. Tantrik seksin amacı, cinsel zevki duygusal yakınlıktan ayrı tutmak olduğundan, bir açıdan seks kulüplerinde tanımadığım insanlarla seks yapmaktan çok bir farkı yoktu. Başka bir açıdansa, aslında çok farklıydılar. Çünkü seks kulüplerinde tanımadığım adamları tatmin ederek tatmin oluyordum. Kendi aldığım zevkin hiçbir önemi yoktu. Beni heyecanladırın, sayısız adamı tahrik etmenin ve onları orgazma ulaştırmanın verdiği zevkti. Tantrik sekste ise durum tam tersiydi. Burada bütün ilgi benim üzerime yoğunlaşmış olurdu.

Tantrik seks sırasında erkek kadını tatmin etmek için kendini tutar, kadınla bütün olabilmek için kendini kadının ritmine bırakırdı. Partnerler enerjilerini birleştirerek aynı anda ve aynı şiddette zirveye ulaşırlar. Bu normal bir seks sonrası yaşanan orgazmdan çok farklıdır.

Jahnet'in bana öğrettikleri sadece başlangıç seviyesiydi ama ben aldığım birçok kitaptan öğrendiklerimi elimden geldiğince uygulamaya başlamıştım ve ev ödevimi çok başarılı bir şekilde yaptığımı düşünüyordum.

Ama sadece bir partnerim vardı ve ödevimi tamamlayabilmem için iki partnere daha ihtiyacım vardı. Üç tantrik partner bulabildiğim taktirde çok uzun süre bu şekilde yaşayabileceğime inanıyordum.

Jahnet'in vermiş olduğu ödevin diğer bir maddesi, partnerimle aramda duygusal bir bağ kurmamaktı ve bunu Andy'yle çok güzel başarıyordum. Onu özel olarak tanımayı hiç istemiyordum, zaten ortak çok az noktamız vardı; bambaşka yaşamlar sürüyorduk, aramızda on yaş fark vardı ve görüşmediğimiz zamanlar onu görmek gibi bir isteğim olmuyordu.

Bir gün Andy "Duygusal olarak yakınlaşmamamız gerektiğini biliyorum ama," dedi. "Bazen seninle sadece konuşmak istiyorum." Beni arada çok özlediğini ve bu hissin geçmesi için tantrik teknikleri uyguladığını söyledi. "Seni özlediğim zamanlar derin derin nefes alıyorum ve özlem duygusunun geçmesini bekliyorum ve işe yarıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. “Üzgünüm, Andy. Ama daha ilk tanıştığımızda kuralları koymuştuk. Ben ayda sadece bir kez göreceğim tantrik seks partneri arıyorum, aralarda görüşemeyiz,” dedim. Ardından kendini kötü hissetmesini önlemek için “Jahnet’in ödevinin kuralları böyle,” dedim.

Yine Andy’yle buluşacağımız bir gün, oğlum Martin’le yatağımı düzeltiyorduk. Alfred’le ikisinin çantaları kapının önünde hazırdu. Az sonra babaları onları hafta sonunu beraber geçirmek üzere almaya gelecekti.

“Yatağın öbür yüzünü çevirmeme yardım eder misin canım?” dedim. Yatak benim onu tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırdı, hatta iki kişi bile bunu başarabileceğimizden emin değildim. On beş sene boyunca kullanıldıktan sonra yatağın bir yüzü bana ve başkalarına ait sayısız ter, vücut salgısı, kan ve anı lekeleriyle doluydu. Ayrıca üzerinde yatıla yatıla yatak iyice yassılaştı ve karyoladan çıkarmak oldukça zordu. Artık çarşaf değiştirirken bile çok zorlanıyordum. Martin ve ben yatağın bir kenarında durarak kenarından tuttuk ve vücut kaslarımızın bütün güçlerini birleştirerek yatağı yarım metre kadar kaldırmayı başardık. O anda yatağın diğer yüzündeki büyük yırtığı fark ettim. Yatak patlamıştı ve içinden bir sürü pamuk yere dökülüyordu. Martin “anne, sanırım kendine yeni bir yatak alman gerekecek,” dedi.

Kıl Payı

Karume'la dünyanın ilk erotik sanat galerisi olarak lanse edilen Charring Cross Yolu'nda bulunan Charring X'in açılış partisinde tanıştım. Bir arkadaşımın arkadaşının vasıtasıyla davetiye bulmayı başarmış, yanımda Oliver'ı da getirmiştım. Soho House'dan beraber çıktığımız o geceden sonra Oliver'la düzenli olarak seks yapmaya başlamıştık. Her çarşamba akşamı buluşuyor, *Desperate Housewives* izliyor ve reklam aralarında sevişiyorduk.

Galeriye vardığımızda içerisi medyatik insanlarla doluydu: Plastik ve deri kıyafetler içinde kızlar, göğüs uçlarına saçaklar takmış jartiyerli kızlar ve göğüsleri her an bikinilerinden taşacakmış gibi duran modeller. O akşam 1940'lı yıllardan kalma kahverengi yeşil desenli dantel bir elbise ve *Budhahood* sandaletler giyiyordum.

Galeri önceden seks malzemeleri satan dört katlı bir binadaydı. Binayı devralanlar duvardaki pornografik resimleri sökmüş, her yeri beyaza boyamışlardı. İlk kattaki erotik yayınlar satan kitabevi hâlâ açıktı. Büyük ihtimalle sanat galerisi işi tutmazsa, bu yolla kirayı ödeyebileceklerini düşünmüş olmalıydılar.

Duvarlarda asılı olan sanat eserlerine bakarken mantıklı davrandıklarımı düşündüm. Şu anda satmakta oldukları şeyleri, beraber olduğum orta yaşlı adamların yatak odalarında, hatta saygıdeğer bazı mahallelerdeki çerçeve dükkânlarının vitrinlerinde daha önce çok görmüştüm.

Yeni Helmut Newton'ların eskilerinden pek farkı yoktu, Bob Carlos Clarke'ın saplantılı mükemmel kadın vücudu çalışmaları seksi olmaktan çok sıkıcıydı. Saksılara yerleştirilmiş devasa camdan dildolar ve pahalı fiyat etiketleri otuz yıl öncesinden kalmış gibiydi. Ama sonuçta burası her şeyden önce bir sanat galerisiydi; seks dükkânı değil. Fetiş kıyafetler içinde olan kızları daha önce başka organizasyonlarda görmüştüm ve geri kalan insanların ne giydiklerine pek de özenmemiş oldukları belliydi. Tişört ve kot pantolon giymiş erkekler, takım elbiseli tipler ve bir sürü bikinili soluk tenli kız. Yani ortamdaki tiplerin çoğu, seksi olmaktan çok sevimliydi. İçimden iyi ki burada çok uzun kalmayacağım diye düşündüm. Bir saat sonra arkadaşım Hannah ile köşedeki Cafe de Paris'te verilen Flash Monkey partisine katılacaktım.

Oliver'la beraber galeriyi gezdikten sonra içki almak için bara gittik. "On dakika sonra gidiyorum," dedim. "Katılmam gereken gerçek bir parti var."

Tam o sırada Oliver merdivenin başında duran bir tanıdığını gördü. "Benimle gel, Suzanne, seni Karume'la tanıştırayım, kendisi sanatçıdır."

Beraber ilk kata çıktık ve Oliver beni ten rengi Belçika çikolatalarını andıran, uzun boylu, yakışıklı bir adamla tanıştırdı. Karume'un yankılı bir sesi ve mükemmel bir telaffuzu vardı. Aksanından nereli olduğunu çıkaramamıştım. Sonradan öğrendiğime göre Kenya'da doğmuş, çocukken Amerika'da yaşamış, Afrika'da büyümüş ve Londra'ya birkaç yıl önce Nairobi'den gelmişti. Üzerinde kendi tasarımı olan bisikletçi roması vardı: Siyah bir kazak, siyah bir tayt, onun üzerine giydiği dar naylon şort ve kırmızı bisikletçi ayakkabıları. Kıyafeti bir sanat galerisinin açılışına giyilecek türden değildi. Kadınlardan ve erkeklerden gördüğü yoğun ilginin, yakışıklılığından mı yoksa kıyafetinin garipliğinden mi kaynaklandığını kestirmek güçtü. Giydiği tayt o kadar dardı ki, önündeki büyük çıkıntıyı görmezden geledim. Karume nereye baktığını görmüştü ben de hemen başka bir yere

bakıyormuş gibi yaptım. Ayakkabılarının üstünde *Ferrari* logosu vardı, tam görülecek şeydi. “Ayakkabıların çok güzelmiş,” dedim.

“*Ferrari*, senin de gördüğün gibi. Her zaman bir *Ferrari*’m olsun istemişimdir. Yüzünün sadece bir tarafına yayılan yamuk bir gülümsemesi vardı. “Bir gün hem ayakkabılara hem de arabaya sahip olmayı umuyorum.”

“Hepimizin hayalleri vardır dostum,” dedim. “Benim bile.” İçimden biraz daha yanımızda kalmasını umuyordum. Çıkkık elmacık kemikleri, kartal gibi burnu, beyaz dişleri, koyu kirpikli gözleri hoşuma gitmişti. Omuzları geniş, kalçaları dardı ve göğüsü kabadayılardakineki gibi tam bit T oluşturuyordu. Omuz hizasında, kızlarınkini andıran düz saçları vardı ama Karume’u çok erkeksi gösteriyordu. Kahverengi alt dudagında ufak pembe lekeler olduğunu fark ettim. O bölgedeki pigment eksikliği çok dikkat çekici olsa da, Karume’a enteresan bir hava katıyordu. Çok hoşuma gitmişti. Dışarıda klasik anlamda yakışıklı sayılacak bir sürü adam vardı ama insanı seksi kılan şey bu tür farklılıklardı.

“Galerideki sanat eserleri hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Çok beğenmedim,” dedim. “Benzerlerini daha önce çok gördüm. West End’de dört katlı bir binanın kirasını böyle bir yerle nasıl çıkaracaklarını gerçekten merak ediyorum. Zaten artık buradaki şeylerin çoğunu internet üzerinden sipariş edebiliyorsun.”

“Peki insanlara ne diyeceksin? Onları da internetten sipariş edemezsin ya.”

İçimden internetten kaç kişiyle tanıştığımı bir bilsen diye geçirdim. Son sorusunu cevapsız bırakarak ilkinin cevaplardım. “Buradaki insanlar mı? Çoğunun seks yapmadığını duysam şaşırmam. Bunların neresi erotik anlamadım. Hepsi galeri duvarları kadar boş ve sıkıcı. Kostümlerinde bile orijinallik yok.”

“Korse var. Bence çok erotik. Görmedin mi? İnsan kemiklerinden yapılmış.”

Ona hayatımda çok şey gördüğümü ama insan kemiğinden yapılmış bir korsenin gördüklerim arasında olmadığını söyledim.

“Benimle gel, göstereyim.”

Onunla beraber üzerinde saç, kumaş ve kemikten yapılmış gümüşten kayışları olan bir korsenin durduğu mankenin yanına gittim. O kadar küçüktü ki hem giyilmesi imkansız gibi görünüyordu hem de sanki bir işkence aleti gibi. Bir insanın giyemeyeceği kadar küçük ve narin olmakla beraber, bir sanat eseri olarak güzel bir parçaydı.

“Param olsa almak isterdim,” dedi. Yanlış anlama hayatım, giymek için değil tabi ki. Bence buradaki en iyi parça bu, sence de öyle değil mi?” Değişikti ve benzersizdi. Galerideki diğer parçaların aksine. Mankenin etrafında dönerek korsenin güzelliğini, el işlemlerinin detayını ve tasarımının orijinalliğini inceledik. “Bunu beğendin ama buradaki diğer parçaların sıkıcı olduğunu düşünüyorsun demek,” dedi. “Söyle o zaman senin için erotik olan nedir? Korse’nin darlığı mı seni tahrik eden?”

“Güzel soru,” dedim. “Doğrusunu istersen en ufak şeyler bile beni tahrik edebilir,” dedim ve gülmeye başladım. Beraber olduğum adamları düşününce ‘erotik’ ve ‘ufak’ normalde aynı cümle

çerisinde kullanmayacağım kelimelerdi. “Bir bakış, bir hareket...”

Oliver, biz Karum’la hemen kaynaşınca, yanımızdan ayrılmış, bizi baş başa bırakmıştı. Karume’a bir gün çıplakların gittiği bir kulüpte aynanın önünde saçlarımı kuruturken bana bakarak kendini okşayan adamdan bahsettim. “Onu sadece çok kısa bir süre gördüm ama bana bakışı aylarca fantezilerimi süsledi,” dedim.

“Çıplaklar kulübü demek,” dedi Karume. Yavaş yavaş konuşuyor ve sanki bir şeyler düşünüyor gibi görünüyordu. Benimle ilgili seks içeren sahneler olmasını umdum. Ama o “o tarz bir yere gidebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Kim bilir? Belki hoşuna gider.”

“Herkesin...Her şeyi görmesini isteyeceğimi sanmıyorum.” Yargılayıcı mı yoksa muhafazakar mıydı anlayamamıştım. Ardından açıkladı “çok özel bir penisim vardır, anlarsın ya,” dedi.

Karume’la daha yeni tanışmıştık ve şimdiden seks konuşmaya başlamıştık. Muhafazakar olmadığı belliydi. Ki benim için bu en önemli kriterdi. “Gerçekten mi? Özel? İçimden onun penisini bu kadar özel kılan şeyin ne olabileceğini düşünüyordum.

“Evet,” dedi. “Çok.” Daha fazla açıklama yapmadı. Hâlâ korsenin yanında durup bu ufak işkence aletine bakıyor gibi yapsak da, çok farklı şeyler düşünüyorduk. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık.

Sessizliği bozan taraf ben oldum. “O zaman bana göstermelisin. Buralarda bir yerlerde kesin bir tuvalet vardır.”

“Sana şimdi göstermem,” dedi. Korkmuş gibiydi. Sanki bana özel penisinden bahsettikten sonra benim onu görmek isteyeceğim aklına gelmemiş gibiydi. “Biraz beklemen gerekecek. Bana telefon numaranı versene.”

“Olmaz, artık kimseye numaramı vermiyorum,” dedim. “Sen bana kendi numaranı ver, seninle konuşmak istersem, ararım.” İçimden bir ses Karume’un herkesten numara isteyecek türden bir adam olduğunu söylüyordu. Büyük ihtimalle telefon defteri hiç aramadığı bir sürü kadının numarasıyla doluydu ve onu kaybetme riskini göze almak istemiyordum. Elimde ona ulaşabileceğim bir numara olursa, bir daha görüşmemizin daha kolay olacağını biliyordum. Gülerek numarasını verdi.

Karume’la çok rahat konuşabildiğimizi fark etmiştim. Bana, nereye gitse bütün kızların ilgisini çeken Daniel’ı hatırlatmıştı. Karume’un da kadınlarla arasının iyi olduğuna emindim. Çekici, büyüleyici ve dostçaydı ayrıca çok havalı bir işi vardı. Bana Londra’nın güneyinde bir üniversitede sanat dersleri verdiğini söyledi. Kafamdaki listeye tik atmaya başlamıştım: Yakışıklı, komik, seksi, melek sahibi. Kaçırılmayacak adamdı.

Karume benimle Flash Monkey partisine kadar yürüdü ama sürekli birkaç adım arkamdan gelmekte ısrar ediyordu. Gülerek, “Arka manzarayı her zaman tercih etmişimdir,” dedi.

Neşeli olması hoşuma gitmişti. Kapıya geldiğimizde iki yanağından öptüm. “Hoşça kal,” dedim ve Hannah ile buluşmak için içeri girdim.

O gece eve dönerken yoldan Karume’u aradım. Saat sabaha karşı birdi. “Ne yapıyorsun?” diye

sordum.

Otobüste olduğunu ve eve gitmekte olduğunu söyledi. “Geri dönmemi ister misin?”

Evet demek istesem de, Karume’u kafamda gelecekte beraber olacağım adam olarak kararlaştırmıştım. “Hayır, çok geç oldu. Ama artık sende numaram var, istediğin zaman ara.”

Arayacağını ummuştum. Çünkü bence aramızda çok güzel bir bağ oluşmuştu. O da benim gibi başka bir ülkede doğmuştu, o da benim gibi kırklarındaydı ve o da benim gibi evlenip boşanmıştı. Ayrıca onun da annesi benimki gibi ilkokul öğretmeni idi. Gençlik yıllarında Kenya’ya taşınmadan önce Amerika’dayken o da benim gibi televizyonda *Captain Kangaroo* ve *Mr. Roger’s Neighborhood* izleyerek büyümüşü. İkimiz de hâlâ aynı reklamların jinglelerini hatırlıyorduk. Bu yüzden Karume bir sonraki hafta aramayınca şaşırdım. Acaba hissettiklerim tek taraflı mı acaba diye düşündüm. Ne yapalım. Sonuçta görüşebileceğim başka adamlar vardı. Ama son bir kez şansımı denemek adına cep telefonuna mesaj bıraktım.

“Eğer buluşmak istersen, önümüzdeki cuma boşum.”

Ve yine geri dönmedi. Ben de onun yerine seksi polisim Anthony ile bir buluşma ayarladım. Çarşamba günü Karume aradı. “Cuma günü hâlâ boş musun?”

“Hayır, Karume. Korkarım başka plan yaptım.” Anthoy ile buluşacak olmasam bile yine aynı cevabı verirdim. Karume’un onunla buluşmak için son anda bütün planlarımdan vazgeçecek kadar umutsuz olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ve bu son dakika telefonu bana yirmili yaşlarımda sabahın üçünde beni arayan çocukları hatırlatmıştı. Artık bu gibi şeyler için fazla yaşlıydım. Son dakika seks telefonlarında inisiyatifi ele almayı öğrenmiştim.

“Bir daha ne zaman uygun olabilirim bilmiyorum,” diye devam ettim. “Bir ara arar haber veririm.”

“Ah. Tamam,” dedi. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi ve iyi de olmuştu. “Sanırım bir daha ki sefere daha hızlı davranmam gerekecek.”

“Bence de iyi olur,” dedim. “Sonuçta meşgul bir kadınıym.”

“Öyle olduğu belli.”

Hafta sonunda sonra Karume’u aradım. “Bu akşam bir toplantı için Soho House’da olacağım. Neden saat ondan sonra gelip bana katılmıyorsun?”

Karume tam zamanında yine bisikletçi kıyafeti içinde bara girdi. Beni gördüğünde gülümseyerek masama geldi. O sırada arkadaşım Jonathan’la bir iş projesinin son detaylarını konuşuyorduk. “Ah işte buluşacağım kişi geldi,” dedim ve ikisini tanıştırdım. Jonathan hepimize içki ısmarladı ve ancak bir saat kadar sonra Karume’la baş başa kalabildik. Pazartesi akşamıydı ve saat 11 olmuştu. Ertesi gün iş vardı. Karume’a dönerek “bana gitmeye ne dersin?” dedim.

“Lütfen önden buyur.”

Karume bisikletini arabamın arkasına koydu ve ben o gece onunla çok ilgilenemediğim için özür diledim. “Seninle özel olarak buluşmak istediğimi anlamışsındır sanırım,” dedim. “Gerçekten amacım seninle baş başa bir akşam geçirmektir.” Memnun olmuşa benziyordu.

Mutfağında oturduk ve ben iki kadeh şarap koyarak Karume'a içinde otların durduğu torbayı uzattım. Karume bir joint hazırlayarak yaktı ve bana verdi. Bir nefes alarak jointi ona geri verdim ve kucağına oturarak onu öptüm. Çok uzun süre öpüştük, bu iyiye işaretti, çünkü öpüşmek doğru adamlarla olduğunda ön sevişme gibidir ama maalesef erkeklerin çoğu hemen işe koyulmak isterler.

“Geç oldu, yarın işe gitmem gerek. Artık yatalım mı?”

Beraber üst kata yatak odama çıktık. Aynı anda üstümüzü çıkardık. Karume tişörtünü çıkardığında çok seksi bir vücudu olduğunu gördüm. Geniş omuzları ve göğsü daha ilk tanıştığımız gece dikkatimi çekmişti ve şimdi biçimli karın kaslarını görebiliyordum. Pantolonunu çıkardığında kaslı ve yuvarlak bir poposu olduğunu gördüm. Tam bisikletçi bacaklarına sahipti, kaslı baldırlar ve dolgun kalçalar. Dudaklarındaki pigment eksikliği vücudunun diğer yerlerine de sirayet etmişti. Dirsekleri pembeydi. Göğüs uçlarından biri de pembeydi.

Deliler gibi sevişmeye başlamıştık. Heyecandan sıırıslıklam olana kadar ona zevk verdim. Vücut enerjisinin bana geçtiğini ve aynı şiddette zevk aldığımızı hissedebiliyordum.

Sonunda daha fazla dayanamayacağımı anlayıp üzerine çıktım. Kendimi ileri geri iterken, çoğu adam gibi onunda ben üstteyken yumuşamamasını diliyordum. Şansıma Karume'un böyle bir sorunu yoktu. Bu çok özel bir durumdur, erkeklerin çoğu sert kalabilmek için sürekli sürtünmeye ve harekete ihtiyaç duyarlar. Aklımda Jahnet'in dedikleri vardı ve hemen orgazm olmak istemiyordum. Benim gibi her şeyi ağırdan almaktan hoşlanan bir adam bulduğum için mutluydum. Bu anın olabildiğince tadını çıkarmak istiyordum: Saatlerce vücuduna dokunmak, dudaklarını öpmek, ve gözlerine bakmak istiyordum. “Ah Jahnet, “dedim. “Haklıymışsın, gerçekten de bana uygun birileri varmış.” Bu her zamanki seks seanslarından çok farklıydı.

Karume'la beraberken oluşan enerjinin ve zevkin aramızda çok özel bir cinsel ve entellektüel bağ oluşturduğunu hissettim. Neredeyse orgazm olamayacak kadar heyecanlanmış ve uyarılmıştım. Birkaç dakikada bir duruyor; el ele uzanıyor, birbirimizin vücutlarına dokunuyor öpüşüyorduk. Beraber olmaktan son derece mutluyduk.

Bir ikili olarak çok uyumlu olduğumuzu düşündüm. Karume dominant olmayı seviyordu ve şaşkınlıkla kontrolü ona bırakmaktan ne kadar hoşlandığımı fark ettim. Normalden daha pasif olmak çok hoş bir duyuydu. Kafamdaki bütün cinsel fantezileri, planları, -birazdan hangi pozisyona girmeliyim gibi- bir kenara bıraktım ve cinsel bir tatile çıktım ve olacıklara kendimi bıraktım. Bana söylenenleri yapmak, kendimi biraz şişme bebek gibi hissetmeme neden olmuştu. Ben Karume'un her dediğini hiç itiraz etmeden yapan, onun porno fantezilerini gerçekleştirdiği kadındım. Ve harika bir duyuydu.

O gece Karume'la üç saat seviştik. Gecenin en başındaki gibi ben üstteyken ikimiz de rahatladık. Duşa girdikten sonra güneşin doğmakta olduğunu gördüm. Birazdan işe gitmem gerekeceğini biliyordum ama hiç uykum yoktu. Başımı Karume'un omzuna dayayıp ona sarılmak çok güzeldi: Huzurlu, sessiz ve sakin. Bunun beraber geçirdiğimiz ilk gece olmasına rağmen Karume'un yanında kendimi çok huzurlu hissediyordum. Sonunda sadece harika seks yapan bir partnerden çok ruh ikizimi bulduğumu düşündüm. İkimizde aramızdakinin tek gecelik bir ilişki olarak kalmayacağını biliyorduk.

Karume'u tekrar davet ettiğimde, çocuklar Amerika'da yaz kampına gitmiş olsalar bile, hafta sonu olmasına dikkat ettim. Kendimi ertesi gün çalışmam gerektiğini düşünmek zorunda olmadan,

tamamıyla sekse bırakmak istiyordum. Ben ona yemek hazırlarken, Karume'da dolaptan iki martini kadehi alarak, *Golden Angel* adı verilen bir içki hazırladı. "Bu içkiyi senin için icat ettim," dedi. "Siz Amerikalıların portakal suyunu ne kadar sevdiğinizi bilirim ve biraz elma suyu ve bol Rus votkasıyla harika bir içki oldu. Aynı senin gibi harika."

O gecedен sonra bu kokteyl bizim için bir gelenek hâline geldi. Sonu hep yatakta uzun sevişmeyle sonlanan bir ön sevişme gibiydi. Beraber olduğumuz ikinci gece, Karume'la dört saat seviştik. Yine çok ustalıklı adeta bir tantra ustası gibi sevişiyordu. Kendi orgazmı hiç umurunda değilmiş gibi çok yavaş bir şekilde. Ertesi sabah kahvaltı ederken ona Jahnet'tan ve tantra derslerimden bahsettim. "Benim üç partner bulmamı istiyor, şu anda bir tane var ikinci partnerim olmak ister misin?" diye sordum.

"Tantra mı?" dedi. "Çok garip, bir önceki partnerimle bir ara tantrayla çok ilgileniyorduk." Söylediğine göre bir keresinde her gece seks yapmasına rağmen, iki hafta boyunca hiç orgazm olmamayı başarmıştı. Bunun amacının erkeklik enerjisini biriktirmek olduğunu söyledi. Orgazm olmayı ne kadar ertelerse, duyuları o kadar hassaslaşıyordu. "Neden üç partner arıyorsun ki?" diye sordu. "Sadece bir tane olmasını tercih etmez misin? Belki de tantra ustası biri? Adım Kenya dilinde usta anlamına gelir, söylemiş miydin? Ben bu rolü oynamak için doğmuşum."

"Jahnet erkek arkadaş için hazır olmadığını söyledi, tek bir adamla ilişki kurmam için çok erken."

Karume kaşlarını çatarak "ama ben sadece bir kadınla beraber olacak türden bir erkeğim," dedi. Sesinden ciddi olduğunu anlamıştım.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak "Yani ilişkimizin tek eşli mi olmasını istiyorsun?" diye sordum. Kaşlarını kaldırarak yüzünü buruşturdu. Önceki iki sevişmemizi kafamda canlandırdım, iki hafta orgazm olmadan, erkeklik enerjisini biriktirmek için sabretmesi ve kendini sadece partnerinin zevkine adanması belki de onun gerçekten bir tantra ustası olduğunun ispatıydı. İkna olmuşum. "Sanırım kuralları çiğnememin bir sakıncası olmaz," dedim.

Güldü ve "harika," dedi. "Bakalım neler olacak?"

Sonrasında Karume'la sık sık görüşmeye başladık. Sabah kalktığımda yastığıma bıraktığı romantik aşk notlarını bulurdum. Ve *Golden Angels* gecelerimiz, bizi birbirimize bağlayan bir iksir hâline gelmişti. Sekse gelince, hâlâ olağanüstüydü. Kısa sürede Karume'a gittikçe daha çok bağlandığımı hissettim. Beraber olmadığımız zamanlarda sürekli onu düşünüyordum. Ve beraberken de oğullarımla ne kadar iyi anlaşmıştığını görmek beni çok mutlu ediyordu. Çocuklar Karume'u gördükleri an çok sevmişlerdi. Karume onlara çocuk gibi değil sanki arkadaşlarıymış gibi davranıyordu.

Kısa bir süre sonra, Karume'un sık sık yastığıma bıraktığı notlar dışında, onunla iletişim kurmanın o kadar da kolay olmadığını fark ettim. Bu yüzden bir daha ne zaman buluşacağımızı kestirmek zordu. Plan yapmak daha en başından hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu. Telefonu sürekli kapalıydı. "Telefonum iyi çekmiyor," derdi. "Ve çok da umurunda değil."

Karume'la kısa süre içerisinde bir rutine oturduk. Haftada üç dört gece bende kalırdı ve geri kalan zamanlarda kendi evinde olurdu ve onu aramanın bir sonuç vermeyeceğini öğrenmiştim. Bende kaldığı zamanlarda bile, çoğu kez çocuklar uyuduktan sonra nehir kıyısında bisiklet sürmeye gider, gece yarısından önce dönmezdi. İlk haftalar rutine tam olarak ayak uyduramadığımdan çok az uyudum.

Eve dönüp benimle sevişeceği anı beklemekten uyku tutmuyordu. Vücutlarımız birbirine harika uyuyordu. Ne çok iri ne de çok ufak bir adamdı. Benim benekli sevgilim beni tahrik etmesini çok iyi biliyordu. Zirveye ulaştırmasını da.

Başlarda en büyük sorunumun çabuk orgazm olmamaya çalışmak olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta tantrik seks partneriydik ve aramızdaki ruhani uyum, orgazmdan önce geliyordu. Ama Karume'la sevişmek o kadar harikaydı ki, orgazm olmamaya çalışmak çok zordu. Birlikteliğimizin üçüncü haftasında bu geç seks seansları beni negatif yönde etkilemeye başlamıştı. Yatmadan önce onunla beraber olamamak beni rahatsız etmeye başlamıştı. Ama asıl sorun, sabah çocukları okula götürmek için kalktığımda hep çok yorgun olmamdı. İlk haftalar keyifli bir seks sonrası yorgunluğu olarak tanımladığım his, rahatsız edici bir enerji yoksunluğuna dönüşmüştü. Ama bir şekilde bu duruma katlandım. Sonuçta usta olan oydu.

Karume'dan sonra bütün saatlerim değişmişti. Gece yarısı uyanır sevgilimin nerede olduğunu merak ederdim. Bazı geceler hiç gelmez, ertesi gün aradığımda da Brixton'da kaldığını söylerdi. Ya da bir arkadaşıyla Ladbroke Grove'da. Sabit bir adresi yoktu. Brixton'da kimde kaldığını sorduğumda, bana bir arkadaşının boş bir odası olduğunu ve evin ufak tefek işlerini halletmesi karşılığında kalmasına izin verdiğini söylerdi. Kafamda arkadaşını yaşlı, güçsüz ufak tefek bir kadın olarak canlandırmıştım. Belli ki Karume'un ev işlerinde büyük yardımı oluyordu. Landroke'daki dairesini de hiç görmemiştim.

"İçini yaptırıyorum Suzanne," dedi. "Bittiğinde çok güzel olacak ama şu anda çok dağınık bir durumda, inşaat alanı gibi." Bittiğinde evinde mum ışığında beraber romantik bir yemek yiyeceğimize söz verdi.

Berberken yaşadıklarımız dışında hayatına dair çok az şey biliyordum. Seks yaptığımızda kafamdaki şüphelerin hepsi uçup gidiyordu, en azından bir süreliğine. Aynen ilk buluşmamızda söylediği gibi, Karume gerçek bir tantra ustasıydı. Beraber sevişmekten büyük keyif alıyor, orgazm olmadan kaç gün dayanabileceğine dair bahis oynuyorduk. Enerjisi inanılmazdı ve saatlerce sert kalabiliyordu. Çok az uyumasına rağmen -üç saat onun için yeterliydi- ertesi gün yine harika görünmeyi başarıyordu. Ben başaramıyordum. Bir süre sonra, Karume'un garip saatleri ve seks yaparak geçen uykusuz geceler beni yıprattı. Eğer yedi saat uyumazsam, mahvolurum ve birkaç gece üst üste uyumadan sevişmişsem, ölü gibi olurum. Ve Karume'la seks yapmayı ne kadar sevsem de, uykusuzluğa dayanamadım. Bir iki ay sonra artık gerçek bir çift olduğumuza inandıktan sonra, "bu kadar uykusuz kalmak bana yaramıyor," dedim. "Seninle sevişmeye bayılıyorum, yanımda olmana bayılıyorum ama uyumaya da bayılıyorum. Sürekli saat ikide kapıya dayanamazsın, Karume." Ona, saat on bir olmadan gelemiyorsa, geceyi başka yerde geçirmesini söyledim.

Bu olaydan sonra birbirimiz daha nadir görmeye başladık. Belli ki saat on bire yetişmeyi beceremiyordu. Benim için sorun değildi. Aramızda çok kuvvetli bir bağ vardı ve beraber olmadığımız geceler uykumu alabiliyordum. Zaten canı ne zaman isterse gelmesine alışmıştım. Onun da bu duruma iyice alıştığı belli oluyordu ve zaman içinde eşyalarının çoğunu bana taşımaya başlamıştı. Her hafta dolabımda yeni giysilerini ya da koridorda yeni bir valiz buluyordum. Hiç itiraz etmedim. Evde olması, benimle ve çocuklarla ilgilenmesi hoşuma gidiyordu. Çocuklar Karume'u gerçekten çok seviyorlardı. Ben de evde yetişkin bir adam olmasından hoşnuttum. Karume aynı zamanda iyi bir aşçıydı ve Daniel gibi o da çocuklar eve geldiğinde onlara yiyecek bir şeyler hazırlıyor, çamaşırları yıkıyor ve bahçeyle ilgileniyordu.

Bir gün işten eve geldiğimde, mutfak yerini sildiğini gördüm. “Gabriela bugün gelmedi mi?” diye sordum. Gabriela Slovakyalı temizlikçimdi. Aklına estiği zaman geldiğinden, çok da güvenilir olduğu söylenemezdi. İşini çok da iyi yaptığı söylenemezdi ama yerine başkasını bulma zahmetine katlanacak kadar da kötü değildi. Ayrıca, Slovakyalı çocuk bakıcım Josef’in anlaşabildiği tek kişiydi.

Karume, “Evet geldi,” dedi. “Ama tek yaptığı oturup kahve içmek ve cepten arkadaşlarıyla konuşmak oldu. Gerçekten de işe yaramazın teki.”

Ona bir daha ki sefere kibarca işinin başına dönmesini söylemesini tavsiye ettim.

“Belki bunu söylemek bana düşmez Suzanne ama bence yerine başkasını bulmalısın. Ya da bırak ben yapayım.” Şaka yapıyor sandım. Yapmıyordu.

“Sana evimi temizlettirmeyeceğim,” dedim. “Londra’da iyi bir temizlikçi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Beş senede beş tane değiştirdim. Ve seninle işim bittiğinde hem sevgilimden hem de temizlikçimden olamam.”

Böylece Karume, Gabriela’nın yapmadığı işleri yapmaya, çocuklara bakmaya ve benimle sevişmeye devam etti; yani part-time kocam olmuştu. Aynı zamanda tam bir para öğütücüydü. Hiçbir zaman parası olmazdı ve kısa bir süre sonra bunun geçici bir dönemden çok bir yaşam stili olduğunu fark ettim. Bana üniversitede misafir hoca olduğunu söylemişti ama sonradan öğrendim ki oradaki işi, biz tanışmadan üç ay önce sonlanmıştı. Bana saat eserleriyle ilgilenen birçok alıcı olduğunu söylemişti ama ne bir sanat eserini gördüm, ne yeni bir eser üzerinde çalıştığını, ne de herhangi bir sergi açtığını. Aynı zamanda ses mühendisi olarak çalıştığını da söylemişti ama stüdyolardan artık çok iş gelmiyordu. Londra’nın canlı müzik endüstrisini düşününce, bu dediği garip gelse de, bu konuda benden daha çok şey bildiğini farz ederek bir şey demedim. Bana ayrıca yazar olduğunu da söylemişti. Bir seferinde bana yazmakta olduğu bir romanın taslağını da göstermişti ama zaman için de bu da sadece bir taslak olarak kaldı.

Bütün işaretler bana Karume’dan ayrılmamı söylüyordu. Ama ne zaman beraber olsak onunla sevişmek için can atıyordum. Artık orgazm olabilmek için kafamda fanteziler yaratmama gerek yoktu. Daha önce çok adamla seks yapmış, çok sayıda adama oral seks yapmıştım ama Frank’dan beri ilk defa bu kadar yoğun duygular hissettiğim biriyle beraberdim. Karume’un yakınında olmak bile beni mutlu ediyordu ve ofiste geçirdiğim uzun bir günün sonunda ve çocuklarla ilgilendikten sonra yatakta kontrolü tamamıyla ona bırakmak bana güç ve enerji veriyordu.

Tanışmamızdan birkaç ay sonra, bir cuma akşamı Karume birkaç saatliğine Waterloo’ya gitmesi gerektiğini söyledi. “Ses enstalasyonum için bir kadınla buluşup görüşmem gereken şeyler var,” dedi. “Paris’te sergilemek istiyor.” O sırada *Golden Angel* martinilerimizi içmekte olduğumuzdan, şaşırılmıştım. Bir sonraki durağının yatağım olmasını bekliyordum.

“Elimden geldiğince erken dönerim,” dedi. “İkinci içkiler benden.”

Esprisine gülümsedim. Sonuçta benim evimde, benim votkamı içiyorduk.

Karume bisikletçi giysilerini giyerek dışarı çıktı. Bir dakika sonra dönüp, bisikletinin kilidinin bozulduğunu ve bisikletini çıkaramadığını söyledi. “Alfred’in bisikletini al,” dedim. “Ne de olsa o da senin arkadaşın sayılır.” Karume zaten haftalardır Alfred’in cep telefonunu kullanıyordu, kendi telefonunun kontörü bitmişti.

“Söz birkaç saate döneceğim,” dedi. “Bu akşamdan başlayarak bütün hafta sonu seninle sevişmek istiyorum.”

“Hmm, harika bir fikir,” dedim. “Çabuk dön.” O sırada saat on birdi ve gidiş dönüş süresini de hesaba katarsak, Karume’u sabaha karşı ikiden önce göremeyeceğimi biliyordum. Geceye hazırlık olması için uzun sıcak bir banyo yaptım.

Ertesi gün öğlen itibariyle Karume hâlâ dönmemişti. Başına bir şey gelmiş olmasından endişelenmeye başlamıştım. Bildiğim bütün acil servisleri aramıştım ama Karume hiçbirinde değildi. Bir anda Karume’un artık kullanmadığı cep telefonunun hâlâ evimde olduğunu hatırladım. Arama listesinden nerede olduğunu bilebilecek birilerini bulmayı umuyordum. Mesaj kutusunda önceki gecede gelmiş bir mesaj vardı, ben de önce onu dinledim. Arayan Cheryl adında bir kadındı ve Karume’la Waterloo’da ne zaman buluşacaklarını soruyordu. Karume’un daha önce Cheryl adında birinden bahsettiğini hiç duymamıştım. Cheryl’i aradım ama karşıma telesekreteri çıktı. “Ben Suzanne, Karume’un kız arkadaşıyım. En son ne zaman görüştüğünüzü sormak için aramıştım. Dün gece eve gelmedi ve ben de iyi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum.”

Yeniden arama listesine döndüm. Art arda dört arama vardı ve hepsi Rula adında biri tarafından yapılmıştı. Numarayı çevirdim ve karşıma İskandinavya aksanlı bir kadın çıktı.

“Perşembe akşamı bir arkadaşının arabasıyla gelip eşyalarımı aldı,” dedi. “Kiminle görüşüyorsun?”

“Suzanne,” dedim, “Karume’un kız arkadaşı.”

Gülerek, “Kız arkadaşı mı?” dedi. “Çok garip, son üç aydır benimle barışmaya çalışıyordu, onu affetmem için başımın etini yiyordu.”

“Nasıl..” Cümle kurmanın anlamı yoktu.

“Neyse, sonunda geldi ve eşyalarımı aldı. Çünkü artık onunla görüşmek istemediğimi söyledim,” dedi. Ve devam etti “etrafta dşüşüp kalkmasından bıkmıştım. Ve senin de bildiğin gibi haksız da sayılmam değil mi? Üzgünüm, Susa.”

“Suzanne.”

Kendimi tam bir salak gibi hissediyordum. Perşembe akşamı iş yerinden bir arkadaşımın reklamını yaptığım bir romanın öngörüşmesi için Liverpool’a gitmişim. Karume ben yokken arabamı alıp Rula’ya gitmiş olmalıydı. Ne araba ehliyeti, ne de sigortası vardı. Zira cuma akşamı döndüğümde arabanın yerini değiştirdiğini fark edip fark etmediğimi sormuştu. “Arabanın önünde boş yer olduğunu görünce senin için yakına çektim,” demişti.

O gün öğleden sonra yeni bir sürü elbisesinin dolabımda olduğunu görmüştüm (“haftanın yarısını burada geçiriyorum, o yüzden getirdim”), salonumda da yeni bir müzik seti vardı (“Bunu aldığımda seni düşünüyordum, beğeneceğini ummuştum”), bodrum katında da daha birçok giysi ve valiz vardı (“hava her an soğuyabilir”). Yolculuğum belli ki ona Rula’nın evine gidip eşyalarımı alıp bir zamanlar ‘ikimizin’ olduğunu düşündüğüm evime depolaması için gerekli fırsatı vermişti.

Rula’yla karşılıklı hikâyelerimizi karşılaştırdık. Fark ettik ki birimizin görmediği gece diğlerinin yanında oluyordu. Geçen salı olduğu gibi. O gece bana evinde çalışacağını söylemişti ama geceyi Rula’yla geçirmişti. Benim gibi Rula da olan bitenin farkına varmamıştı. Karume, Rula’ya da

evindeki tadilat biter bitmez mum ışığında romantik bir yemek sözü vermişti.

“Peki,” dedi. “Salı benimle beraberdi, çarşamba senin yanında mıydı?”

“Evet, evde yemek yedik.”

“Aşağılık herif. Bana temsilcisinde kaldığını söylemişti. Zaten böyle bir şeye nasıl inandım ki? Kim temsilcisinde kalır? Onlar seni pazarlamak için para alırlar, evlerinde misafir etme gibi bir zorunlulukları yoktur. Zaten içten içe bu işte bir bit yeniği olduğunu hissetmişim.”

“İkimiz de çok salakmışız,” dedim.

“Dur tahmin edeyim. Sabahları yastığına ufak aşk notları bırakıyor muydu?” Bana notları yazdığı kağıdı tarif edince, kağıdın mutfağındaki bloknottan alındığını anladım.

“Aşağılık herif,” dedim. “Söylesene, Brixton’da mı yaşıyorsun?”

Öyleydi.

Karume’un tüm eşyalarını alarak kapımın önüne koydum. Ardından Anthony’i aradım, o da gelip kapı kilitlerimi değiştirdi ve o güçlü polis sesini kullanarak Karume’u aradı ve çantalarının caddenin ortasında durduğunu ve bir saat içinde alması gerektiğini söyledi.

“Harikasın Anthony,” dedim.

“İşine karışmak istemiyorum, Suzanne ve ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum ama sonuçta adamın tüm yaptığı seni aldatmak, bu çokta büyük bir suç değil.”

Benim için aldatılmak dünyanın en büyük suçuydu. Dürüstlük, öncelik listemde ilk sıradaydı.

Anthony, Karume’un gelip eşyalarını sorunsuz bir şekilde aldığından emin olduktan sonra gitti. Ben de içimi dökmek için Pat’i aradım.

“Neden herkes sürekli yaşam stilimi, yattığım adam sayısını yargılıyor ki? En azından ben dürüst davranıyorum. Herkes herkesin ne yaptığını biliyor. Kimse kimseyi aldatmıyor. Bu kadar basit.” Ardından ağlamaya başladım. “Karume bana yalan söyledi.”

“Tam bir pislikmiş,” dedi ve zaten en başından beri onu hiç gözünün tutmadığını da ekledi. “Bu yüzden bir süredir seni aramıyordum. Gittiğine sevindim.”

Daha önce birçok kız arkadaşım benimle görüşmeyi kesmişlerdi. Ya beraber olduğum adamlardan hoşlanmamışlar ya da istediğim adamla düşüp kalkıyor olmamın, onları kötü yönde etkileyeceğini düşünmüşlerdi. İnsanların beni eleştirmelerine alışmışım.

“Anlamıyorum,” diye devam ettim. “Ona tantrik seks partnerlerimden biri olmak isteyip istemeyeceğini sordum. Tek yapacağımız arada sırada bir araya gelmekti. Hem benimle görüşüp hem de kız arkadaşıyla beraber olabilirdi. Onun yerine beni haremimden vazgeçirip kendisi hayatında hiçbir değişiklik yapmadı. Aşağılık herif!”

Pat, “Senin için her şey bu kadar basit olabilir Suzanne,” dedi. Ama erkeklerin çoğu bir kadının haremünün parçası olmak istemezler. Bu her zamanki çifte standartın bir uzantısı.”

Karume'un beni aldatmasından duyduğum öfkeyi bastırmaya çalışırken, onu hâlâ sevip sevmediğimi düşündüm. Yaptığı yemekleri, evde çocuklarla ilgilenen yetişkin bir erkeğin olmasını ve beraber geçirdiğimiz romantik kokteyl saatlerimizi seviyordum. Karume'a gelince, hafta sonları çocuklarla tenis oynardı, hafta içi beraber bilgisayar oyunu oynarlardı ve çoğu zaman ödevlerine yardım ederdi. Daniel'la olduğu gibi parasız olmasının uzun vadede sorun çıkarabileceğini biliyordum ama sonuçta Karume'un, Daniel'dan üstün tarafları vardı. En azından akşamları televizyon karşısında uyuyakalmıyordu. En önemlisi, uyuşturucu sorunu yoktu. Ve istese bütün İngiltere adına seks yapabilirdi.

Karume'u hayatımdan tamamıyla çıkarmak istediğimden emin değildim ama güvenemeyeceğim bir sevgili istemediğimi biliyordum. Böylece daha önce Jack ve Oliver'la yaptığım gibi ilişkimizi farklı bir boyuta taşımaya karar verdim. Kapımdaki kilitleri değiştirdikten bir hafta sonra, Electric'de Hannah ile birkaç kokteyl içtim ve kendimi arabayla Karume'un oturduğu mahallede gezerken buldum. Artık Lancaster Gate'de bir arkadaşının evindeki boş odada kalıyordu.

Cebinden aradım "Selam Karume," dedim. "Sana çok yakınlım, bir şeyler içmek ister misin?"

"Hemen iniyorum," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Arabaya binerken "gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Çok aptalca davrandım."

"Bence de," dedim. "Hem Rula'ya hem de bana sahip olabilirdin. İşte anlamadığım da bu zaten. Büyük ihtimalle şu gezegende benden daha açık fikirli bir kadın yoktur ve yine de sen beni oyuna getirdin."

"Biliyorum," dedi. "Bak, bir şekilde sana kendimi affettirmek istiyorum. Şu işe yaramaz temizlikçi kız hâlâ duruyor mu?"

"Hayır. Tavsiyene uydum ve onu kovdum. Yerine bir kleptomanyak buldum. Yeni temizlikçim en son bana geldiğinde giderken yanında topaz küpelerimi de götürdü."

"Bırak evini ben temizleyeyim."

"Ciddi misin?"

"Evet ciddiym," dedi. "Temizlik yapmayı seviyorum ve evine gelen kızlar sadece iki saatliğine orada oluyorlar."

"Ve altı saatlik para talep ediyorlar," dedim. "Eğer ciddiysen, bana uyar. Yani eğer bunu düzenli bir iş olarak göreceksen, haftada en az bir kere. Ama maksadın sadece bir kereliğine kendini affettirmek içinse, unut gitsin."

Erkek arkadaş bulmak kolay olabilir ama iyi bir temizlikçi bulmak zor iştir. Hem bu temizlikçinin başkalarında olmayan artıları vardı: İşi bittikten sonra evde kalabilir ve yemek ve *Golden Angel* Martini karşılığında, yatağımı kirletmeme yardım edebilirdi. Eve yanımda Karume'la mutlu bir kadın olarak döndüm.

Jahnet'i arayarak ona Karume'u anlattım.

"Şimdi yine en baştan başlaman gerekecek Suzanne," dedi. "Yine. Bu yoldan ikinci çıkışın. Lütfen

kendine üç tantrik partner bul canım. Üç tane. Sevgili yapmak yok.”

“Ama Karume tantracı bir sevgili,” dedim.

“Evet ama aynı zamanda erkek arkadaşın,” diye azarladı. “Benim kurallarına uymadın ve bütün o aptal adamlarla çıktın. Şimdi yine en baştan başlaman gerekecek.”

Haklıydı. Erkek arkadaşına ihtiyacım yoktu. Karume’la ilişkiye onun beyaz atlı prensim olmadığını bildiğim hâlde girmiştım. O boz atlı prens bile olamazdı. Ödevime sadık kalıp üç tantrik partnerimi bulmam gerekirdi. Telefonumu alarak en sevdiğim eğlence arkadaşlarımla isimlerini gözden geçirdim. Jack’le tek eşli bir ilişkiye kalkışıp başarısız olduktan sonra Karume’la beraberken bile isimlerini silmemiştim. Erkeklerimin hiçbirine artık uygun olmadığını söylememiştim. Tek yaptığım onları bir daha aramamak ve aradıklarında da telefona cevap vermemek olmuştu.

Aradığım ilk kişi tantrik Andy’ydi.

“Sesini duymak ne güzel, Suzanne,” dedi. “Seni özledim. Senin kadar iyi bir seks arkadaşı bulmaktan ümidi kesmişim.”

Artık ihtiyacım olan tek şey, istekli iki adam daha bulabilmektir. Seçmelere katılabileceklerini düşündüğüm isimlere kısa bir mesaj yazdım: “BU HAFTASONU BURALARDAYIM. MÜSAİT MİSİN? SENİ GÖRMEYİ ÇOK İSTERİM” ve ‘gönder’ tuşuna bastım.

Seçmeleri düşünürken bile heyecandan sıırılsıklam olmuşum. Acaba Jahnet duysa ne derdi? Sonuçta tantrik seksin amacı birisiyle sadece zevk için birlikte olmaktır ve benim eğlence arkadaşlarımla hepsi de bu konuda eğitilebilir tiplerdi. Hepsi vücutlarıyla barışık, yeni deneyimlere açık, zevk peşinde adamlardı. Jahnet’in ödevinden hiçbir zaman A+ alamayacağımı biliyordum ama en azından bir B+ garantileyebileceğimden emindim. Jahnet’in ödevine uygun olarak, bu eğlence arkadaşlarımdan hiçbirisiyle sevgili olmayacaktım, onlarla ayda bir kere sadece hafta sonları görüşecektim ve buluşmalarımız sadece karşılıklı zevk almayla sınırlı olacaktı.

Mesajı attıktan bir dakika sonra ilk cevap geldi. “ARAMIZA HOŞGELDİN. SENİ GÖRMEYİ BEN DE ÇOK İSTERİM. EN KISA ZAMANDA BULUŞALIM.” Mesajı atan Greg’di. Uzun, sarışın, atletik, saatlerce sevişebilen, Londra’lı Greg.

Gülümsedim. Yeniden oyuna girmiştım. Ve harika bir duyguydu.

Teşekkür

Ortağım, dostum, editörüm, Michael Laughlin, onun desteği olmasa bu kitap da olmazdı.

Anne ve Babam, hayattaki en önemli şeyin kendi mutluluğum olduğunu öğrettikleri; oğullarım, çok sıra dışı bir anneleri olmasına rağmen beni çok sevdikleri; Tony Semerad, bana orgazm yaşatan ilk erkek olduğu için teşekkür ederim. Hikâyelerimi dinlediği, güldüğü ve beni hiçbir zaman yargılamadığı için ve C.P, beni bu yolculuğa çıkmaya teşvik ettiği için sonsuz teşekkürler...

Kitaptaki bazı isim ve olaylar gerçek kişileri korumak amacıyla değiştirilmiştir.

Yazar, kitapta adı geçen internet sitelerinin ve gazetelerin, yazarın bahsi geçen kişilerle yaşadığı ilişkiler açısından sorumluluk taşımadığının bilincindedir.

[1] Natürüst kelimesi İngilizce'de nüdist kelimesiyle aynı anlamı taşır. Çıplaklığı seven anlamına gelir. Natürüst kulüp çıplaklar kulübü olarak da tercüme edilebilir.

[2] Londra'daki Waterloo İstasyonu'nun yakınlarında 1818 yılında kurulmuş tiyatro sahnesi.

[3] Yahudi dinine ait çocukluktan yetişkinliğe geçişi simgeleyen bir tören. İbranice'de Bat kız çocuk anlamına gelir. Aynı şekilde Bar Mitzvah da (bar İbranice de erkek çocuk demektir) erkek çocuklarının geçiş törenidir..

[4] 1790'lara dayanan bir İngiliz tekerlemesi.

[5] Her taraftan kapalı, giyen kişinin önünü görmesi için yüz kısmı kafesli çarşaf